

Nam Thê

Contents

Nam Thê	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	19
12. Chương 12	21
13. Chương 13	22
14. Chương 14	23
15. Chương 15	25
16. Chương 16	26
17. Chương 17	27
18. Chương 18	30
19. Chương 19	31
20. Chương 20	34
21. Chương 21	35
22. Chương 22	36
23. Chương 23	38
24. Chương 24	39
25. Chương 25	41
26. Chương 26	42
27. Chương 27	44
28. Chương 28	46
29. Chương 29	48
30. Chương 30	50
31. Chương 31	52
32. Chương 32	54
33. Chương 33	55
34. Chương 34	57
35. Chương 35	59
36. Chương 36	61
37. Chương 37	63
38. Chương 38	65
39. Chương 39	67
40. Chương 40	68
41. Chương 41	70

42. Chương 42	72
43. Chương 43	74
44. Chương 44	75
45. Chương 45	76

Nam Thê

Giới thiệu

Edit: AD/YD – Sửa lỗi: LNThể loại: Xuyên qua thời không, cường công đơn thuần thụ, 1×1, HE. H

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-the>

1. Chương 1

“Hiện tại là bản tin dự báo thời tiết. Đài thiên văn dự đoán không lâu sẽ có một trận mưa to kèm theo sấm sét, đề nghị người dân làm tốt chuẩn bị, lập tức tạm lánh đến nơi an toàn.....”

“Bởi vì thời tiết xấu, trường học hôm nay quyết định tan học sớm, đề nghị các học sinh nhanh chóng về nhà và không nên lang thang trên đường.....” “Như vậy, hiện tại các học sinh hãy thu thập sách vở của mình đi. Nhớ rõ phải làm bài tập.”

Hôm nay có thể tan học sớm. Dù sao trời còn chưa mưa, Lưu Giai quyết định đi lấy tổ chim nhỏ ở trên cây kia, mấy chú chim nhỏ vừa mới nở vài ngày, chắc là qua không được mưa to gió lớn, vẫn là nhanh chân đến cứu bọn nó thì tốt hơn. Mưa bất ngờ trút xuống, vừa mới bắt đầu mà đã thật sự lớn. Nhưng Lưu Giai vẫn quyết định leo lên cây đem tổ chim lấy xuống. Vừa mới vừa đụng tới tổ chim, đột nhiên, một tiếng nổ lớn kèm theo tia chớp chém thẳng vào ngọn cây, tiếp theo, một quầng ánh sáng loé lên.

“A, đau quá, mình bị sét đánh trúng sao, mình từ trên cây rơi xuống sao?” Vừa định đứng lên, Lưu Giai quả thật không thể tin vào hai mắt của mình. Nơi này là chỗ nào? Đỉnh núi! Không phải chứ! Sao mình lại ở chỗ này. Còn chưa kịp từ trong kinh ngạc bình tĩnh lại, đột nhiên thấy cách đó không xa có một cô gái, Lưu Giai xuất hiện khiến cho cô gái chú ý. Cô gái đầu tiên là sững sờ, rồi sau đó vẫn tiếp tục động tác mà nàng đã định làm — đi hướng về phía trước. Ngay trong nháy mắt, cô gái biến mất.

“A, mình là đang nằm mơ sao?” Đứng lên, rồi mới đi qua chỗ cô gái vừa biến mất. Lưu Giai sợ ngây người, nơi này thì ra là một vách núi đen, cô gái cũng không phải biến mất mà là đã nhảy xuống dưới vách núi đen này. Nhéo nhéo mặt mình,” Rất đau!”

“Phu nhân! Phu nhân!” Giống như nghe được phía sau có một đám người đang kêu. Một tiểu nha đầu vọt lại đây, bắt lấy tay Lưu Giai, rồi mới quỳ xuống,” Tiểu thư, cầu người không cần làm chuyện điên rồ, trở về đi.”

“Ta..... Ta..... Không phải..... Ta..... Không phải.....” Lưu Giai bị nha đầu kia lắc ngay cả nói cũng nói không rõ.

“Tiểu thư, chúng ta đi về trước đi. Cầu người, tiểu thư! Tướng quân sau khi biết tiểu thư bỏ chạy đang rất giận dữ, tiểu thư!”

Nha đầu kia không biết phải trái mà nghe người khác nói, ta đã nói ta không phải, nàng còn... Chẳng lẽ bọn họ muốn tìm là cô gái vừa rồi, nhưng mà cho dù các người tìm không thấy nàng cũng không thể tùy tiện tìm người khác để báo cáo kết quả công tác a, huống chi ta là con trai mà. Còn không kíp mở miệng, một sĩ binh tiến lại gần.

” Nếu phu nhân không nghe khuyên bảo, thỉnh không cần trách tiểu nhân vô lý.”

Lần này trước mắt là một mảnh tối đen, chắc là sắp được trở về đi. Đau quá a, chẳng lẽ không có phương pháp nào trở về được mà không đau sao.

“Tiểu thư, tiểu thư, người mau một chút đứng lên, tướng quân rất nhanh sẽ trở lại rồi.”

“A, rất đau a. Người đừng ồn ào, ta ngay cả đầu đều đang đau đây này.” Sờ sờ phía sau gáy liền càng thêm đau, giống như là bị người ở phía sau chém một đao, không phải là giống như, quả thật chính là như vậy. Chết tiệt.

“Tiểu thư, cuối cùng người đã tỉnh, thật là tốt quá.” Nha đầu vui mừng quỳ xuống, hai tay hợp nhau, trong miệng thì thảo nói không ngừng. Ta còn đang nằm mơ sao, sao ta còn có thể nhìn thấy cô gái này, nàng rõ ràng là cô gái mà ta đã thấy trong mơ mà. Ua, mà nơi này là chỗ nào, là nhà của nàng sao? Chắc là vậy rồi. Nhà của nàng thật đúng là xưa cũ, mấy thứ này chỉ sợ trên tivi mới có cơ hội nhìn đến, nhưng ở đây lại trang trí khắp phòng. Không thể nào, thật sự ngay cả một gia cụ đồ điện cũng không có, nàng cũng không tránh khỏi quá lỗi thời đi. Phục sức của nàng cũng có hương vị cổ đại, nàng có thể xin kỷ lục guinness ghi nhận nha.

“Xin hỏi.....”

“Tiểu thư, xin người không cần khổ sở nữa. Loại chuyện này thật bình thường. Người suy nghĩ một chút, Hoàng tướng quân đến bây giờ cũng đã có thất vị phu nhân, Thừa tướng đại nhân cũng có thê thiếp mười ba, cho nên đại nhân nào cũng là như thế. Tướng quân lần này chỉ là sắp cưới nhị phu nhân, chỉ cần tiểu thư nghĩ thông suốt một chút..... Tiểu Thuý cũng không có biện pháp, Tiểu Thuý cũng rất muốn giúp tiểu thư, nhưng mà..... Ân, ân, nếu tiểu thư mất, như vậy Tiểu Thuý sẽ ra sao đây. Tiểu..... Tiểu thư, xin người không cần làm chuyện gì điên rồ nữa, không cần để lại Tiểu Thuý một mình, Tiểu Thuý không cần.”

Tiểu Thuý nước mắt lưng tròng, mí mắt còn có một chút sưng đỏ, khóc rất là đáng thương. Vừa nhìn thấy con gái khóc là chịu không nổi, cô gái trước mắt này không biết bị sao vậy, vừa nhìn thấy liền đem ta trở thành tiểu thư của nàng, nếu như ta đoán không sai, cái cô gái nhảy xuống núi kia mới là tiểu thư của nàng. Hiện tại nên nói với nàng như thế nào mới tốt đây. Nếu nàng biết tiểu thư của nàng đã chết, sẽ không thật sự chết theo đi. Bây giờ tốt nhất là an ủi nàng, rồi sự tình này mới có thể kể rõ ràng được. “Tiểu Thuý, đúng không. Tiểu Thuý, người đừng khóc nữa, trước đứng lên đem nước mắt lau khô rồi nói sau.”

“Tiểu Thuý không khóc, như vậy tiểu thư sau này cũng không được khóc. Tiểu thư mà khóc, Tiểu Thuý cũng sẽ khóc theo tiểu thư đó.”

“Được, như vậy, chúng ta sau này không được khóc nữa.” Thấy Tiểu Thuý đã nín khóc, Lưu Giai cảm thấy trong tình huống này vẫn là trước giả làm tiểu thư của nàng, miễn cho lại chọc nàng khóc. Mà chuyện cần làm bây giờ là phải hiểu được là vì sao Tiểu Thuý này lại đem mình trở thành tiểu thư của nàng.

2. Chương 2

Lập tức lục lại trí nhớ có liên quan đến cô gái nhảy núi kia, đột nhiên gương mặt của cô gái ấy hiện lên ở trong đầu Lưu Giai, đó là cô gái có gương mặt cực kỳ giống mình. Lại nhớ tiếp, trách không được nàng kia sau khi nhìn thấy mình liền sững sốt một chút rồi mới nhảy xuống, thì ra không chỉ vì mình bất ngờ xuất hiện khiến nàng hoảng sợ, còn bởi vì mặt mình làm cô ta thêm sợ hãi, càng nghĩ lại càng cảm thấy sự việc

là như thế. Cho nên phải giải thích như thế nào mới tốt đây, nói cho nàng biết sự thật, xác định vững chắc nàng sẽ khóc lớn một hồi, hơn nữa nói cho nàng sự thật nàng sẽ tin tưởng sao. Không tin cũng không sao, cùng lắm thì cởi quần áo chứng minh cho nàng thấy mình không phải tiểu thư của nàng, thấy xong chắc sẽ tin tưởng đi.

Bỗng “rầm” một tiếng thật lớn, người tới đem cửa đá văng ra. Lưu Giai giật bắn người, Tiểu Thuý càng bị dọa đến ôm lấy chân Lưu Giai. Bước vào là một nam tử dáng người thật khôi ngô tuấn mỹ, vẻ mặt thanh tú. Thì ra nam nhân trưởng thành cũng có thể đẹp mặt như thế, thật đúng là nên gia nhập làng giải trí, Lưu Giai nhìn nhìn thế nhưng lại nhìn đến đại ra.

Khi nam nhân đi đến trước mặt Lưu Giai, Tiểu Thuý ngược lại hướng nam nhân quỳ, đầu không dám nâng lên, thanh âm cũng không quá lớn nói:” Tướng quân, cầu xin người không cần trách cứ tiểu thư. Tiểu thư là nhất thời suy nghĩ nông cạn mới.....”

“Đi ra ngoài!”

“Tướng quân, thỉnh.....”

“Đừng cho ta nói lần thứ hai!”

“Vâng.” Tiểu Thuý nhìn Lưu Giai liếc mắt một cái, cung tay cúi chào, đi ra ngoài.

“Ê, người làm sao vậy, vừa vào đến liền mắng chửi người. Người là một đại nam nhân, không biết đối phụ nữ ôn nhu một chút sao. Uống công ta vừa rồi còn cảm thấy người rất đẹp trai, thì ra là người xấu, thật đúng là lãng phí khuôn mặt tuấn tú.”

“Người dám mắng ta!”

“Vì sao không dám chửi, ta quản người là tướng quân gì gì đó, hiện tại nơi nơi đề cao giáo dục đạo đức, người nên là người đầu tiên đi nhận giáo dục. Đúng rồi, người là ai, thế nhưng.....”

Còn không có nói xong, nam nhân liền cắn răng, hung tợn nói:” Người nói thử xem. Người cho rằng ta là ai hả?”

“Chẳng lẽ người là trượng phu..... của..... của nàng” Ngụ ý rồi, nếu ta nói cho y biết vợ của y đã chết, y có thể giết ta hay không, lúc ấy cũng không có chứng cứ gì có thể chứng minh ta trong sạch, nếu y nhận định là do ta đem vợ y đẩy xuống vách núi đen, chắc y sẽ giết ta mất. Ta đánh không lại y là cái chắc, nhìn y rắn chắc khoẻ mạnh như vậy. Không, không, có thể ta sẽ bị hình phạt, ngồi tù. Trời ạ, người không phải ta giết, xem ra ta phải hảo hảo mà giải thích thôi.

“Ta không phải trượng phu của người, chẳng lẽ là tên Thành Khang kia.” Tới gần Lưu Giai, bắt được tay hắn. A, thì ra vợ ngoại tình, trách không được tức giận như thế. Thông cảm thông cảm. Xem ra y đang trong trạng thái cực độ nguy hiểm, muốn thoát thân trước hết không cần kích thích y, ổn định cảm xúc của y trước rồi mới hảo hảo giải thích sau.

“Đương nhiên không phải, ta cùng người kia căn bản là không có quan hệ gì.”

“Hừ!” Bỏ tay Lưu Giai ra,” Nghe nói hôm nay người đi tự tử! Sao lại chưa chết?”

Người này sao ngộ vậy, nói chuyện khó nghe như thế, nếu ta là vợ của y, ta cũng sẽ đi tìm người khác.

“Đừng tưởng rằng người là con gái của Thừa tướng, làm lớn chuyện như vậy ta sẽ gặp phiền toái, lấy địa vị hiện tại của ta, cho dù bây giờ liền giết người, ta cũng có thể đem hậu sự giải quyết. Người vọng tưởng dùng cái chết đến uy hiếp ta.” Nắm chặt cầm Lưu Giai, kéo gần sát mặt y,” Lại nói cho người biết một chuyện tốt, lần này Thánh Thượng muốn tứ hôn không phải ta, mà là hảo gian phu của người.”

“A..... Buông tay..... Rất đau a..... Đầu heo.....” Phát hiện nam nhân cũng không có ý muốn buông tay, Lưu Giai ra sức hít một hơi, rồi mới tìm đúng cơ hội hung hăng đánh cho nam nhân trước mắt một quyền, ngay chính giữa bụng người này. Nam nhân thế này mới không thể không buông tay.

Trong tình huống không có chút đề phòng, nam nhân ăn một quyền, thoáng xoay người ôm lấy bụng, nhìn nữ nhân quen thuộc trước mắt. Bình thường cả ngày luôn khóc sụt sùi, làm sự tình gì luôn nén giận, chưa bao giờ dám nhìn mình liếc mắt một cái, hôm nay sao lại dám động tay động chân.

“Là do người động thủ trước, người cũng đừng trách ta ra tay nặng một chút.” Lưu Giai sờ cằm, trừng mắt nhìn nam nhân kia liếc một cái.

“Thanh âm của người không thích hợp.” Ánh mắt hơi hơi lơ lên nhìn chăm chú Lưu Giai, “Ta cảm thấy mặt của người có điểm không giống.”

“Ừm..... Ta..... Ta..... ừm.....” Y đã muốn hoài nghi rồi sao.

“Người không phải Vĩnh Thi.” Tới gần Lưu Giai.

“Ta..... Ta a..... Ta là ta.” Lưu Giai lui về phía sau.

“Người không phải Vĩnh Thi.” Thuận thế đem Lưu Giai đặt ở trên giường.

“Không..... Không..... Người trước tỉnh táo lại hãy nghe ta nói.”

Buông ra Lưu Giai, “Nói, người là ai, ai phái người tới.”

“Ừm, người biết uống rượu không?”

“Làm gì? Định chuốt rượu cho ta say sao?”

“Biết không?”

“Hừ! Thân là tướng quân, người nói thử xem?”

“Vây, người trước uống một ít rượu, người uống, ta sẽ nói cho người nghe.” Uống rượu, lực công kích chắc sẽ giảm xuống, hy vọng sau khi y biết chân tướng không cần quá thương tâm.

Nhìn người này, không biết vì sao, Lâm Phong đối hắn có một hảo cảm kỳ lạ. Cũng không nói thêm gì liền lệnh Tiểu Thuý đưa rượu tới. Lâm Phong hai ba cái liền nâng cốc uống xong rồi. “Nói.” Xoa xoa khoe miệng, Lâm Phong tiếp tục thẩm vấn.

Mắt thấy nam nhân không có chút men say, Lưu Giai nửa ngày mới cạy miệng nói được một câu. “Ta..... Ta không phải phu nhân của người.”

“Người cuối cùng thừa nhận, cho dù người không muốn nhận, người cũng phải nhận.”

“Người có biết.” Lưu Giai mở to hai mắt.

“Này có cái gì đáng kinh ngạc, ngay cả phu nhân của mình còn nhận sai chẳng khác nào đứa ngốc.”

Đối diện ánh mắt Lâm Phong, Lưu Giai nuốt một ngụm nước miếng, nói: “Người..... Vợ người, không, phu nhân người nhảy xuống núi rồi.” Từ trên giường nhảy dựng xuống chuẩn bị chạy trốn.

“Nhảy xuống núi? Thế người vì sao lại mạo nhận nàng?”

Kỳ quái, tại sao y tuyệt không quan tâm tới sống chết của vợ mình, nhưng cũng không tiện tò mò thêm chuyện gì khác.

” Ta không có. Ta chỉ là tình cờ xuất hiện ở đó, rồi đột nhiên đến một đám người, bọn họ bảo ta phu nhân, trong đó một người đánh ta hôn mê, còn đem ta đưa đến nơi này.” Nhìn nhìn biểu tình người nọ, thấy y hình như không có dấu hiệu tức giận, liền tiếp tục nói: “Người đừng tưởng rằng phu nhân người chết có liên quan với ta. Lúc ta tới hiện trường tuy rằng nàng còn không có nhảy xuống, nhưng khi ta còn chưa rõ phát sinh sự tình gì, nàng liền nhảy xuống rồi. Ta chính là muốn cứu nàng cũng không còn kịp nữa. Sau đó đám người kia đến vừa nhìn thấy ta liền đánh ta hôn mê, căn bản không cho ta cơ hội giải thích. Người đừng đổ oan ta giết nàng à nghe.” Sau khi nói xong liền ưỡn ngực.

“Người không có giết nàng, là chính nàng tự nhảy xuống núi. Người là muốn nói như vậy đi.”

“Đúng vậy, đúng vậy, người thật thông minh.” Giơ ngón tay cái lên khen ngợi.

“Hừ. Lời nói dối kém cỏi như thế cũng có thể bịa ra.” Lâm Phong sắc mặt thay đổi, ánh mắt mỉa mai thành một đường, tới gần Lưu Giai, nói: “Ta thấy người là thích khách do người nào đó phái tới, giết Vĩnh Thi xong lại mưu đồ tới giết ta.”

Người này chẳng lẽ lại mắc chứng bệnh hoang tưởng gì sao, ta đã nói là không phải, còn bị y nói thành như vậy, ta là người hiện đại, tiên tiến. Y là người cổ đại, lạc hậu, ta không thèm cùng y so đo. Nhưng mà không cần thiết hiểu lắm vẫn là tốt hơn.” Không, không, người hiểu lắm. Phu nhân người thật sự không phải do ta giết, ta cũng không phải thích khách gì cả.”

3. Chương 3

Tuy rằng cũng không tin tưởng người trước mắt lắm, nhưng có hai việc Lâm Phong vẫn là xác định. Thứ nhất, người trước mắt không phải phu nhân của y. Thứ hai người này cũng không thể là người có tính công kích gì, mặc kệ nàng có phải thích khách hay không.

Vì sao lại khẳng định như thế?

Đầu tiên nàng là một nữ nhân (lúc này Lâm Phong vẫn cho Lưu Giai là nữ), theo tuổi tác xem ra chỉ trên dưới mười bảy, mười tám, thân mình có vẻ nhỏ gầy, tuy rằng có hung hăng một chút, nhưng tuyệt đối không giống người biết võ công, hơn nữa khí lực cũng so với mình kém quá xa, xem vừa rồi nàng dễ dàng bị mình áp chế là biết ngay. Hơn nữa nếu có thích khách nào dễ dàng liền bại lộ thân phận như thế, vậy thì nàng đã sớm chết một trăm lần. Mặt khác nàng cũng không thể là loại thích khách dùng mỹ nhân kế được. Tuy rằng bộ dáng của nàng thật mê người, cũng có một loại hương vị ngây ngô, nhưng mà nàng lại không có thân hình hấp dẫn, một thân thể còn chưa phát dục, bộ ngực quá bằng phẳng. Tiểu cô nương chỉ sợ thành không được thích khách.

“Người luôn miệng nói phu nhân của ta đã chết, còn nói người không phải người giết.” Lưu Giai không ngừng gật đầu.” Nhưng ta căn bản không tin chuyện ma quỷ của người. Hiện tại phu nhân của ta hành tung không rõ, người tự nhiên phải lưu lại chờ đến khi sự tình toàn bộ giải quyết xong. Tạm thời người phải đóng giả làm phu nhân của ta, ta sẽ chậm rãi điều tra.”

Tuy rằng rất muốn phản bác, nhưng mà quả thật không có gì để chứng minh mình không liên quan tới cái chết của cô gái kia, hơn nữa nếu không ở lại đây, chính mình sẽ ăn ngủ đầu đường, chỉ còn cách là đáp ứng thôi. Lưu Giai vừa đáp ứng được một giây, hần liền lập tức muốn đổi ý. Vì sao ư, bởi vì hần quên nói cho nam nhân biết mình không phải là nữ, mà là một người đàn ông chân chính. Xem ra y cũng không phải loại người có thể hảo hảo thương lượng, hơn phân nửa y cho rằng mình là nữ nhân, sẽ không làm ra sự tình gì, cũng “nể mặt” chính mình là nữ, mới không đánh mình. Nhưng nếu hiện tại liền nói cho y biết mình là nam, chắc chắn y sẽ không chút do dự liền đem mình giao cho nha phủ, còn có thể bị dụng hình tra khảo, bị đòn hiếp một chút thật sự tránh không được. Vẫn là không nên nói ra, hiện tại bảo toàn tính mạng quan trọng hơn.

“Ừm, ta có một vấn đề cũng muốn hỏi người.”

“Nói.”

“Tại sao khi ta nói với người, phu nhân của người đã chết, người tuyệt không thương tâm khổ sở, giống như không có việc gì vậy.”

“Hừ. Nữ nhân kia là con gái Thừa tướng, bắt đầu là phụ thân của nàng vì khuếch trương thế lực mới đem nàng gả cho ta. Ta cũng bởi vì thánh ý mà không thể không đáp ứng. Sau khi cưới nàng, nàng thể nhưng lại ngoại tình, cùng tên Thành Khang cấu kết, vì hần cũng là quan lớn nên ta cũng lười điều tra. Sau khi sự việc bị tố giác nàng cả ngày khóc suốt suốt hướng ta cam đoan sẽ không tái phạm, muốn ta tha thứ nàng. Cũng từ ngày nào đó ta vốn không có chạm qua nàng một ngón tay. Ta không có phế bỏ nàng, là vì người cùng hần cấu kết thế lực đều khá lớn, nếu cùng nhà mẹ đẻ nàng liền hợp lại vây công ta, ta quả thật sẽ gặp khó khăn. Bằng không ta đã sớm đem tiện nhân kia giết rồi. Ngay từ đầu ta đối nàng vốn không có tình cảm gì đáng nói, nàng gả cho ta cũng bởi vì ta là tướng quân, chúng ta là quan hệ đôi bên cùng có lợi. Người thì lại khác, ta đối với người rất hứng thú. Nếu người muốn thay thế vị trí của nàng, ta không phản đối là được.” Nói xong liền đem Lưu Giai áp chế.

“Không cần, ta không cần.”

“Người nếu cho ta, là có thể làm tướng quân phụ nhân.”

“Không cần, ta không muốn làm phụ nhân của người, cũng không có khả năng làm.”

“Vì sao? Chẳng lẽ người đã có nam nhân khác.”

“Không phải, ta không có nam nhân, cũng không có khả năng có.”

Nghe thế Lâm Phong phi thường vừa lòng, y cũng không hy vọng Lưu Giai từng bị người khác có được.

“Thế thì, vì sao chứ? Người cho rằng nam nhân tốt như ta dễ dàng tìm được sao?”

“Là vì, bởi vì.....” Nói còn chưa xong, Lưu Giai liền ngắt xủ. Giống như vì chưa thể thích ứng, cả ngày xuyên thời không, còn gặp gỡ người như vậy, này lẽ tình cũng thật là vất vả. Lúc Lưu Giai tỉnh lại, bên cạnh có thêm Tiểu Thuý, Tiểu Thuý đang chăm sóc cho hắn.

“Tiểu thư, cuối cùng người tỉnh rồi, Tiểu Thuý thật lo lắng a.”

“Tỉnh rồi?” Lâm Phong sau khi phun ra hai chữ, tiếp tục uống trà.” Tiểu Thuý, lui ra.” Biết lời nói của Lâm Phong chính là mệnh lệnh, Tiểu Thuý không dám nhiều lời liền lui xuống.

“Tiểu Thuý biết chuyện của ta không?”

“Không biết.”

“Vì sao không nói cho nàng biết, nàng nên biết sự thật.”

“Từ nhỏ nàng vẫn theo Vĩnh Thi, ngoại trừ Vĩnh Thi ra, nàng không có thân nhân nào khác.”

“Người sợ nàng thương tâm?”

“Buồn cười, ta sao lại vì nàng. Nữ nhân a, một khóc, hai nháo, ba thất cổ. Ta chán ghét xử lý chuyện như vậy, nếu nàng nháo lớn cũng không tốt giải quyết.”

Nam nhân này quả nhiên kém cỏi. Hiện tại, Lưu Giai quyết định tạm thời không đem chuyện mình là con trai nói ra. Thứ nhất, là sợ Tiểu Thuý thương tâm; thứ hai, là vì nam nhân này không phải thứ tốt, mà cho dù là như thế, y vẫn là một tướng quân, không thể đắc tội với y, đắc tội với y thì hậu quả ra sao còn không tưởng tượng nổi đâu. Hơn nữa muốn trở về có lẽ cũng phải dựa vào thế lực của y. Về phương diện khác hắn cũng biết, bây giờ đối trá, đợi đến khi sự tình sáng tỏ, người này nhất định sẽ không bỏ qua cho mình, y không phải người thủ hạ lưu tình.

“Nói cho ta biết tên của người.”

“Tên của ta? Vì sao?”

“Không vì sao cả, chính là ta muốn biết.”

“Lưu Giai. Bên trái một chữ, bên phải một cái lập đao lưu giữ. Chính là Lưu trong Lưu Bị. Còn Giai chính là giai trong giai nhân.” Dem tên, yên lặng đọc mấy lần, đi đến bên cạnh Lưu Giai.

“Người có phương pháp giới thiệu tên thật lạ, còn có Lưu Bị là ai, chưa từng nghe nói qua.”

“Lạ thì sao chứ, chỉ cần người nghe được hiểu được là có thể. Còn về Lưu Bị, người không cần biết, dù sao người cả đời cũng sẽ không gặp được ông ta, trừ phi người là Tào Tháo cùng Tôn Quyền, ông ta là người rất lợi hại, rất danh khí. Vậy người tên là gì, nếu ta vẫn gọi người ‘ê, ê’, hình như không lễ phép cho lắm, nhưng ta cũng không muốn vẫn gọi người là ‘tướng quân’, cho nên người cũng nói cho ta biết tên của người đi.”

“Giai Giai, người thật đúng là người thú vị. Lâm Phong, Phong trong phong hiệp, người chắc là đã xem qua rừng cây phong đi. Nếu người là thích khách, nhất định biết ta là chân quan đại tướng quân, quân hàm nhất phẩm, nắm giữ thực tế binh quyền của quốc gia này, lệ thuộc Tam vương tử. Người nếu thông minh có thể chọn trở thành người của ta, ta sẽ đáp ứng người.” Lại đem Lưu Giai bế đứng lên. Trùng mắt nhìn Lâm Phong liếc một cái.

“Người không cần bảo ta Giai Giai, thật ghê tởm, nghe được lòng tơ của ta đều dựng thẳng lên đây nè, bảo ta ‘Giai’ là được rồi. Ta cũng gọi người là ‘Phong’, như vậy nghe có vẻ tốt hơn, ta cảm thấy kêu tên đầy đủ cứ không được tự nhiên thế nào ấy. Ta cũng muốn nói rõ là ta không phải thích khách gì cả, ta cũng không là thuộc hạ của người nào hết. Còn việc trở thành người của người, ta có thể lo lắng một chút. Bất quá ta giao kèo trước, người không thể đổi ta động tay động chân lung tung. Tuy rằng ta tự biết mình là một mỹ nhân, nhưng người cũng không thể đổi ta làm vậy.”

Lâm Phong sang sang cười vài tiếng,” Nếu mỹ nhân đáp ứng trở thành người của ta, ta đáp ứng mỹ nhân không đổi mỹ nhân ra tay ngay là được.”

“Vậy người bây giờ còn không buông ta ra.”

“Ta không có lập tức đem người áp đảo, người nên cảm tạ ta.”

Bụng cảm giác được vật thể cứng rắn nào đó, đều là thân nam nhân sao hắn lại không biết nó là cái gì. Lưu Giai không dám động dậy nữa, giống như khóc tang nhìn ác giả, cầu y không cần Bá Vương ép thượng cung. Chỉ cần chính mình mà bị cởi quần áo, sự thật sẽ được phơi bày. Sẽ bị giết hay gì đó, hậu quả mà ngay cả tưởng tượng Lưu Giai cũng không dám.

“Người nếu vẫn chưa muốn, vậy mau một chút ngủ đi. Ngày mai ta mang người cùng đi đến vách núi đen.”

“Ừ. Ta muốn ngủ, người có thể về phòng của mình, ta không thói quen cùng người khác ngủ chung, đặc biệt là nam nhân.”

“Nơi này vốn là phòng của ta.”

“Ồ, vậy người có thể an bài thêm một căn phòng nữa không?”

” Ở trong mắt mọi người, người hiện tại chính là phu nhân của ta, nơi này cũng chính là phòng của người. Người nếu không ngủ, chờ một chút ta thật sự sẽ không cho người ngủ. Ta hiện tại đi tắm rửa một cái, người trước hết ngủ đi.”

Nói xong, quả thật rời đi. Chắc là đi đem cái kia..... Cũng không dám nhiều lời, Lưu Giai lui vào trong chăn nằm sát mép giường bên ngoài. Cảm thấy ngủ ở nơi này có vẻ an toàn, lỡ có chuyện gì xảy ra cũng có cơ hội mà bỏ chạy, thế là thoáng an tâm, liền thiêu thiêu ngủ.

4. Chương 4

Kỳ thật hắn làm sao cũng ngủ không yên. Lưu Giai quyết định ngày mai phải cẩn thận quan sát một chút hiện trường, xem trên vách núi đen có cái khe thời không gì gì đó hay không. Rất muốn trở về a, hắn đã mất tích thật lâu, từ trước đến nay hắn chưa từng giống như hôm nay vậy, sau khi tan học lâu thế còn chưa về nhà. Chỉ cần nghĩ đến bà mẹ chanh chua lại dữ như cạp đang mắng hắn mưa to còn tại bên ngoài đi dạo, hắn liền cảm thấy thật uỷ khuất, chính hắn cũng rất muốn trở về, hiện tại chẳng những không biết làm cách nào trở về, mà cho dù có trở về được cũng không biết nên giải thích như thế nào mới tốt.

Trong lúc mông lung, Lưu Giai cảm thấy có người đang tới gần hắn, người nọ không chỉ có càng ngày càng gần, cuối cùng còn ôm lấy thắt lưng của hắn, hình như còn muốn đem hắn xoay người qua. Nhất thời, cơn buồn ngủ của Lưu Giai biến mất, dùng sức vỗ cái tay đang ôm lấy chính mình, mà nó lại không có ý định sẽ buông ra. Lại dùng toàn lực nắm lấy nó.

” Người đã đáp ứng là không đổi ta xuất thủ, người ngủ bên kia đi.”

“Ta không có muốn ăn người, chỉ là muốn ăn một chút đậu hủ mà thôi.”

“Không được, sở sàng cũng không được.”

Xoay người tính đẩy y ra, nếu hiện tại làm cho y phát hiện ta là con trai, ngày mai vốn không có khả năng đi vách núi đen, mà hiện tại có thể y sẽ giết ta.

“Nếu không chịu ta sẽ dùng sức mạnh.” Ánh mắt mị thành một đường, đánh giá Lưu Giai. Nuốt một ngụm nước miếng, Lưu Giai không thể không nhượng bộ.

” Người chỉ có thể ôm ta ngủ, những nơi khác người một chỗ cũng không thể đựng. Bằng không, bằng không ta đêm nay phải ngủ sàn cũng tuyệt đối không ngủ chung với người đâu.” Thần a, chỉ cần làm cho ta an toàn vượt qua đêm nay là được rồi, cuộc đời ta chưa từng làm chuyện gì quá xấu, cầu người.

“Ha ha! Ngủ sàn sao. Hảo, ta đêm nay chột nghe người một lần vậy.” Nói xong đến gần Lưu Giai một chút. Lưu Giai đem hai tay che ở trước ngực, cố gắng cùng Lâm Phong bảo trì một chút khoảng cách. Thấy hành động của người bên cạnh, Lâm Phong cười hai tiếng, sờ sờ đầu của hắn, nói:” Người là xử nữ sao?”

Người này không chỉ vô liêm sỉ, mà còn khiến người ta chán ghét. Trùng mắt nhìn y liếc một cái, Lưu Giai vốn định phản bác, nhưng lại không thể nói với y nguyên nhân hắn không có khả năng là xử nữ, lại càng không muốn nói là sợ thân phận bại lộ. Mặc kệ trả lời như thế nào, đến cuối cùng chịu thiệt nhất định là mình, cho nên không thêm trả lời y. Mở to hai mắt cảnh giác hơn nửa đêm, mới phát hiện nam nhân bên cạnh thật sự không có động tĩnh dị thường gì, hình như là đang ngủ say. Lưu Giai thế này mới nhắm mắt lại, bởi vì hắn cũng chống đỡ không được bao lâu.

“Tiểu thư, tiểu thư, nên rời giường .”

“Ừm.” Xoa xoa hai mắt. Mở mắt ra liền thấy Tiểu Thuý ở một bên.

“Tiểu thư, tiểu thư, nên rời giường. Tiểu Thuý phải giúp tiểu thư rửa mặt chải đầu, thay quần áo. Tướng quân đang đợi tiểu thư dùng thiện. Tiểu thư thật lâu không có dậy trễ như thế, tối hôm qua nhất định ngủ ngon lắm.” Nói xong liền nhẹ nhàng mà vén chăn lên.

“Thay quần áo?” Vừa nghe đến cái này liền sợ tới mức lập tức thanh tỉnh, ngồi bật dậy bắt lấy chăn, nói:” Không cần, hôm nay ta có thể tự làm.”

“Vì sao chứ? Tiểu thư không thích Tiểu Thuý sao? Tiểu thư, xin người không cần đem Tiểu Thuý đuổi đi, nếu Tiểu Thuý làm cái gì không tốt, làm cái gì không đúng, tiểu thư có thể trách cứ Tiểu Thuý, xin tiểu thư đừng không cần Tiểu Thuý.” Vừa nói vừa quỳ gối bên giường.

“Tiểu Thuý, người đứng lên trước đi. Ta không định đuổi người đi.”

Lưu Giai có một chút khó xử, hắn cuối cùng biết vì sao Lâm Phong nói phụ nữ thật phiền toái.

” Không phải, ta chỉ là, chỉ là hôm nay ta muốn tự mình thay quần áo mà thôi. Thật sự không có ý gì.”

Tuy rằng Lưu Giai cũng không để ý làm cho một nữ nhân thấy chính mình trần truồng, nhưng một khi cởi hết ra là bại lộ thân phận ngay, nói không chừng cơ hội có thể trở về thật sự cũng không còn.

“Tiểu Thuý, người có thể hỗ trợ đem quần áo lấy tới đây không?”

“Vâng, Tiểu Thuý đi lấy ngay.”

Thấy quần áo màu sắc rực rỡ trước mắt, Lưu Giai nhú mày.

” Tiểu Thuý, có bộ quần áo nào màu sắc thô thiển một chút, hoa văn đơn giản mộc mạc lại rộng rãi một chút hay không?” Tuy rằng chỉ có một ngày, nhưng Lưu Giai vẫn không muốn uỷ khuất chính mình mặc nữ trang, càng thêm không nghĩ mặc nữ trang như vậy.

“Nhưng đây đều là quần áo mà tiểu thư thích nhất, tướng quân cũng nói qua tiểu thư mặc vào nhìn đẹp lắm. Hôm nay tiểu thư là phải cùng tướng quân đi ra ngoài mà.” Tiểu Thuý có một chút khẩn trương.

“Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là ta muốn thay đổi một chút. Liền phiền toái người giúp ta tìm một bộ quần áo không xinh đẹp, nhẹ một chút đến.”

“Ân..... Vâng..... Tiểu Thuý đi tìm ngay. Thỉnh tiểu thư chờ một chút.”

Chỉ chốc lát sau, Tiểu Thuý thật đúng là mang đến đây một bộ tó y màu lam, Lưu Giai nhận được cũng thật vừa lòng. Nhưng tiếp theo vài giây sau hần bắt đầu phạm sầu, hần không biết thứ quần áo giống như một khối bố phải mặc như thế nào. Chú ý tới Tiểu Thuý vẫn đang nhìn chính mình, Lưu Giai khụ hai tiếng, rồi giống như có một chút ngưng ngừng đối nàng nói:” Người vẫn là ra ngoài trước đi.”

Chờ sau khi Tiểu Thuý đi ra ngoài hần bắt đầu nghiên cứu cách mặc bộ quần áo này. Giống như chúng ta mới trước đây không biết cách gấp thiên nga, chúng ta sẽ tìm đến thiên nga đã muốn thành hình, rồi mới bắt nó mở ra, chậm rãi tìm ra phương pháp gấp giấy. Tuy rằng không biết bộ đồ này vì sao lại mặc được ở trên người chính mình, nhưng mà Lưu Giai cũng rất cảm tạ nó, bởi vì hiện tại nó đã cứu chính mình một mạng.

5. Chương 5

Sau khi mặc xong quần áo, liền kêu Tiểu Thuý vào.

“Tiểu thư, thật là đẹp mắt. Thì ra tiểu thư cũng rất xinh đẹp, hôm nay mặc vào hình như không giống như trước kia, nhưng so với trước kia càng thêm đẹp.” Nói xong, kéo Lưu Giai ngồi xuống trước gương, từ ngăn kéo bên trong lấy ra một đồng nữ trang bằng vàng.

Nhìn đồng trang sức vàng trước mặt, Lưu Giai bắt đầu chảy nước miếng. Trước mặc kệ mấy thứ này có giá trị ra sao, nhưng nếu lấy chúng nó nóng chảy biến thành một khối cũng đáng không ít tiền. Cầm lấy một cái thật đúng là bắt đầu ảo tưởng. Đồ cổ thế này mà mang về hiện đại chắc dễ dàng tăng giá trị đi, chỉ lấy một cái cũng không phải thật quá phận, nàng có nhiều như thế, nhiều thì không nhiều lắm, thiếu một cái không ít. Ta chỉ là lấy một cái, dù sao nàng cũng đeo không hết.

Đang bận suy tưởng, bất tri bất giác Tiểu Thuý sắp bắt đầu giúp hần đeo vào những đồ trang sức ấy.” Tiểu thư, người hôm nay muốn mang cái nào? Hai con bướm này được không?” Nói xong đem hai con bướm kia cho Lưu Giai xem, còn tại trên đầu của hần ướm thử đùa nghịch.

Tuy rằng không biết tóc vì sao lại dài như thế, nhưng cũng không chán ghét chúng nó. Dài cũng không sao, chỉ cần sau khi trở về tới tiệm cắt bỏ là xong.” Không cần, hôm nay cứ như vậy, người đem chúng cột cao lên là được rồi. Nhớ cột chặt một chút, rút ra sẽ phiền toái lắm, ta chưa từng cột qua, nếu bị đứt ta không biết đường cột lại đâu.”

“Nhưng mà.....”

“Hôm nay ta phải cùng Phong lên núi, ta là sợ dơ quần áo hay vấp té đánh mất đồ trang sức mà thôi. Người không cần nghĩ nhiều.” Cũng không ngẫm lại mấy thứ này có bao nhiêu nặng, trên đầu mang theo mấy ký như thế sao có thể đi đường, ta hôm nay còn phải leo núi đó.

“Tiểu Thuý đã biết. Tiểu thư, ta hiện tại đi tìm cho người một đôi giày thêu thật đẹp.”

“A. Cái kia không tốt, chỉ cần một đôi giày vải màu xanh là được rồi.” Nơi này chắc là không có giày leo núi chuyên dụng, giày chơi bóng chắc cũng không có, xem ra cũng chỉ có thể uỷ khuất chính mình mang giày vải, còn đỡ hơn là phải mang giày thêu gì đó.

“Nhưng giày đó chỉ có hạ nhân mới mang, tiểu thư, người vẫn là.....”

“Không có vấn đề gì, chỉ mang một ngày mà thôi. Người đi hỏi bọn họ mượn một đôi đi, nếu bọn họ không chịu, người cứ nói ta mang xong về sẽ giúp bọn họ rửa sạch, hơn nữa chân của ta cũng không có mùi hôi, bảo bọn họ cứ yên tâm, tuy rằng dùng để leo núi, nhưng chỉ mang một ngày sẽ không rách đâu mà lo.”

“Tiểu thư sao có thể mang giày hạ nhân!”

“Không có vấn đề gì, người hiện tại mau đi tìm cho ta đôi giày như thế đi. Phong đang chờ, tính tình y không tốt, chờ lâu chắc sẽ giận. Nhanh đi là được.”

Tiểu Thuý tuy rằng cảm thấy hôm nay tiểu thư rất kỳ quái, nhưng cũng không dám nhiều lời, nàng còn cảm thấy hôm nay tiểu thư hình như không thích mình lắm, đối mình thái độ cũng biến hoá rất lớn.

Sửa sang lại đằng hoàng, Lưu Giai liền đi theo phía sau Tiểu Thuý đi ăn bữa sáng.

Tiến đại sảnh liền thấy Lâm Phong đang uống trà. Lâm Phong vừa nhìn thấy Lưu Giai liền ngẩng ngấn cả người, ngay cả tay đang nâng chén trà cũng dừng ở không trung.

“Ê. Ta nói ngươi không phải rất khoa trương đi. Cũng không phải gặp quỷ, kinh ngạc như thế làm cái gì?” Lúc ta vừa mới đến nơi này cũng không có kinh ngạc giống như ngươi thế đâu, thật đúng là vô lễ.

Lâm Phong thế này mới phục hồi tinh thần lại.” Chỉ là chưa từng gặp qua người như thế mà thôi.” Buông cái chén xuống.

Một thân tố trang lam nhạt, vóc dáng không cao, không đến một thước bảy, ngang vai y. Khá gầy, nhưng không có một chút cảm giác yếu đuối. Thắt lưng thon gọn, đầu không dính nữ trang, tóc cũng chỉ cột cao. Mặt không trang điểm nên nhìn rất tự nhiên, đường cong cũng thật lưu loát, hoá ra không dùng tân trang gì đó cũng có thể xinh đẹp như thế. Gương mặt thật thanh tú.

“Mặc như vậy rất kỳ quái sao?” Giơ tay lên nhìn trái nhìn phải.” Kỳ thật ta cũng cảm thấy có chút cổ quái, nhưng ta lại không muốn mặc quần áo lòe loẹt cứ bay phấp phới.”

Trong sự tính toán của Lưu Giai, hắn mặc vào quần áo là có vẻ trung tính, kỳ thật hắn không hy vọng chính mình nhìn qua giống yêu nhân mà thôi.

“Không, nhìn đẹp lắm, so với bình thường đẹp hơn, chỉ là thoát nhìn hơn một chút thiếu niên hương vị mà thôi.”

“A, ngươi là muốn nói ta nhìn rất giống một tên bất nam bất nữ. Ta đã tốn rất nhiều tâm tư sửa sang lại rồi đó.” Vẫn là không được sao, biết vậy mặc nam trang cho rồi.

“Không phải ý đó, ta cũng không phải nói ngươi không có nữ nhân vị, chỉ là muốn nói ngươi như vậy giống một nụ hoa e ấp, không quá đẹp lộng lẫy cùng toả mùi hương tục tằng, ngược lại hơn một chút mùi thơm ngát.”

Được người ta khen ngợi như vậy, Lưu Giai có một chút ngượng ngùng. Bất quá nếu y không phải nói chính mình giống gay thì chẳng sao, còn lại y nói cái gì cũng lười cùng y so đo.

Nhàn thoại một hồi, hai người cuối cùng cũng ngồi xuống bàn ăn.

6. Chương 6

“Ê, ta nói ngươi a. Nơi này có nhiều chỗ ngồi như thế, mắc chứng gì ngươi lại ngồi ở bên cạnh ta. Nóng gần chết, ngươi qua bên kia ngồi đi.”

Lâm Phong vỗ hai tay xuống ý bảo thanh tịnh, bọn hạ nhân cũng liền thức thời lui hết.

Biết có một chút không ổn,” Uhm, kỳ thật nếu ngươi không muốn qua đó ngồi cũng không sao, ta đi qua là được.”

Lưu Giai đang muốn đứng lên, đã bị Lâm Phong kéo ngồi trở lại. Ôm Lưu Giai, cầm đặt ở trên vai hắn cọ cọ.

” Kỳ thật đêm qua ta đã định nói, ta cảm thấy trên người của ngươi có một loại mùi thơm ngát, rất dễ chịu.”

“Ha ha, kia nhất định là ngươi ngửi sai rồi, ta là loại người rất chán ghét mùi nước hoa, ha ha.” Nam nhân sao lại dùng nước hoa chứ, cố gắng muốn thoát khỏi tình cảnh này. Trong lòng thầm mắng, chết tiệt, sáng

sớm cứ rề rà thế này, xem ra bữa sáng còn phải ăn thật lâu. Loại lời này chắc là còn phải tiếp tục nghe nữa, trong lòng không ngừng nghĩ mấy lời này người vẫn là đi nói cho nữ nhân của người nghe tốt lắm.

Xem ra nhẹ nhàng giãi dựa là không có tác dụng, cuối cùng cũng chỉ có đem y đẩy ra. Nhưng còn chưa kịp xuất thủ, đã bị người khác bắt được hai tay.

” Không cần, người nhanh lên ăn bữa sáng thôi, bằng không nguội lạnh ăn sẽ không ngon.”

“So với ăn bữa sáng, ta càng muốn ăn người.”

“Người không được quên lời hứa của người. Không có trải qua sự đồng ý của ta, người không thể xằng bậy.”

“Ta cho tới bây giờ vốn không có nói qua muốn ăn người, là do người tư tưởng không thuần khiết, thích nghĩ đến mấy chuyện đó thôi. Chứ không phải kỳ thật người rất muốn bị ta ăn luôn, nhưng vì da mặt mỏng, nói không nên lời.”

“Khốn kiếp, người muốn nghĩ sao thì nghĩ vậy đi, dù sao ta chưa từng có nghĩ tới như thế. Người tránh ra.”

Mặc kệ giãy dựa như thế nào cũng vô dùng, tên kia vẫn dán chặt trên người, giống như loài sâu bọ hút máu vậy...

“Vậy người muốn như thế nào. Hiện tại chúng ta với tư thế này căn bản là ăn sáng không được. Chúng ta hôm nay còn phải đi lên núi, người không muốn ăn, nhưng mà ta rất muốn ăn. Bằng không chờ một chút không có sức lực mà leo núi.”

Tiếp tục đeo bám không muốn ăn cơm theo quy củ, Lâm Phong vẫn là ôm Lưu Giai.

“Tính ta sợ người, khốn kiếp. Trao đổi điều kiện. Ta cho người hôn một chút, người làm cho ta hảo hảo mà ăn bữa sáng.” Biết tên khốn này nếu không chiếm được một chút tiện nghi, thì vô luận như thế nào cũng sẽ không cam tâm.

“Người làm cho ta hôn một chút?”

“Còn không vừa lòng sao? Ta đây làm rất lớn hy sinh rồi đó.”

“Người tới hôn ta, ta đáp ứng.”

Người này thật đúng là không phải vô lại bình thường, thật sự là đặc nhân tâm không đủ, rắn nuốt voi. Nhưng đối phó với người như vậy, chính mình lại chả có cách nào.

“Tính ta sợ người, cũng coi như ta phục người. Buông tay người ra, người đem ta ôm chặt như vậy, sao ta xoay người mà hôn người được chứ.”

Ma trảo cuối cùng buông lỏng ra.

Lưu Giai mặt đối mặt Lâm Phong, trong lòng nghĩ có nên kêu Lâm Phong nhắm mắt lại hay không. Nhưng biết chắc người này tuyệt không biết cái gì gọi là ngượng ngùng, còn chưa tính, dù sao cuối cùng xấu mặt nhất định là mình. Nhưng y không biết xấu hổ không có nghĩa hấn cũng không biết xấu hổ, vẫn là.....

“Người nhắm mắt lại.”

“Vì sao?”

“Người không cần biết, dù sao ta hôn người là được.”

Sáng sớm, không có tính toán gì, cũng không nghĩ đến Lưu Giai nói muốn hôn y, liền cảm thấy kỳ thật nhắm mắt lại cũng không thiệt gì. Dù sao nụ hôn này là kiếm được.

Sau khi nhắm mắt lại, cũng không quên thông thêm một câu:” Nhanh lên, người nếu không hôn, ta liền cưỡng hôn đó.”

“Đã biết, người nhắm mắt lại là được. Chờ ta đến hôn thôi.”

Khi thật sự phải hôn, Lưu Giai vẫn cảm thấy không được tự nhiên. Cho dù người này có tiêu chuẩn một mỹ nhân, nếu tính cả hôm nay thì mình cùng y cũng chỉ mới quen biết hai ngày, hơn nữa, tên này còn là đàn ông. Nhưng nếu đã quyết định, vẫn là làm cho nhanh thôi, sự tình càng kéo dài càng phiền toái.

Một khi hạ quyết tâm liền gắt gao nhắm lại hai mắt chính mình, chu môi ra, dùng sức bắt lấy vai Lâm Phong. Hướng về bên má của y mà hôn tới.

Cảm thấy giai nhân hôn cũng quá chậm, mới mở to mắt, liền thấy một cái miệng hình dạng rất quái dị đưa đến bên má trái của mình. Còn không kịp tránh ra, cái miệng kia liền thật mạnh in vào bên má, tiếp theo một tiếng thật vang rơi vào trong tai. Lập tức đẩy Lưu Giai ra.

Lưu Giai cũng bị động tác này làm cho hoảng sợ, thiếu chút nữa ngã khỏi ghế rồi.

“Người làm gì vậy? Đột nhiên đẩy ta ra như thế, ta sẽ té xuống đất đó.”

“Ta cũng không biết vì sao, chỉ là ta cảm thấy vừa rồi người hôn như vậy thật ghê tởm. Người cũng quá không chú ý dáng vẻ, loại này mặt cũng dám bày ra đến.”

“Còn không phải người làm hại, nếu không phải tại người vẫn ăn ta đậu hủ gây trở ngại ta ăn bữa sáng. Ta vì có thể an tâm ăn sáng, tình nguyện hy sinh nụ hôn đầu tiên của mình, tên khốn người còn khùng hoảng cái gì. Ta còn không có kêu sự hy sinh này thật oan uổng đâu.”

“Nụ hôn đầu tiên, trách không được người là bộ dáng này.”

“Người quản ta là bộ dáng thế nào, dù sao ta hôn cũng đã hôn rồi. Mau ăn, bằng không chúng ta không biết tới lúc nào mới có thể đi được.”

“Cứ như vậy đã nghĩ qua cửa?”

“Vậy người còn muốn làm cái gì?” Thân thể bắt đầu lui về phía sau.

” Còn hỏi ta, chính người rõ ràng biết ta nghĩ làm cái gì mà.” Lần này đến phiên Lâm Phong bắt được bả vai Lưu Giai.

7. Chương 7

“Người là quân tử. Người sẽ không xằng bậy.” Trong lòng đang tính toán nếu chính mình cùng y một đấu một, cơ hội không bị trọng thương là bao nhiêu. Nhưng kỳ thật không cần suy nghĩ cũng biết tuyệt đối là đánh không lại tên này. Vì sao ư? Trước không nói đến vóc dáng cao có ưu thế hay không, cũng không kể đến hình thể khác nhau thế nào. Chỉ cần nghe đến danh hiệu của đối phương là tướng quân, sức chiến đấu đã trên 60% rồi. Giống như khi người biết rõ đối phương là cảnh sát, người còn dám ở trước mặt hắn kiêu ngạo sao.

“Người không cần sợ hãi, ta chẳng qua chỉ muốn dạy người hôn môi như thế nào mà thôi.” Ánh mắt mỉa thành một đường, khoe miệng cũng lộ ra mỉm cười.

” Ta kiên quyết không học, ta không cần người dạy ta! Cũng không muốn học!”

“Người có biết hôn môi là chuyện trọng yếu nhất của vợ chồng khi ở chung không?”

“Ta không biết! Hơn nữa chúng ta cũng không phải vợ chồng. Ta không cần học!”

Đem Lưu Giai ấn ngồi xuống ghế,” Ta nói muốn dạy là dạy, nhắm mắt lại!”

“A, không cần!”

“Cần!”

Bả vai bị nắm thật sự đau, từ chối thật lâu cũng không có biện pháp thoát khỏi tên quỷ này. Biết có giấy dựa thêm nữa cũng vô dụng, hơn nữa bình thường nếu người càng phản kháng y lại càng muốn chinh phục. Nhắm nghiền hai mắt lại. Hung hăng nói:”Khốn kiếp, muốn hôn người mau một chút, hôn xong rồi chúng ta lập tức lên núi.” Quên không biết vĩ nhân hỗn đản nào từng nói qua ” Lui một bước trời cao biển rộng”, hại ta trong hiện tại nhớ đến. Lui một bước sao. Ai.....

“Thả lỏng. Người có biết bây giờ mặt người ra sao không? So với mặt khi còn khó xem hơn.”

“Bằng không người muốn ta như thế nào? Bị người cường hôn còn phải nói cảm tạ sao?”

“Thả lỏng, cái gì cũng không nghĩ. Chỉ nghĩ đến ta thôi.”

“Ta cho người 30 giây, người hôn mau một chút.” 30 giây có quá dài hay không? Chết thì chết đi, dù sao ta không phải phụ nữ, ta không cần để ý. Nhưng chẳng lẽ là nam nhân liền thật sự không cần so đo sao. Ta không cần. Nhưng mà vẫn gắt gao nhắm mắt lại.

“Ngoan, không cần lộn xộn.”

Cái trán cảm thấy thật ấm áp, thân thể Lưu Giai rõ ràng rung rung một chút.

“Không cần sợ hãi.”

Nói xong, môi nhẹ nhàng mà chuyển qua hai bên má, tiếp theo là cằm.

“Ê.....” Mở mắt.

“Đừng nói chuyện.”

Cuối cùng, áp lên môi Lưu Giai, dùng đầu lưỡi ở trên cánh môi chậm rãi liếm.

Lúc này Lưu Giai đã muốn rơi vào bên trong cảm bấy ôn nhu, thân thể cũng thả lỏng, mất đi năng lực phản kháng. Dù sao chưa từng bị khiêu khích qua như thế, dù sao đang ở độ tuổi huyết khí phương cương, dù sao vẫn là cậu nhóc mười bảy tuổi.

Đột nhiên, Lưu Giai cảm thấy vô lực mà hơi hơi mở ra đôi môi bị dị vật đụng chạm, khớp hàm bị nâng cao, hần thở gấp một hơi, còn không có bình phục lại, đầu lưỡi đã bị quán lấy. Cái này là... Lưu Giai cuối cùng thanh tỉnh.

“Ừ, ừ.....” Dùng hết toàn lực đẩy ra nam nhân đang ôm chặt mình. Nhưng sức lực khác biệt vẫn làm người ta gặp không ít khó khăn. Tuy rằng hai người chênh lệch không đến nỗi như là lấy trứng chọi đá, nhưng cũng không có cách nào đem hai người đặt trên cùng một bàn cân.

Người nọ hình như đang trong cơn say mê, căn bản là không tính buông tay.

Đôi mắt mở thật lớn nhìn chăm chăm vào nam nhân đang hôn mình, trong miệng bị điên cuồng mà tiến công. Hô hấp càng ngày càng khó khăn, đột nhiên mắt mở càng thêm lớn, nếu mà tiếp tục trợn to thêm nữa chỉ sợ sẽ rớt ra ngoài luôn.

Rất muốn hô hấp, đã sắp không thể thở được nữa rồi. Dùng hết toàn lực đạp lên chân Lâm Phong. Lâm Phong thể này mới mở to mắt, hơi hơi buông ra đầu lưỡi, nhưng cũng không lấy ra. Thừa dịp khe hở này, Lưu Giai dùng hết khí lực hô hấp, cảm thấy chính mình cuối cùng sống lại.

Còn chưa kịp hít thêm vài ngụm không khí, người nọ lại một lần nữa tiến công.

Mở to hai mắt trừng Lâm Phong, tay không ngừng mà đẩy bờ vai của y, chân cũng không ngừng biến hoá góc độ đạp y. Nhưng người nọ vẫn không chút nào để ý, tiếp tục làm chuyện của mình.

Hôn cái đã nghiền, Lâm Phong cuối cùng cũng buông ra Lưu Giai.

Được đến tự do Lưu Giai vội vàng vàng một hơi uống cạn chén nước, tiếp theo thở phì phò để lấy dưỡng khí. Hần cuối cùng biết thì ra hôn môi cũng có thể giết người, nếu không phải hôm nay bản thân tự trải nghiệm, hẳn có lẽ sẽ không tin. Hung hăng trừng tên kia.

Mà tên kia lại giống như không có việc gì ngồi xuống ăn bữa sáng của y, còn không quên nói một câu: “Mau ăn nhanh một chút, bằng không lạnh sẽ không ăn ngon.”

Mặt lập tức xoát đỏ một mảnh, khốn kiếp, vừa rồi nếu không phải người xằng bậy, ta đã sớm ăn xong rồi.

Bởi vì bọn họ đang không ngừng lặp lại hành vi tán tỉnh cùng ăn điểm tâm, khi bọn họ có thể xuất phát, đã gần giữa trưa rồi.

8. Chương 8

hạt vát vả mới ra ngoài được, dọc theo đường đi Lâm Phong luôn thích đi ở bên cạnh Lưu Giai. Hợp thời động một chút tay chân. Một trong những nguyên nhân Lâm Phong thích chọc Lưu Giai là vì biểu tình của cô nương này thật sự quá nhiều, tuy rằng hành vi cử chỉ của nàng không có một chút nữ tính, nhưng mà một cách tinh quái, hiếu động, thật hấp dẫn lực chú ý của người khác.

“Lưu Giai, Lưu Giai, sao nữ nhi lại mang một cái tên như thế?” Lâm Phong đột nhiên toát ra một câu như vậy.

Bị hỏi đột ngột, Lưu Giai cũng suy nghĩ có nên nói cho y biết chân tướng hay không, có lẽ vừa đến vách núi đen là có cơ hội có thể trở về. Hơn nữa đối phương tốt xấu cũng là một tướng quân, không nói cho y biết sự thật, tựa hồ không cho y mặt mũi lắm. Bất quá tên này là có máu bạo lực cuồng, một khi nói với y, chính mình còn mạng trở về hay không cũng là vấn đề. Hơn nữa nơi này có nhiều người như thế, cũng không hảo mở miệng nói.

“Lưu Giai, Lưu Giai.” Lâm Phong lại lặp đi lặp lại cái tên này.” Tên một chữ Giai, hình như có một chút nam tử vị. Mười phần giống tính tình của người. Sau này, ta gọi người là Giai Giai được không?”

Thiếu chút nữa nôn hết mấy thứ mới ăn sáng hôm nay ra. Hắn đường đường là một đại nam nhân, tuy rằng chưa thể coi là đàn ông, vì chỉ có mười bảy tuổi. Tuy rằng chính mình là một mỹ nhân không hơn không kém, nhưng người trước mắt có phải mù hay không. Từ lần đầu tiên gặp mặt đến bây giờ liền vẫn nhận định chính mình là nữ nhân. Chẳng lẽ chính mình liền ảo ảo như thế sao, nhớ rõ mới trước đây lúc đóng kịch cũng từng có người hoá trang cho hắn thành con gái, nhưng đó là chuyện rất lâu rồi. Nếu không phải chính mình lòng dạ rộng lớn, hơn nữa cũng có sự tình cần y hỗ trợ (ít nhất muốn y đem chính mình đưa đến vách núi đen, chính mình đối địa hình nơi này hoàn toàn không có khái niệm, người này cũng là tên sắc quỷ, mỹ nhân kế hắn là tốt nhất dùng), hắn tuyệt đối sẽ mắng to tên trước mặt là người mù.

“Kêu Giai thì tốt rồi. Chúng ta vẫn là đi nhanh một chút thôi.” Ta rất muốn mau một chút cùng người nói bye bye.

“Ta vừa rồi đã nói là ngồi kiệu tốt hơn, người còn nói cái gì không cần.”

“Kiệu đi quá chậm, hơn nữa những người khác đều đi bộ, chỉ có hai người chúng ta ngồi, người không thấy ngượng ngùng sao?”

“Có cái gì ngượng ngùng. Đây là bổn phận.” Liếc mắt người nọ một cái thật dài, trách không được mọi người đều nói làm quan luôn tự cao tự đại, thật rõ ràng, người này chính là một trong số đó.

“Dù sao đã muốn đi một đoạn đường rồi, chính người cũng nói sắp đến. Không cần dong dài.”

Gần đến đỉnh núi, Lâm Phong lệnh thuộc hạ chờ phía dưới. Tiểu Thuý tuy rằng khẩn cầu được ở lại, nhưng Lâm Phong không đồng ý.

Vừa lên đến đỉnh núi, Lưu Giai liền tìm kiếm địa điểm cụ thể mà mình xuất hiện lúc ban đầu.

“Hình như là bên cạnh hai tảng đá này.” Vừa nói, vừa lấy tay hươu hươu trong không khí, muốn tìm ra cái khe thời không gì gì đó. Kết quả mặc kệ làm như thế nào cũng sờ không thấy.

“Giai Giai, người đang làm cái gì?” Người đứng ở một bên xem diễn mở miệng.

“Bảo ta Giai. Không có cái gì, ta..... Ta đây là muốn nói cho người tình hình lúc đó.”

Lâm Phong đi đến bên cạnh Lưu Giai, biểu tình trở nên nghiêm túc.

“Lúc ấy ta chính là đứng ở chỗ này. Ngẩng đầu liền thấy một cô gái đứng bên kia, đang lao về phía vách núi đen. Khi nàng phát hiện ra ta, chúng ta đều ngừng lại một chút. Nhưng rất nhanh cô gái kia liền tiếp tục lao về phía trước. Đường nhiên chỉ trong tíc tắc, nàng biến mất ngay trong phạm vi tầm mắt của ta. Chắc là ngã xuống đi.” Nhìn sắc mặt Lâm Phong, phát hiện vẻ mặt của y cũng không có cái gì biến hoá.

Trực giác cho rằng Lưu Giai không nói dối, Lâm Phong cũng không tiếp tục truy vấn, ngược lại đem lực chú ý tập trung tìm kiếm thi thể. Núi này không chỉ hiểm trở, hơn nữa còn bám đầy rêu xanh cùng thực vật, nếu từ trên này nhảy xuống chỉ sợ không có khả năng toàn mạng, thậm chí là tan xương nát thịt. Đây là một vách núi đen sâu hun hút.

“Phong, người nói nên làm sao tìm đây? Nàng đại khái là từ nơi này ngã xuống, từ nơi này không thể đi xuống, không bằng chúng ta tìm từ dưới chân núi đi. Có thể phía dưới đó có đường thông lên đây thì sao.”

“Khả năng không lớn. Vùng này đều là vực thăm vách đứng. Người nhìn xuống xem cũng biết, phía dưới đều là đường dốc cheo leo không dễ đi. Cũng không có người đi. Mà nơi duy nhất thông với phía dưới kia chính là một mảnh rừng rậm được xưng là Ma Chi Lâm.”

“Thế, chúng ta phải từ nơi đó đi vào tìm sao?”

“Không có khả năng tìm được.”

“Vì sao?”

“Khu rừng rậm kia cả ngày sương mù dày đặc, chỉ cần đi vào sẽ bị chúng nuốt hết, chưa từng có người có thể từ bên trong đi ra. Đó là một khu rừng cấm.”

“Ồ, thì ra còn có khu rừng rậm như vậy a. Vậy thì phải nói là không ai nguyện ý đi vào, không đi vào tự nhiên tìm không thấy thi thể. Qua một thời gian thi thể tự nhiên sẽ hư thối tan rã, nói cách khác không cần đi tìm chỉ cho mất công.”

Lâm Phong mỉm cười, lúc này y thật sự tin tưởng Vĩnh Thi là tự mình nhảy xuống, bởi vì nếu có tên hung thủ nào giống như Lưu Giai, đã sớm bị đưa vào đại lao. Càng đừng nói là sau khi giết người còn bắt nàng giả bộ thành người bị hại lại càng là chuyện khó khăn đối với nàng. Nếu có người nguyện ý thuê một thích khách như thế, chủ nhân của nàng nhất định là một tên ngốc.

9. Chương 9

Đem chuyện tìm kiếm thi thể đặt sang một bên, Lâm Phong đột nhiên ôm Lưu Giai, cúi đầu ngậm lấy vành tai của hắn.

Lưu Giai thân thể run lên, sau khi cứng ngắc một trận mới bắt đầu phản kháng. “Đẩy ra người nọ,” Làm gì vậy. Đột nhiên..... Không cần..... rất ngứa..... Tránh ra..... Cứu mạng.....”

Hoàn toàn không để ý tới sự giãy dụa yếu ớt cùng sự công kích không chút sức lực kia, nam nhân liền đem hành động này làm như một loại biểu đạt phương thức tán tỉnh. Đầu lưỡi đã muốn từ bên ngoài lỗ tai tiến công đến bên trong, ở thời điểm Lưu Giai chịu không nổi, Lâm Phong nhẹ nhàng mà hướng lỗ tai hắn thổi một hơi, nhẹ nhàng. Cứ như vậy, Lưu Giai liền mềm nhũn, ngoan ngoãn nằm ở trong lòng Lâm Phong.

“Ta hiện tại hỏi người một số vấn đề, người phải thành thật trả lời. Nếu ta cảm thấy người nói dối, ta đây liền.....”

“Liền..... Liền cái gì?” Hơi hơi hé môi, ánh mắt ướm át nhìn Lâm Phong, hỏi.

“Người nói thử xem.” Nam nhân tiếp tục làm mấy chuyện xấu, vừa nói, vừa tiếp tục dùng đầu lưỡi khiêu khích. Ôn nhu hôn lên má Lưu Giai.

“Đừng có hôn nữa. Người hỏi nhanh đi, ta trả lời là được.” Phải tranh thủ lúc mình còn tỉnh táo đem người này đuổi đi mới được.

“Nói cho ta biết, sao người lại xuất hiện ở đây?”

“Cái gì mà sao lại xuất hiện ở đây?”

“Người sao lại xuất hiện ở trên vách núi này, nơi này là cấm địa, trừ phi là người có thân phận đặc thù hoặc được sự cho phép, nếu không, một người có lai lịch không rõ như người căn bản ngay cả chân núi cũng không cho phép đến. Nói!”

“Ta cũng không biết. Ta là đột nhiên liền xuất hiện ở trong này, bản thân ta cũng có muốn đâu.”

“Người chịu sự sai khiến của ai mà đến?”

“Ta nói rồi ta không chịu bất luận kẻ nào chỉ phối. Cho dù ta nói cho người sự thật, người cũng sẽ không hiểu được.”

“Không rõ cũng phải nói!” Nam nhân tức giận.

“Người là muốn ta nói, nói thì nói chứ. Ta bị sét đánh trúng, rồi sau đó từ trên cây rơi xuống, khi ta mở mắt ra liền phát hiện mình đã ở trong này, nơi này không phải là thế giới của ta.” Kỳ thật Lưu Giai cũng rất muốn đem sự tình nói cho rõ ràng, nhưng chuyện siêu việt thời không thật sự có người sẽ tin tưởng sao. Nếu có người nói với hắn có chuyện như vậy, hắn nhất định sẽ không tin, hắn chỉ biết đem việc này làm như một trò đùa.

“Người bị sét đánh trúng, chẳng những không chết, còn sống, mà còn đến một nơi mà người không biết. Người chính là định nói như vậy đi.”

Thật không ngờ người này lại có tư tưởng thông thoáng như thế, vui mừng nói: “Đúng vậy, ta chính là tính nói như vậy đó, ta cứ nghĩ người sẽ không tin.” Tươi cười hơn hở, cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Người nghĩ rằng ta là đứa ngốc ư?!” Mặt nam nhân lập tức đen lại. Hừ hừ mũi.

Lưu Giai cũng đen mặt, “Ta đã nói rồi mà, chuyện như vậy có ai sẽ tin chứ.”

“Người rõ ràng biết ta sẽ không tin, còn nói những lời không đáng tin như vậy.”

“Là chính người muốn ta nói, ta đã nói rõ ràng, tại người không tin thôi.” Đây là thật sự, ngu ngốc.

“Vấn đề thứ hai.”

“Ê, người rõ ràng không tin lời ta nói, còn hỏi tiếp làm cái gì?! Đừng tưởng rằng chỉ có mỗi người là biết tức giận, ta cũng nổi nóng vậy.”

Tâm tình nam nhân vốn đã không tốt, bây giờ còn nghe người này không thuận theo ý mình, mặt liền càng thêm đen.

Tựa hồ phát hiện tình huống có một chút không thích hợp, Lưu Giai đành nhượng bộ nói: “Người tiếp tục hỏi đi. Ta sẽ tiếp tục đáp.”

“Ai phái người tới, nhiệm vụ của người là gì?!”

“Ê, người làm ơn có chừng có mực một chút. Ta nói rồi ta không phải do ai phái tới, là do các người nhận lầm người, đem ta đánh ngất, rồi mới mang ta đến nhà của người. Ta lúc ấy đã muốn bắt tỉnh nhân sự, bị đưa đi làm sao cũng không biết, người nghĩ rằng ta rất muốn đến nhà người sao, ta cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi.”

Lâm Phong không có mở miệng, y nhìn vào mắt Lưu Giai, rất thẳng thắn cũng không có ý né tránh. Cẩn thận nhớ lại, hình như sự tình quả thật là như thế, hơn nữa người này không biết võ công, hẳn là không phải thích khách.

“Còn muốn hỏi gì nữa không? Nếu không còn vấn đề thì buông tay ra đi.” Bởi vì Lâm Phong đang trong trạng thái trầm tư, cho nên, rất dễ dàng bị Lưu Giai đẩy ra.

Ngay lúc Lưu Giai vừa rời đi, tay Lâm Phong bỗng run lên, lại đem Lưu Giai giam cầm trong ngực.

“Cuối cùng hỏi người một vấn đề. Phu nhân ta tên gì?”

“Là kêu Vĩnh Thi đi. Người kêu như vậy mà.”

“Không sai, nàng kêu Hứa Vĩnh Thi.”

“Người hỏi cái này làm gì?”

“Ta muốn người thay thế nàng.”

“Người không cần nói giỡn. Người muốn ta thay thế nàng?!”

10. Chương 10

“Không cần, ta không cần!”

“Vì sao chứ?” Đầu lưỡi lại duỗi ra vói vào bên trong lỗ tai Lưu Giai, chậm rãi quét một lượt, cuối cùng dừng ở mặt trên vành tai, ở bên tai dùng thanh âm có chứa từ tính nói: “Làm phu nhân của ta. Được không?” Không chờ Lưu Giai trả lời, Lâm Phong liền bắt đầu một nụ hôn cuồng nhiệt.

Sau khi miệng bị ngậm lấy, đương nhiên, là một chữ cũng nói không nên lời. Xong việc, Lưu Giai cũng là mơ mơ màng màng. Lâm Phong xem phản ứng như vậy nghĩa là đáp ứng.

Nắm tay Lưu Giai đi xuống núi. Thần trí mơ hồ Lưu Giai bị Lâm Phong kéo tay đi được một đoạn đường, lúc này hắn mới thoáng phục hồi tinh thần lại, hắn cuối cùng nhớ tới mục đích mình tới nơi này. Rút tay về, cúi thấp đầu, lớn tiếng nói: “Ta không quay về, người về một mình đi.”

Có một chút ngoài ý muốn “Tại sao không quay về?”

“Không có.”

“Nếu đã không có lý do, thế tại sao không quay về?”

“Ta không phải phu nhân của người!”

“Điều này ta biết.”

“Người không biết, ta không về.”

“Đến, không cần bướng bỉnh, về thôi.”

“Không về! Trừ phi, trừ phi người đáp ứng điều kiện của ta!” Kỳ thật cũng không biết chính mình sao lại đột nhiên trở chứng như thế.

“Nói!”

“Người là đáp ứng yêu cầu của ta?”

“Ta không có nói như vậy.” Lâm Phong cũng không phải một người biết chiều chuộng kẻ khác. Đương nhiên, mặc kệ đối tượng là ai, thời điểm y cho rằng không nên nhượng bộ là sẽ không nhượng bộ.

” Người nói.”

“Nói người nhất định sẽ đáp ứng, chúng ta vỗ tay lập lời thề.” Nói xong vươn tay phải, “Không thể bội ước!”

“Trẻ con.”

“Ta mặc kệ, như vậy người có đáp ứng ta hay không?”

“Người có yêu cầu gì?”

“Ta muốn người mang ta tới nơi này khi có sét đánh.”

“Vì sao?”

“Vừa rồi ta đã nói với người nguyên nhân. Chỉ là người không tin mà thôi. Người không tin, cũng không có nghĩa những gì ta nói đều là nói dối.”

Thấy Lâm Phong không nói gì, Lưu Giai bổ sung:” Ta không phải người của quốc gia các ngươi, ta là siêu việt thời không đi vào nơi này. Ta không có nói dối.”

Lâm Phong nhìn vào mắt Lưu Giai, nhưng vẫn như cũ không có mở miệng.

“Nói, có lẽ ngươi vẫn sẽ không tin. Nhưng ta vẫn quyết định nói với ngươi, ta là ở một lần ngoài ý muốn bị sét đánh trúng mà đến nơi đây. Ta nói đều là sự thật, tuy rằng ta cũng rất muốn hết thảy chỉ là một giấc mộng, nhưng ta đã nhéo mình rồi, cảm thấy đau lắm, cho nên ta biết mình không phải đang nằm mơ. Ta cũng xác định ngươi là một người chân thật trong thế giới này.”

Không nghĩ tới Lưu Giai sẽ nói dài như vậy, Lâm Phong cuối cùng mở miệng:” Vậy nơi trước đây của ngươi là ở đâu?”

“Một chỗ cách nơi này rất xa, ta cũng không biết đến tận cùng nó cách nơi này có xa lắm không.”

“Ngươi muốn trở về?”

“Đúng. Đây là yêu cầu của ta.”

“Ta không có năng lực kia.”

“Ta biết, ta chỉ là muốn cầu ngươi đưa ta đến nơi này lúc trời có sấm sét là được. Như vậy có thể chứ?”

“Ngươi cho rằng làm như vậy là có thể trở về sao?”

“Ta cũng không biết, nhưng ta cảm thấy đó là biện pháp có khả năng nhất.”

“Không được, ta không cho phép.”

“Vì sao không cho phép?!”

“Không vì sao hết, chúng ta hiện tại trở về đi.”

“Ta không cần! Trao đổi điều kiện.”

“Trao đổi điều kiện gì?”

” Ta có thể tiếp tục giúp ngươi giả làm phu nhân của ngươi, đợi khi ngươi không còn bị chuyện này ảnh hưởng ta mới đi, như vậy có thể chứ?”

Không có lập tức trả lời, chỉ là cảm thấy mặc kệ có sự tình gì vẫn là ở nhà giải quyết tốt hơn. Cứ như vậy Lâm Phong kéo tay Lưu Giai đi nhanh xuống núi.

“Phong, ngươi buông ra trước đi. Ngươi không hài lòng điều kiện này, chúng ta có thể thương lượng thêm mà, ngươi không cần.....”

11. Chương 11

“Dừng ồn!” Lâm Phong đột nhiên dừng bước, lỗ tai nghe ngóng, bộ dáng thật nghiêm túc.

“Để làm chi.....”

“Suyt, ngươi có nghe được thanh âm gì hay không?”

“Hả..... Không có..... Có người sao?”

Có tiếng sần sật, hình như là từ một loạt lùm cây bên cạnh vách núi đen truyền đến, tiếng cành lá rung chuyển càng ngày càng vang.

Lâm Phong đem Lưu Giai kéo đến phía sau. Lưu Giai cũng có chút sợ hãi, bắt được một cánh tay Lâm Phong, thân thể thoáng lui ở phía sau lưng y. Lâm Phong nói gì cũng là tướng quân, so với mình mà nói

đáng tin cậy hơn, có sự tình gì vẫn là giao cho y giải quyết thôi, hơn nữa mình không biết võ công, có muốn cũng không thể giúp.

“Đừng sợ.” Tuy rằng không có quay đầu, nhưng ngữ khí cũng là thật ôn hoà.

Không biết vì sao, nghe được một câu như vậy, Lưu Giai dường như không còn sợ hãi nữa.” Ta không sợ.” Tiếp theo muốn đứng ở trước mặt Lâm Phong chứng minh mình thật sự không hề sợ hãi.

Lâm Phong lại một lần nữa đem Lưu Giai kéo đến phía sau, ngược lại đối lùm cây hô một câu;” Ai, mau khai tên họ.”

Không ai đi ra. Lại hơn một ít tiếng thở phì phò, nhưng không có tiếng bước chân, nhưng tiếng nhánh cây va chạm càng lúc càng lớn.

“Ách, ta cảm thấy hình như không chỉ một người.”

“Ừ, người không cần sợ, một mình ta có thể ứng phó, người ngoan ngoãn tránh ở phía sau ta là được. Có gì nguy hiểm liền bỏ chạy, dưới chân núi có binh lính. Người có thể hướng bọn họ cầu cứu.”

“Không, ta sao có thể làm như vậy. Người hiện tại là đang bảo vệ ta a, ta sao có thể một mình chạy trốn, bỏ mặc người không lo.”

“Bọn họ vừa ra tới, người hãy đem hết toàn lực chạy đến chân núi, nơi này một mình ta ứng phó được rồi.”

“Không được, ta.....”

“Người một chút võ công cũng không có. Người lưu lại cũng giúp không được, đến chân núi, còn có thể gọi binh lính đến, so với người ở đây có lợi hơn. Nói gì một hai người, cho dù là hai mươi người liên thủ cũng chưa chắc có thể đụng đến ta, ta chỉ là tính đến tình huống xấu nhất mà thôi. Cần thận nghe một chút tiếng hít thở, đối phương cũng chỉ bất quá là năm, sáu người, người liền ngoan ngoãn đứng ở chỗ này không nên cử động.”

Lùm cây truyền đến tiếng va chạm cao tốc, đột nhiên, năm cự ảnh đồng loạt nhảy lên không.

“A! Là sói!” Lúc này, Lưu Giai thật đúng là bị dọa ngã, dù sao động vật hoang dại như vậy vẫn là lần đầu tiên cùng chúng nó tiếp xúc gần gũi đến thế, trước kia đi chơi vườn bách thú, động vật bên trong tuyệt không dã tính, dường như đã bị con người thuần phục, đều chính là đang ngủ, thấy người có khi còn sợ hãi. Nói cái gì động vật hoang dại a, có một chút cảm giác không thật. Nhưng sói lần này là chân chính sói hoang, xem ra cùng mấy con trong vườn bách thú kém xa, nếu muốn không bị dọa đến cũng rất khó. Chúng nó đều là một bộ dáng hung ác, hơn nữa tuyệt không sợ hãi người.

Năm con sói hoang đói khát, toàn thân nâu trắng, cái đuôi lớn rũ xuống, giương miệng rộng nhiều đầy từng đợt từng đợt nước miếng, răng nanh nhọn hoắt, giống như có thể xé toạt bất cứ thứ gì. Bọn nó đều đang gầm gừ tiến về phía Lâm Phong cùng Lưu Giai.

Lâm Phong tuy rằng tập võ từ nhỏ, võ công cao cường, nhưng trong tay không có vũ khí hữu dụng, phía sau còn có người cần y bảo hộ, y cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Ôm lấy Lưu Giai liền lui về phía sau một đoạn đường.

Bọn sói hoang đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha cho bữa đại tiệc của chúng nó, hai người chia cho năm con, thiếu là thiếu một chút, nhưng còn đỡ hơn là bụng đói. Chúng nó tản ra, lấy hình cung đem Lâm Phong cùng Lưu Giai vây quanh.

Phía sau không còn đường lui, nếu còn lui nữa, là sẽ rơi xuống núi, Lâm Phong cùng Lưu Giai cùng dừng lại cước bộ.

12. Chương 12

Lâm Phong luôn luôn che ở phía trước Lưu Giai, bên kia lỗ sói chậm rãi tới gần bọn họ.

Ngay tại thời điểm lỗ sói kia tạm đứng lại, Lâm Phong thối lui đến một khối tảng đá lớn bên cạnh. Lỗ sói đối nhìn chòng chọc vào hai người, chúng nó không có phát hiện, chân Lâm Phong đang đặt trên tảng đá kia, bất quá cho dù chúng thấy cũng không thể đoán được dụng ý của Lâm Phong. Đột nhiên, Lâm Phong ra sức ở trên tảng đá giẫm mạnh, nháy mắt tảng đá vỡ ra thành từng khối nhỏ, không đợi bầy sói kịp phản ứng, Lâm Phong liền nhanh chóng tung chân hất các khối đá. Các khối đá bay về phía lỗ sói hoang, trúng hết! Tiếp theo liền thấy toàn bộ lỗ sói ngã xuống đất.

Ngơ ngác đứng ở nơi đó, chính là cảm thấy lỗ sói xuất hiện cùng biến mất trong thời gian rất ngắn. Miệng hơi hơi mở ra, thật là có một chút ngốc.

Lâm Phong xoay người muốn hỏi Lưu Giai có bị dọa đến hay không, y không có phát hiện trong đó có một con sói còn sống. Sau khi nó giãy dụa đứng lên không có chạy trốn, vẫn như cũ tập kích hung thủ đã giết chết đồng bọn của nó.

Có lẽ do từ nhỏ đã luyện võ, Lâm Phong cảm giác được hơi thở con sói. Khi y đang muốn xoay người, Lưu Giai đã nhanh hơn một bước vọt đến phía trước y, hai tay giang ra che chắn.

Cứ như vậy, cánh tay Lưu Giai liền tự động đưa vào miệng sói. Thoáng chốc, máu tuôn ra như suối trong miệng sói. Lâm Phong lập tức lấy dao bổ về phía cổ con sói, con sói bị đứt cổ mà chết.

“Ngu ngốc, ai kêu ngươi chắn hả?! Ngươi như vậy quả thật tự tìm đường chết!” Một bên mắng, một bên cẩn thận mở ra miệng sói. Nanh sói đã muốn đâm sâu vào da thịt, khi lấy được cánh tay ra, máu chảy càng thêm mãnh liệt.

“Đau!” Cho dù đã cắn chặt khớp hàm, nhưng đau đớn cũng không vì vậy mà giảm bớt.

Xé một mảnh vải trên áo, giúp miệng vết thương của Lưu Giai làm một ít xử lý đơn giản, tốc độ chảy máu cuối cùng chậm lại, nhưng không có ngừng hoàn toàn, không chút do dự, ôm lấy người liền phóng thẳng xuống núi.

Rất đau, thật là rất đau. Cắn chặt môi không cho chính mình phát ra âm thanh. Bởi vì hắn biết người kia đang vì chuyện của mình mà liều mạng chạy, y vừa rồi thoát nhìn thật đau lòng, chắc là đang rất lo lắng.

Vừa chạy không đến ba phút, liền gặp binh lính đang lên núi.

“Mau truyền đại phu! Mau!” Không có dừng chân, cho nên truyền lệnh cũng không rõ ràng, đầy người đều là máu, ôm trong lòng một người sắc mặt trắng bệch.

Tuy rằng hoàn toàn không rõ ràng lắm vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, nhưng thị vệ thân cận của Lâm Phong đều là những binh lính tinh anh, bọn họ đối với chuyện khẩn cấp xử lý là tương đối quen tay.

Còn chưa nhận được mệnh lệnh, một gã binh lính liền cưỡi đến một khoái mã. Khi tên lính vừa mới nhảy xuống, Lâm Phong cũng đã lập tức ôm lấy Lưu Giai nhảy lên ngựa ra roi phóng vụt đi. Có hai gã kỵ binh cũng theo sát phía sau, còn lại những người khác sau khi biết có chuyện xảy ra cũng lập tức chạy về tướng quân phủ.

Bận tâm vết thương trên người Lưu Giai, Lâm Phong cười thật sự ổn. Tuy rằng ngựa chạy rất vững vàng, nhưng tốc độ không có giảm, nói gì cũng là người cưỡi ngựa từ nhỏ, đến bây giờ cũng có mười mấy năm kinh nghiệm. Cho nên không đến một khắc, bọn họ đã về đến tướng quân phủ.

Còn chưa tới cửa tướng quân phủ, là có thể thấy đại môn khẩu tụ tập không ít binh lính, cửa cũng đã rộng mở.

Dừng ngựa, Lâm Phong liền ôm Lưu Giai đi tới bên cạnh một vị đại phu mà bọn lính trước đó an bài tốt, đại phu làm cho Lâm Phong đem Lưu Giai vào phòng.

Dọc theo đường đi, Lưu Giai đều dựa vào trong ngực Lâm Phong. Hắn thấy Lâm Phong phi thường lo lắng cho sự an toàn của hắn, không biết vì sao có một chút vui vẻ.

Tuy rằng người này bình thường đối nhân xử thế rất lãnh đạm, cũng rất ít thấy y cười, luôn bộ dạng cao tự đại, nhưng y đối đãi với mình cũng rất tốt.

Mà hiện tại làm y lo lắng như thế, cũng coi như báo thù bình thường y luôn đối với mình động tay động chân, tuy rằng cái giá có lớn một chút, vì thật sự rất đau, còn không biết có lưu lại sẹo hay không.

Tóm lại hôm nay chính là không hay ho, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ đến có một ngày chính mình sẽ bị sói tập kích. Sau khi trở lại thế giới của mình, chuyện đầu tiên phải làm là đi mua vé số, chắc chắn sẽ trúng.

13. Chương 13

Khi đại phu nhìn thấy Lưu Giai, cảm thấy thập phần bội phục khả năng nhẫn nại của hắn, căn cứ tình huống huyết nhục mơ hồ cũng biết, vết thương này tuyệt không nhẹ, miệng vết thương cũng tuyệt không cạn.

“Phu nhân, thất lễ.” Dứt lời, cắt đi cánh tay áo bị thương của Lưu Giai.

Trên da thịt trắng nõn thấm ướt một màu đỏ, còn có một khối thịt lồi lõm. Nơi mà nanh sói cắn qua đều lõm sâu xuống, chảy đầy máu.

Dùng một bàn tay đem đầu Lưu Giai vùi vào trong ngực chính mình, tay kia thì bắt lấy bờ vai của hắn. Còn không quên hợp thời nhắc nhở đại phu: “Nàng sợ đau, nhẹ một chút.” Lưu Giai cắn chặt răng, nhắm mắt lại dựa vào người Lâm Phong, không tiết ra một tiếng rên tỏ vẻ đau đớn, nói gì thì nói mình cũng là con trai, có câu “nam nhi hữu lệ bất khinh đạn(*)” mà. (*Lệ của nam nhi không thể dễ dàng rơi xuống)

Đại phu cẩn thận dùng khăn nhún nước ấm lau sạch máu trên cánh tay Lưu Giai, lại dùng một ít nước thuốc tiêu độc, giảm nhiệt tẩy trừ miệng vết thương. Đau quá a, Lưu Giai bắt lấy tay Lâm Phong không ngừng dùng sức, nhưng thủy chung không kêu đau, đương nhiên Lưu Giai cũng không có khóc.

Cứ như vậy, tất cả mọi người ở đây bao gồm cả Lâm Phong cũng đối Lưu Giai tán thưởng không thôi, cảm thấy nàng thật là nữ trung hào kiệt. Đương nhiên, Lưu Giai không phải nữ, hắn cũng không biết bởi vì sự kiện lần này, người trong quý phủ đối hắn có thêm nhiều hảo cảm.

Đại phu băng bó xong, sau khi an bài tốt hậu sự, Lâm Phong liền lệnh cho mọi người đều rời khỏi.

“Rất đau sao?”

Kỳ thật không hỏi cũng biết cái này nhất định rất đau. “Ừ. Có một chút.” Đương nhiên không chỉ là một chút mà thôi, đau muốn chết ta luôn. Ta cho tới bây giờ chưa từng chịu qua trọng thương như thế, tiểu tử người nhất định phải hảo hảo báo đáp ân nhân cứu mạng là ta đó.

“Người vì sao phải làm như vậy, rõ ràng có thể né tránh không bị thương?” Nói thật sự bình tĩnh, cũng thêm một phần nghiêm túc mà bình thường ít thấy.

“Ta cũng không biết, lúc ấy chỉ muốn gọi người ‘cẩn thận phía sau’, nhưng còn chưa kịp nói, tay đã vươn ra rồi. Lúc đó người chẳng phải nói qua phải bảo vệ ta sao, này xem như báo đáp người. Nhưng mà lần này chỉ có một mình ta bị thương, xem ra ta thật là xui xẻo, còn người một chút việc cũng không có.”

Chậm rãi thở phào nhẹ nhõm. Sau khi trải qua chuyện này, nghi vấn Lưu Giai là thích khách hoàn toàn biến mất trong đầu Lâm Phong. Nếu đối tượng công kích lần này là con người còn đáng giá hoài nghi, nhưng sói hoang là loại động vật không phải dễ dàng bị con người thu phục, sau khi bị thu phục rồi đại khái cũng sẽ không đi công kích chủ nhân của chúng.

“Sau này, ta sẽ hảo hảo mà bồi thường cho người.”

“Nhất định rồi.” Ta cũng sẽ không khách khí với người đâu.

“Tốt. Nhưng hiện tại người phải thay y phục trước đã. Xem đây người đều là máu, nhất định rất không thoải mái.”

“A, chần đều dính máu hết rồi, không biết có thể giặt ra hay không.”

“Không cần để ý tới cái đó, người trước thay bộ quần áo này ra đi.” Nói xong liền bắt đầu hỗ trợ cởi đồ Lưu Giai.

Vội vàng dùng cánh tay lạnh lặn ngăn lại bàn tay Lâm Phong, nói:” Không cần, chờ lát nữa ta sẽ tự thay. Ta không cần người giúp, người không cần giúp ta!”

“Không cần lo lắng, người hiện tại bị thương. Ta sẽ không xằng bậy, người yên tâm. Người hiện tại chỉ có thể dùng một bàn tay, không có phương tiện.” Thật là xuất phát từ hảo tâm muốn hỗ trợ, khó được không có tà niệm.

“Đau, đau quá.”

“A, đừng tới miệng vết thương sao?” Chạy nhanh thu hồi tay của mình.

“Đúng vậy, người đừng tới miệng vết thương của ta.” Thì ra chiêu này còn dùng được, lúc mới bắt đầu cũng không nghĩ đến sẽ thành công.”Chờ một chút ta sẽ tự thay.”

“Vây chờ một chút ta sẽ cho Tiểu Thuý vào giúp người thay hẳn là có thể đi.” Ai, thật là.

“Cũng không cần. Một mình ta là có thể.” Người cho Tiểu Thuý vào còn không phải giống nhau, thân phận của ta không phải cũng sẽ bị vạch trần.

“Nhưng tay người bị thương, chỉ dùng một tay sao có thể thay quần áo?”

“Người rõ ràng biết ta không phải là tiểu thư của Tiểu Thuý, Tiểu Thuý cùng ta thân cận sẽ dễ dàng phát hiện ta không phải tiểu thư của nàng, người là muốn thân phận của ta bại lộ sao?” Nói rất là đúng lý hợp tình.

“Người luôn luôn thích cãi bướng. Nhưng vì hiện tại người bị thương, cho nên lần này theo ý người. Ta hiện tại đi ra ngoài, vừa lòng rồi đi?” Không có cách nào thuyết phục nàng, chỉ cảm thấy Lưu Giai như vậy có một chút quật cường.

14. Chương 14

“A, chờ một chút.”

“Lại xảy ra chuyện gì?”

“Ừm, ta muốn nói lần này xem như ta cứu người, có phải hay không?” Làm người phải biết bắt lấy thời cơ, không nhớ rõ người nào từng nói qua như vậy.

Nhẹ nhàng mà nở nụ cười, hỏi:” Người muốn cái gì sao, trừ bỏ chuyện thả người đi ta sẽ không đáp ứng ra, việc gì ta đều đáp ứng với người.”

“Còn có hạn chế! Vây chuyện người không đáp ứng kia có cái gì giới hạn.” Thật bất mãn, lần này là chính mình cứu y, y chẳng những không chủ động nói muốn báo đáp chính mình, còn muốn hạn chế tự do của mình, thật đúng là người vong ơn mà.” Như vậy thật không công bằng, ta là ân nhân cứu mạng của người, người đối đãi ân nhân cứu mạng mình như vậy sao?”

“Thế, ta lấy thân báo đáp người, như thế nào?” Lại bắt đầu đối Lưu Giai động tay động chân.

Sợ tới mức muốn nhảy dựng lên, căn bản không nghĩ tới người này sẽ đưa ra phương thức báo đáp như vậy.” Ê, người không cần xằng bậy, ta hiện tại là đang bị thương đó nghe. Để ta nói ra yêu cầu của ta đã.” Thật đúng là một nam nhân kém cỏi, luôn nghĩ đến chuyện bậy bạ. Bất quá chết thì chết, cũng phải nói ra thôi.

Nuốt một ngụm nước miếng, hít một hơi thật sâu, nói:” Sau này vô luận ta phạm sai lầm nghiêm trọng gì, cho dù ta lừa người, người cũng không thể dùng thủ đoạn tàn nhẫn đối phó ta!” Sau khi nói ra vẫn cảm thấy chính mình thật vô dụng, không dám trực tiếp đem chuyện mình là con trai nói ra, kỳ thật chuyện này cũng không có cách nào, ai bảo đối phương là người khó đối phó như thế.

“Người như vậy là đang ám chỉ người là nội gian?” Mị mắt tới gần Lưu Giai.

Cũng không nghĩ đến Lâm Phong lại có ý tưởng như vậy, dùng cánh tay có thể động đậy ra Lâm Phong. Lâm Phong nhận thấy hành động của Lưu Giai, không tiếp cận hắn nữa. “Ta không phải ý này, ta có thể đối với người thế ta tuyệt đối là trung, cũng không phải địch nhân của người hoặc người có ý đồ gì đối với người. Hơn nữa ta chưa từng có ý định muốn tiếp cận người, này hết thấy chỉ là hiểu lầm. Là hiểu lầm thôi.”

“Thế tại sao phải đưa ra yêu cầu như vậy?”

“Ừm..... Bởi vì..... Bởi vì ta luôn nghịch ý của người, ta sợ người một ngày nào đó sẽ giáo huấn ta. Ta còn sợ có một ngày ta sẽ phạm tiếp lỗi gì đó rất rất lớn, cho nên, cho nên.....” Càng nói càng nhỏ giọng. Nói như vậy chắc là được rồi đi, kỳ thật ta cũng không hoàn toàn là nói mạnh miệng.

Tiếp theo, Lưu Giai vươn cánh tay không bị thương ra.

“Làm gì vậy?”

“Vỗ tay lập lời thề a, cổ nhân không phải thích nhất làm như vậy sao? Kỳ thật ở thế giới của ta, ta chưa từng làm cái này, dù sao hiện tại đã không cần đến hình thức ấy. Nhưng mà ta lo lắng người không tuân thủ lời hứa.”

“Ta còn chưa nói sẽ đáp ứng người.”

“Ta hôm nay cứu người.” Tay hơi lung lay một chút.

Nhìn nàng, cảm thấy có một loại cảm giác không có cách nào, cuối cùng cũng liền thuận theo ý nàng cùng nàng vỗ tay thề.” Như vậy người nên cảm ơn ta.”

“Người là tướng quân, nam tử hán đỉnh thiên lập địa, lời đã hứa nhất định không thể đổi ý.” Về phương diện khác cũng đang suy nghĩ có nên đem chuyện mình là con trai nói ngay cho y biết hay không, nhưng một mặt lại lo lắng nếu cho y biết sự thật, có lẽ y sẽ đổi ý, hẳn cho rằng Lâm Phong 200% là người sẽ không tuân thủ lời hứa. Chắc là không đến nỗi muốn đem chính mình giết mới giải hận đi. Còn có, hiện tại ta chưa tìm được phương pháp về nhà, mà nếu để mất đi chỗ dựa vững chắc này, thì sao có khả năng sinh tồn trong thế giới này chứ, xem ra vẫn lợi dụng tướng quân này một chút đi, con người luôn ích kỷ mà. Tướng quân à, sau này vẫn phải phiền toái người một chút rồi, ta sẽ chậm rãi tìm cơ hội báo đáp cho người. Lưu Giai ở trong lòng tính toán như vậy.

“Đáp ứng rồi chính là đáp ứng rồi, cũng là người nói dùng loại phương pháp này là không thể vi phạm lời thề. Ta đều theo ý người, còn chưa tin ta.”

Cười gượng hai tiếng. “Ta không có. Người hiện tại mau một chút đi ra ngoài, ta muốn thay quần áo. Còn có, nếu không phiền, làm ơn tìm một bộ quần áo sạch sẽ cho ta.”

“Muốn quần áo đúng không?” Liếc mắt nhìn người dám sai đường đường đại tướng quân đi làm chuyện của hạ nhân một cái.

“Nhớ rõ ta không cần quần áo xinh đẹp sắc sỡ, nhẹ một chút là được rồi, giống bộ ta đang mặc đây nè.”

Lại liếc trắng mắt, mệnh lệnh đường đường đại tướng quân làm việc còn dám dạn tới dạn lui. Bất quá vẫn là đi tìm quần áo cho hắn.

15. Chương 15

Bởi vì bị thương, Lưu Giai bắt đầu ngoan ngoãn ở tại tướng quân phủ. Cái gì gọi là ngoan ngoãn, chính là không hề trộm đi, bởi vì bị thương, hành động không tiện, muốn không ngoan cũng không được. Vừa vặn gặp lúc Lâm Phong ra ngoài làm việc, Lưu Giai cũng liền an tâm ở lại nơi đây.

Hôm nay đã là ngày thứ hai Lưu Giai ở trong tướng quân phủ, buổi chiều nhàn chán, Lưu Giai đang phơi nắng. Bởi vì không có việc gì làm. Ngồi ở không, hắn bắt đầu miên man suy nghĩ.

Hắn không rõ tại sao mình lại đến được nơi này, có lẽ là do một sự ngẫu nhiên nào đó, thật giống như những con thuyền hoặc phi cơ rủi ro biến mất ở Tam giác Bermuda (Tam giác Quỷ), chúng nó biến mất một cách bí ẩn. Mà sau khi biến mất, chúng nó sẽ xuất hiện ở nơi nào, cũng chỉ có đương sự mới biết. Đến nỗi vào thời điểm nào sẽ trở về, hay có thể trở về hay không, có lẽ chỉ có trời mới biết. Tuy rằng muốn sớm một chút trở về, nhưng loại chuyện này lại không thể cưỡng cầu, giống như khi đi vào nơi này không phải do chính mình mong muốn, biết đâu lúc mình chưa chuẩn bị tâm lý lại được trở về cũng nên.

Kỳ thật Lưu Giai cũng có nghĩ tới vào thời điểm có sét đánh sẽ chuồn êm đi ra ngoài, chạy đến vách núi đen cố ý bị sét đánh trúng, nói không chừng là có thể trở về. Nhưng mà, xác suất hình như quá nhỏ.

Trong tính toán của Lưu Giai, bị sét đánh trúng sẽ có một trong 4 kết cục sau:

Thứ nhất, trở lại thế giới ban đầu, đây cũng chính là kết quả hắn mong muốn, nếu thật sự thành công, thì có bị sét đánh vài lần cũng không hề hấn gì, nhưng điều kiện tiên quyết là nhất định phải về nhà được.

Thứ hai, sau khi bị đánh trúng lại xuất hiện một thời không khác, điều này cũng có thể xảy ra, bởi vì lúc trước mình bị đưa đến nơi đây, là nhờ ông thiên lôi ban tặng. Nếu thật như vậy, không chừng sẽ tới một nơi nào khác, kết quả có lẽ so với hiện tại càng thêm tệ hại. Nếu tiếp theo bị đưa tới là kỷ Tam Diệp, thế chẳng phải mình trở thành bữa tối cho khủng long rồi ư?

Thứ ba, chính là bị sét đánh chết. Tin tức như vậy thường xuyên có trên báo chí. Chuyện bị sét đánh chết cũng thật sự xảy ra nhiều lần, cho dù không lập tức chết ngay, chống đỡ được vài ngày, cuối cùng vẫn khó thoát khỏi vận rủi. Chỉ nghĩ đến việc sống thoi thóp là đã làm người ta không rét mà run.

Thứ bốn, kỳ thật cái này cũng giống giống cái thứ ba thôi, nhưng hơi khác chút xíu. Đó là bị sét đánh thành nửa chết nửa sống, hoặc đứt tay đứt chân, hoặc là bán thân bất toại, hoặc hai mắt mù, hoặc bị bỏng toàn thân, chính là bị biến thành người không giống người, quỷ không giống quỷ. Như vậy cho dù trở về được, cũng là vô dụng.

Mỗi một loại có xác suất là 25%, so với mua xổ số càng dễ dàng trúng giải nhất, nhưng mà nói đến hậu quả, thật đúng là làm người ta sợ hãi. Không trúng giải nhất, nhiều nhất là lãng phí một ít tiền, nhưng nếu bị sét đánh trúng cũng chẳng phải là chuyện đùa.

Càng nghĩ lại càng sợ hãi, cuối cùng biến thành chính mình chỉ là tưởng tượng sét đánh liền sợ hãi, càng đừng nói là đi đưa đầu hứng sét.

Suy tính cẩn thận, Lưu Giai cho rằng, lúc nên đến sẽ đến, lúc nên trở về là sẽ trở về. Nếu đem chính mình biến thành tàn phế trở về, lão mẹ sẽ rất thương tâm. Đến nỗi chuyện của hắn, ví dụ như: Sau khi đi vào nơi này tóc vì sao lại biến dài, quần áo vì sao lại thay đổi..., càng không phải trong phạm vi mà năng lực của mình có thể giải quyết. Thật sự muốn hỏi, chỉ sợ ngay cả hỏi Quỷ Stan, hắn cũng trả lời không được. Cho nên rất nhanh, Lưu Giai liền buông tha cho vấn đề này. Mà con đường sau này phải đi như thế nào, cũng không phải có thể dễ dàng giải quyết ngay. Kỳ thật cứ duy trì tình trạng như bây giờ cũng không có cái gì không tốt, ít nhất cuộc sống hiện tại còn không có cái gì không hài lòng. Vẫn là không cần tự đi tìm phiền não, tục ngữ nói “thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng”. Hơn nữa hiện tại chính mình còn đang bị thương, chờ đến khi lành lặn rồi tính sau vậy. Việc cấp bách là phải thích ứng cuộc sống nơi này, lại còn phải đem giới tính thật của mình nói cho Lâm Phong biết. Mà hiện tại chuyện trọng yếu nhất, đương nhiên là dưỡng thương.

16. Chương 16

Thời gian ở tại tướng quân phủ, Lâm Phong đều phải ra ngoài làm việc. Mà ở tướng quân phủ bao nhiêu ngày, Lưu Giai đều phải nhàm chán ngây ngốc bấy nhiêu ngày.

Có thể người sẽ hỏi, tướng quân phủ không phải rất lớn, rất xa hoa, cho nên chắc sẽ rất thú vị đúng không? Vậy thì hãy để cho Lưu Giai ta giải đáp vấn đề của người. Ta oán giận đến cực điểm. Đúng vậy, tướng quân phủ rất lớn, cho nên ta căn bản không nghĩ sẽ phải đi giáp mọi góc ngách ở đây. Đúng vậy, rất hoa lệ, hơn nữa từng nơi đều bày trí các món đồ cổ rất nổi danh, liền ngay cả dụng cụ ăn cơm uống trà cũng giá trị xa xỉ. Nhưng mà, bằng hữu, ta nói cho người biết, nếu mỗi ngày mỗi đêm người đều phải đối mặt với mấy món đồ lỗi thời đó, không, là đồ cổ trân quý, người nhất định sẽ điên. Vì sao ư? Còn chưa hiểu hả? Đạo lý rất đơn giản. Nói đúng ra, nếu không cho người đụng tới đồ điện trong nhà người một ngày thôi, đặc biệt máy tính cùng TV đáng yêu của người, như vậy, trong ngày đó người sẽ làm gì? Có lẽ người sẽ nói, đọc sách cũng được mà. Ta đây có thể nói cho người, đây là phi thường sai. Nếu ta có thể xem biết văn tự cổ đại, như vậy, ta ở thế giới hiện đại nhất định sẽ là dịch gia đỉnh đỉnh nổi danh trên thế giới. Nay không được, có lẽ người sẽ nói có thể ca hát cũng được mà. Nhưng đáp án vẫn như cũ là không được. Tuy rằng ta tuyệt không để ý nơi này không có karaoke, nhưng ta rất để ý khi ta ca hát, người khác nghe không rõ ta đang hát cái gì, mọi ánh mắt đều chuyển hướng ta, giống như đang muốn hỏi:” Phu nhân, người đang hát cái gì?” Mà ở phía sau, Tiểu Thuý sẽ rất ‘thông minh’ mời đến một dàn nhạc, làm cho ta nghe ‘tiếng ca ‘tuyệt vời của bọn họ. Ta tuy rằng không kỳ thị kịch kịch cùng kịch Quảng Đông, nhưng con người luôn luôn có quyền tự do lựa chọn, ta chưa từng có kinh nghiệm hát qua loại hình đó khi cùng bạn bè đi hát hò, cho nên làm ơn tha cho ta đi, ta tình nguyện đi nghe tiếng ve kêu phiền táo vào mùa hè, cũng không nguyện ý nghe bọn họ ca hát. Bởi vì ta ngay cả bọn họ đang hát cái gì cũng không biết.

Cho dù từng có kinh nghiệm dã ngoại, Lưu Giai vẫn cố gắng tìm kiếm phương pháp giải trí, nhưng cuối cùng vẫn là lấy thất bại mà chấm dứt.

Lại qua hai ngày, Lâm Phong cuối cùng trở lại. Vừa nghe thấy Lâm Phong trở về, Lưu Giai liền ba chân bốn cẳng chạy đi nghênh đón. Ngay tại trên đường mòn nơi đình viện, Lưu Giai cuối cùng nhìn thấy Lâm Phong đã nhiều ngày không gặp.

Lâm Phong thật không ngờ Lưu Giai lại nhiệt tình như thế, cảm thán cổ nhân có câu “một ngày không gặp, như cách ba thu”, thì ra chính là tình cảnh như vậy.” Giai Giai.....” Còn chưa nói xong, người tới đón tiếp cũng đã bắt được áo người vừa mới trở về, ‘cười’ hỏi:” Sao người lại hạn chế quyền tự do của ta?”

“Cái gì?” Hiển nhiên là chưa thể hiểu được ý của Lưu Giai.

“Ý ta là, vì người không cho ta tự do ra vào tướng quân phủ, làm cho ta ở trong này ngây ngốc mấy ngày, làm cho ta buồn đến sắp phát điên.”

Ôm thất lưng Lưu Giai, cọ cọ vào mặt hắn, mang một chút oán trách nói:” Ta vừa rồi còn tưởng là do người nhớ ta, cho nên cấp bách chạy tới gặp ta, thì ra người là khẩn cấp muốn đi ra ngoài.”

Buông tay đang bắt lấy áo y, cắn cắn môi, nói:” Chính người có thể đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy, còn ta lại một mình ở trong nhà, công bằng sao?”

“Ồ. Thì ra người là đang giận ta không đem người đi cùng.”

Liếc trắng mắt, cảm thấy người này sao lại thích vượn vẹo ý của người khác như thế. Luôn thích dùng ý của mình để giải thích cho ý của người ta.

Người nọ tiếp tục bổ sung:” Ta mấy ngày nay là làm việc đi, không phải chơi, người có thể yên tâm, ta không có ăn vụng.”

“Đầu heo, ta không phải ý này. Ta một mình ở nhà rất buồn, người lại bảo bọn họ không cho ta đi ra ngoài được chút nào hết.”

“Người trước kia không phải rất thích ở nhà thêu sao?”

Lại một lần nữa liếc trắng mắt.

“A, đã muốn thay đổi người. Kỳ thật người có thể cùng Tiểu Thuý bọn họ cùng nhau thù, may vá hoặc cùng nhau nói chuyện phiếm.”

A, đều là những việc phụ nữ thích làm, đề nghị của người cũng thật là tốt quá. Nhưng ta đường đường chính chính là đàn ông, ta mới không cần. Trong lòng đem đề nghị vô bổ của nam nhân này mắng cả trăm lần, chỉ kém là chưa nói ra khỏi miệng mà thôi.

“Đáng giận, đều là mấy việc nhàm chán, ta mặc kệ, thật là lãng phí thời gian, muốn làm chính người đi làm, tướng quân phủ ta ngốc đủ, người làm cho ta đi ra ngoài đi.”

“Nói chuyện với người đúng là không có một chút nữ nhi gia giáo. Nhưng mà không sao, muốn đi ra ngoài chứ gì, qua hai ngày nữa ta liền mang người đi ra ngoài.”

“Thật vậy chăng?” Thật không ngờ người này cũng có lúc dễ dàng nói chuyện như thế, vui vẻ ôm y một cái.

17. Chương 17

“Người thật đúng là, trước kia sao không thấy người chủ động qua như thế.”

“Người cứ kệ ta.”

“Phụ thân tốt của người, Hứa Thừa tướng đã biết chuyện người bị thương, hấn còn tại trước mặt Thánh Thượng vận vạ ta, làm cho ta mấy ngày nay không thể không hỗ trợ hấn làm việc mà bận tới mảy tới mặt.” Lại ôm lấy Lưu Giai.

“Người đem này đó đều trút lên trên đầu ta. Người rất xảo trá. Mà nè, bộ hấn rất thương yêu con gái hấn sao?”

“Này không cần thiết. Có thể là vì ta bình thường luôn cùng hấn đối nghịch, còn thường thường làm hấn tức chết đi được, hấn hoàn toàn đối ta không có cách nào. Lần này có cơ hội, hấn đương nhiên sẽ tận dụng để sai sử ta.”

“Hấn tốt xấu cũng là Thừa tướng đi, người đối hấn không coi ai ra gì như vậy, liệu có được không? Người cũng chỉ là tướng quân mà thôi, đấu tranh trên quan trường luôn luôn là quan văn có vẻ lợi hại hơn, phim trên TV thường xuyên nói vậy đó. Hay là, người so với hấn còn giỏi hơn.”

“Nói năng lộn xộn, cũng không biết người đang nói cái gì. Thân ở quan trường, nếu ngay cả một người đều phòng bị không được, ta sao có thể một người đứng ở đầu trận tuyến lâu như thế. Huống chi, ta không phải đơn giản là có thể bị kéo xuống. Chúng ta thế lực cũng không ít.”

“Của người chức quan hấn là không nhỏ, người có hậu thuẫn hay không?”

“Không ngại nói cho người biết. Ta hiện tại đang phụ trợ tam vương tử điện hạ.”

“A, thì ra các người định mưu hướng đoạt vị a. Tam vương tử muốn giết chết Hoàng Thượng, thái tử cùng các huynh đệ của hấn, rồi mới đăng cơ?” Không biết vì cái gì, Lưu Giai thế nhưng lại bình bình hưng phấn, chắc là vì thật không ngờ có thể tự mình trải qua cung đình nội chiến mà trong sách lịch sử thường nói tới.

“Người không cần nói lung tung. Người có biết những lời người vừa mới nói nếu bị truyền ra ngoài, chỉ sợ người chết một trăm lần cũng không đủ.”

“A.” Ta chỉ là nói nói mà thôi, người này sao không biết nói đùa gì hết, thật sự là tên nhàm chán. Trách không được mọi người đều sợ người.

“Nay thánh long có bệnh, hơn nữa tuổi tác đã cao, hiện tại đã muốn vô lực xử lý chính sự, hai phần ba thực quyền đều đã ở trong tay Tam vương tử điện hạ.”

“Nhưng mà, truyền ngôi không phải đều truyền cho thái tử sao?” Lần này Lưu Giai ăn nói có vẻ cẩn thận, bởi vì hắn cũng không muốn chọc giận tên này, thái độ của y thật sự có thể biến đổi 180 độ, so với phụ nữ còn trở mặt nhanh hơn.

“Thái tử ngu ngốc, không văn cũng không võ, hơn nữa thuở nhỏ liền thể nhược nhiều bệnh. Tuy rằng đã muốn phế lập thành dần, nhưng đến bây giờ cũng chưa thể sinh con nối dòng.”

Thật độc mồm, chính mình đem thái tử nói thành như vậy, vậy mà vừa rồi còn trách cứ ta nói lung tung. Lời người vừa nói nên cho người khác nghe thấy, tốt nhất bị người của thái tử nghe thấy, làm cho hắn trị tội của người đi. Nhưng lại không có can đảm nói ra.” Thái tử không được, không phải còn có nhị vương tử sao?”

“Nhị vương tử xuất thân hèn mọn, đang sống du mục ở phương bắc. Hơn nữa nếu sống cùng mẫu thân, nhị vương tử tại triều đình căn bản không được yên ổn. Nhưng thật ra nhị vương tử sống an phận như thế, không đi can thiệp chính quyền, cũng không âm thầm kết phái, ngày sau tam vương tử điện hạ kế vị nhất định sẽ thiện dùng nhị vương tử.”

Người nói tới nói lui còn không phải luôn luôn nói giúp cho tam vương tử sao, thật là.” Cho dù là như vậy, cũng không đại biểu tam vương tử nhất định có thể kế vị. Thái tử nhất định sẽ cùng với các vương tử khác và chúng đại thần cùng nhau phản đối, cuối cùng lộc tử thuy tử (hươu chết về tay ai) còn chưa biết đâu.” Không biết vì sao đột nhiên rất muốn phản đối ý của Lâm Phong, chẳng lẽ là bình thường bị ức hiếp lợi hại quá.

“Vậy người liền sai lầm rồi. Các đại thần nhất định sẽ ủng hộ tam vương tử điện hạ .”

“Vì sao chứ?”

“Mẫu thân Tam vương tử điện hạ là cố hoàng hậu. Tam vương tử điện hạ không chỉ có huyết thống thuần khiết, hơn nữa tam vương tử điện hạ từ nhỏ lấy thống trị quốc sự làm mục tiêu, văn võ song toàn, điện hạ thường xuyên thâm nhập dân sinh, tìm hiểu dân tình, còn tại trong triều.....”

“Ê, người rốt cuộc khen đã đủ chưa. Thật không ngờ, người cũng có lúc coi trọng một người như vậy. Chỉ biết là người bình thường mắng chửi người mắng thật sự lợi hại, thật không ngờ lúc người khen ngợi người khác cũng sẽ bán mạng như thế. Người nhất định rất tôn kính vị tam vương tử kia đi.”

Nghe Lưu Giai nói như thế, mới sực nhớ ra mình đã nói những gì, những lời này y chưa từng ở trước mặt người khác nói qua, nếu còn nói thêm, chỉ sợ ngay cả bí mật của mình cũng nói luôn.” Ừ, tam vương tử điện hạ thật là người mà ta tôn trọng. Không nói cái này nữa, chúng ta tiếp tục nói về đề tài lúc này đi.”

“Hả? Chúng ta vừa nãy nói đến chỗ nào rồi? Ta quên chúng ta đang nói về cái gì nhỉ? Đề tài tại người.”

“Ta nói muốn dẫn người đi ra ngoài.”

“A, đúng rồi. Ta đã nhớ ra. Chúng ta muốn đi đâu?” Hiện tại, Lưu Giai quan tâm nhất là vấn đề này. Hắn thật sự rất muốn đi ra ngoài, đã ở trong tướng quân phủ buồn thật lâu, cảm thấy hiện tại quả là thời điểm nên đi ra ngoài hít thở một chút không khí mới mẻ.

“Về nhà mẹ đẻ người.”

“A. Nhà mẹ đẻ ta? Ta làm gì có nhà mẹ đẻ nào?” Mày nhăn lại, liếc mắt nhìn Lâm Phong.” Ê, tiểu tử, người không cần nói cho ta biết người vừa rồi chỉ là muốn giỡn chơi với ta mà thôi. Người làm như vậy là muốn tìm việc mua vui?” Không nể mặt.

“Ta nói người, thật đúng là quá thông minh. Người không biết dùng đầu suy nghĩ một chút sao? Nhà mẹ đẻ người hiện tại là phủ Thừa Tướng, qua vài ngày ta mang người về ở mấy ngày. Người phải giả làm con gái bọn họ cho ta.”

“Vì sao chứ? Người biết ta không phải nàng, ngay cả người cũng biết ta không phải nàng, phụ mẫu nàng càng không thể nhận sai con gái mình. Ta mặc kệ!” Vì sao lại muốn ta ở trước mặt mọi người giả làm nữ sinh chứ?

“Người mặc kệ!” Ánh mắt mỉa mai thành một đường.” Ta đem người đưa vào nhà tù đi!”

“Người không phải ta giết, ta đã muốn nói qua nàng là tự mình nhảy xuống núi. Căn bản là không liên quan tới ta, người đừng có mà oan uổng ta.” Ta mới không sợ người, dù sao người thật sự không phải ta giết. Cùng Lâm Phong mắt đối mắt, hung hăng trừng.

“Chúng có đâu?”

Lại là lý do này,” Lâm gì có chứng cứ chứ, thi thể của nàng nằm đâu đó dưới thung lũng, chính người cũng nói tìm không thấy.”

Không thèm nghe lời Lưu Giai nói, Lâm Phong tiếp tục nói:” Ngày kia chúng ta phải đi, trong hai ngày tới người hãy tranh thủ sửa sang lại một phen.”

Tức giận, giận người nọ căn bản không đem lời mình nói bỏ vào tai.” Ờ, ta còn chưa đáp ứng mà.”

Lâm Phong tới gần.

” Ờ, người muốn làm cái gì?” Lưu Giai lui về phía sau.

“Người nói thử xem.” Một bàn tay đặt ở trên vai Lưu Giai, tay kia thì ôm thắt lưng hắn.

“Ta đi, ta đi là được chứ gì. Người trước buông tay. Ta năn nỉ người. Ta sẽ đi.” Cuối cùng Lưu Giai vẫn là không cốt khí đầu hàng, dù sao đầu hàng có lời hơn.

Lâm Phong rút tay về, buông ra Lưu Giai. Tiếp theo nói:” Chờ một chút, ta sẽ đem chuyện của nàng hoặc nhiều hoặc ít nói cho người, người phải nhớ kỹ.”

“Nói trước nghe, nếu lời đuôi, người trăm ngàn lần chớ có trách ta, là người bức ta giả dạng nàng, ta là một ngàn một vạn lần không muốn.” Bĩu môi, cho Lâm Phong một cái mặt quỷ.

“Người nếu dám lời đuôi, ta liền ăn người.”

“Họ Lâm ! Xem như người lợi hại!” Tức giận đến Lưu Giai không còn đường phản đối.

Hai ngày sau, Lâm Phong áp chế Lưu Giai, cùng nhau đến phủ Thừa Tướng ở mấy ngày.

Mới vừa vào cửa, liền thấy vợ chồng Thừa tướng tới đón tiếp.

“Thì, mẫu thân rất lo lắng cho con. Thân thể con hiện tại đã tốt hơn chút nào chưa?” Thừa tướng phu nhân vừa nhìn thấy Lưu Giai liền hỏi.

“Dạ. Đã không còn đáng ngại nữa. Ta tốt lắm.”

Hai người được vợ chồng Thừa tướng dẫn đến đại sảnh.

Sau một phen đối thoại, Lưu Giai cho rằng đôi cha mẹ này kỳ thật không quá yêu thương ‘mình’. Gặp mặt, cũng chỉ nói một ít lời khách sáo. Thậm chí khi nói chuyện cũng không nhìn mình, mà lúc biết mình bị thương bọn họ cũng chưa một lần ghé thăm, càng đừng nói tới một lời an ủi, nhưng ngoài miệng bọn họ luôn nói rất nhớ con gái của mình. Nhưng như vậy lại càng hay, quan hệ không tốt, vậy thì việc tiếp xúc gần gũi sẽ ít đi. Ngày hôm qua, mình còn phiền não vì không biết phải cùng bọn họ ở chung như thế nào, hiện tại xem ra, không còn đáng lo ngại nữa rồi.

Qua nửa ngày Lưu Giai mới phát hiện, thì ra ở phủ Thừa Tướng đối chính mình hình như có lợi nhiều lắm.

Dù sao bây giờ Lưu Giai cũng xem như là một thành viên trong phủ Thừa Tướng, cho dù trên thực tế không phải, nhưng ở mặt ngoài thì ai cũng thừa nhận. Lâm Phong cũng không tiện sai sử người trong phủ, dù sao nơi này không phải địa bàn của y. Cứ như vậy, cơ hội bọn họ ở chung liền rõ ràng giảm bớt. Mà thái độ Lâm Phong đối với mình cũng thoáng, không còn kiêu ngạo, đại khái vì thân phận hiện tại của y là khách. Có lúc, Lưu Giai còn làm cho cái người lúc trước đe dọa hắn nhất định không thể lời đuôi, ở thời khắc trọng yếu giúp hắn một phen, làm cho chính mình qua cửa. Nhưng mặc kệ tránh né ra sao, cũng phải có thời điểm Lưu Giai phải tự mình giải quyết vấn đề.

Ngay sau khi Lưu Giai dùng xong cơm trưa tại phủ Thừa Tướng, Thừa tướng phu nhân liền gọi nữ nhi vào phòng nói chuyện phiếm.

Mà Lưu Giai gặp vấn đề đầu tiên chính là xưng hô. Hắn không biết nên xưng hô như thế nào với người phụ nữ này. Bình thường mình cùng lão mẹ không lớn không nhỏ, xưng hô cũng rất tùy tiện, liền một câu "lão mẹ". Đến nỗi cô gái tên Hứa Vịnh Thi kia bình thường xưng hô như thế nào với mẹ nàng, hắn lại quên hỏi Phong. Chẳng lẽ phải kêu bà ấy là "mẫu thân đại nhân"? Không thể, mình chưa từng tôn kính như thế với lão mẹ mình. Nhưng nếu gọi sai, bà ấy sẽ cảm thấy kỳ quái, Lưu Giai buồn rầu.

"Mẫu thân, nữ nhi thỉnh an ngài." Như vậy chắc là không có vấn đề gì đi, diễn viên trên TV cũng thường xuyên nói như thế này. Đều tại tên quỷ kia chỉ lo dạy ta học lễ nghi gì gì đó, liền cố tình quên nói cho ta biết vấn đề xưng hô, xem ra lần này là y tặc cho mình thông minh, còn nói cái gì nhất định không cần lời đuôi. Ai.

"Thi, lại đây. Ngồi bên này. Làm cho mẫu thân hảo hảo mà nhìn người một cái."

18. Chương 18

Thuận theo ý Thừa tướng phu nhân, ngồi ở bên cạnh bà. Thừa tướng phu nhân vẫy lui bọn hạ nhân.

"Thi, sự tình tiến triển như thế nào?" Thừa tướng phu nhân đột nhiên hỏi một câu như thế, làm cho Lưu Giai hoảng sợ. Trong lòng hò hét rất cuộc phát sinh chuyện gì. Cúi đầu suy nghĩ không biết phải trả lời thế nào mới tốt, Phong cũng không có hướng mình đề cập vấn đề này.

Thấy Lưu Giai thật lâu không có trả lời, Thừa tướng phu nhân biến sắc, ngữ khí cũng bắt đầu không tốt: "Ta ngay từ đầu đã biết ngươi làm không được. May mắn ta còn an bài Thành Khang âm thầm hỗ trợ."

"A, âm thầm?" Lưu Giai mở to hai mắt nhìn.

"Ngươi thật đúng là một chút cũng giúp không được. Ngươi là người bên gối với hắn, vậy mà ngay cả một chút việc nhỏ cũng làm không xong. Phía trước muốn ngươi đi mượn sức hắn cũng thất bại, chuyện lần này một chút công hiến cũng không có. Xem ra, đem ngươi gả cho hắn thật là một lựa chọn sai lầm."

Thật là những lời nói kinh người, lần này xem như mình được mở mang tầm mắt, gặp một mẫu thân như vậy, thật đúng là hoài nghi cô Hứa Vịnh Thi kia có phải là con ruột của bà ta hay không nữa.

"Quên đi. Kỳ thật nương cũng biết việc này không dễ làm." Ngữ điệu của người phụ nữ rõ ràng dịu lại, trên mặt cũng nở nụ cười, quá giả tạo, chẳng lẽ bà ta không có phát hiện sao.

"Ngày 15 tháng này, ta đã giúp ngươi an bài tốt lắm. Vẫn ở chỗ cũ, ngươi đến lúc đó nhớ rõ phải hảo hảo báo đáp người ta."

A, cái gì nữa vậy trời? "Báo đáp?"

"Sao vậy, lại không muốn?" Sắc mặt lại bắt đầu khó coi." Lần trước ngươi không đi, ta đều chiều ngươi, lần này ngươi đừng mơ tưởng lại thoái thác!"

Đúng là bà già khó chịu, hiện tại mình thật đúng là có miệng khó trả lời. Nhìn mặt người đàn bà này, càng ngày càng thấy bà ta giống quỷ dạ xoa. Mà còn là một lão quỷ dạ xoa.

Thấy Lưu Giai lại không nói, nữ nhân đi đến bên cạnh Lưu Giai, bắt lấy tay hắn, nhẹ giọng nói: "Nương đương nhiên biết ngươi bị không ít uy khuất. Nhưng chờ sau khi sự tình chấm dứt, ngươi có thể sống cùng Thành Khang. Lần này phải đi gặp Thành Khang một lần đi. Nói sao hắn cũng làm cho nhà chúng ta không ít chuyện, hắn nói hắn rất nhớ ngươi."

"Cùng Thành Khang một chỗ?!" Lưu Giai bị dọa lớn tiếng nói ra, không nghĩ tới thế nhưng lại có một bà mẹ đem con gái của mình làm công cụ như thế, nói vậy chẳng khác nào muốn cô ta đi cầm sừng chồng. Bà ta có vì con gái suy nghĩ hay không, sự tình nếu bị phát giác, cô ta cho dù có chết vạn lần cũng không xong, theo cá tính Lâm Phong, y sẽ không tha thứ cho người phụ nữ của mình làm ra chuyện như vậy.

“Ta cũng biết lúc trước muốn người gả nhập Lâm gia là uỷ khuất người, nhưng vì phủ Thừa Tướng, chỉ còn biết làm như vậy. Chờ Ngũ vương tử điện hạ kế vị, người sẽ có thể cùng Thành Khang sống chung.” Nữ nhân cười đối Lưu Giai nói.

“Ngũ vương tử?” Lại bị hoảng sợ, hôm nay mới nghe Lâm Phong nói Tam vương tử sắp kế vị, hiện tại lại nghe đến người này muốn phụ trợ Ngũ vương tử kế vị, xem ra mọi người là nhất định muốn làm phản.

“Ân, kỳ thật sự tình cũng có một ít tiến triển, nhưng mà lần này, chúng ta quyết định thay đổi sách lược. Muốn người ly gián Tam vương tử cùng Lâm Phong, xem ra là không có khả năng thành công. Kế hoạch có biến. Nhưng cuối cùng chấp hành như thế nào, chờ sau khi chúng ta thương thảo sẽ nói cho người hay.”

“Vâng.” Ở mặt ngoài rất bình tĩnh trả lời. Kỳ thật Lưu Giai đang bị những lời này biến thành kinh ngạc quá độ.

Lưu Giai lung tung viện lý do, cuối cùng có thể chào tạm biệt bà ấy. Đi chưa được mấy bước, thấy Lâm Phong, lại bị hoảng sợ. Không nói lời nào liền nắm lấy Lâm Phong, kéo y vào trong phòng.

“Giai, xảy ra chuyện gì?” Bị kéo vào làm Lâm Phong có một chút kinh ngạc.

Đột nhiên Lưu Giai vươn một bàn tay che kín miệng Lâm Phong, tay kia thì bắt lấy bờ vai của y, đem y ấn ngồi xuống ghế. Hít sâu một hơi, có chút kích động nói: “Hiện tại ta muốn nói cho người một việc, sau khi người nghe xong, trăm ngàn lần đừng kích động. Còn có, những lời ta định nói đều là sự thật.”

Muốn đứng lên, nhưng Lưu Giai lại đem y ấn ngồi trở lại ghế. Không có cách nào, cũng liền ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế.

“Người trước hết nghe ta nói. Thì ra, một nhà Thừa tướng đã sớm muốn hại người.”

Lâm Phong nhìn mặt Lưu Giai.

“Vừa rồi, cái bà già kia, chính là Thừa tướng phu nhân, bà ta cùng ta thương lượng muốn hại người như thế nào. Hình như, hình như có một âm mưu rất lớn.”

Kéo tay Lưu Giai ra, nói: “Người muốn nói chính là cái này?”

“Ừ. Kỳ thật người cũng không cần cố ý cảm ơn ta. Đây đó tình báo coi như là thù lao người cho ta ở tại nhà người. Nếu người muốn cảm ơn ta, vậy người sau này ít đối ta động tay động chân là được, còn có tốt nhất không cần đối ta hung hăng. Chính người cũng biết chính mình tính tình không tốt, phải biết khống chế một chút, sau này không cần hướng ta phát giận.”

Lâm Phong bật cười.

“Người không tin? Đây là thật sự. Bọn họ thật là muốn hại người.”

Lâm Phong khụ một tiếng, nói: “Ta biết!”

19. Chương 19

“Người có biết?”

“Lão hồ li động thái, người nghĩ rằng ta sẽ không cho người đi điều tra sao? Ta cười, là vì ta thật không ngờ bọn họ thể nhưng đem người trở thành Vĩnh Thi, thanh âm rõ ràng không thích hợp, còn đem bí mật nói với người. Xem ra bộ dáng của người thật sự có thể lừa đến không ít người.”

Thở dài một hơi, Lưu Giai không có tức giận nói: “Vậy người sau này muốn làm như thế nào.”

“Kia cần nhờ người.”

“Dựa vào ta cái gì?”

“Đương nhiên dựa vào người đem bí mật của bọn họ đều lôi ra.”

“Ta, ta không được, việc này người nên tự mình đi làm.”

“Người đem sự tình nói cho ta biết, chứng minh là người muốn giúp ta.”

“Nhưng mà.....”

“Người không có bị bọn họ phát hiện thân phận.”

“Không có, nhưng mà.....”

“Không có là được rồi.”

Người này thật đúng là thành thật không khách khí, cho dù như vậy, Lưu Giai cũng không muốn làm không công.” Ta muốn trao đổi điều kiện!”

“Lại trao đổi điều kiện.”

“Đúng.”

“Lần này, người muốn cái gì?”

“Đi ra ngoài một chút.”

“Không cần suy nghĩ?”

“Vì sao?”

“Người là nghi phạm, không thể tùy ý đi lại.”

Tức giận đến mặt đỏ hơn phân nửa.” Ta nói rồi ta không có giết người! Lại lấy chuyện này áp chế ta!”

“Người không có chứng cứ.”

Thật hối hận khi đem sự tình nói cho tên Lâm Phong lấy oán trả ơn này, Lưu Giai hung hăng trừng Lâm Phong.

“Ta sau này sẽ mang người đi ra ngoài nhiều một chút.”

“Cái gì?”

“Nếu có ta bên cạnh, người có thể đi ra ngoài.”

“Như vậy căn bản là không tính tự do.”

“Không muốn thì thôi. Người sau này đừng nghĩ có thể lại đi ra.”

“Người muốn đem ta nhốt tại tướng quân phủ cả đời? Người làm như vậy để cảm ơn người đã giúp người?!” Lưu Giai siêu bất mãn.

“Kỳ thật ta làm vậy là tốt cho người thôi.”

“Tốt cho ta?” Người vì tốt cho ta, đánh chết ta, ta cũng không tin đâu.

“Đầu tiên, người là cô nương đã có chồng, thường xuyên đi ra ngoài, khó tránh người ta lời ong tiếng ve. Tiếp theo, phủ Thừa Tướng vẫn phái người theo dõi người, những người đó đều bị thủ hạ của ta đuổi rồi. Trước kia, cũng có một ít cá lọt lưới cùng Vịnh Thi gặp mặt. Người vốn chỉ là giả mạo, thân phận bại lộ kết cục chỉ có một.” Nói xong Lâm Phong lấy tay làm động tác cắt ngang cổ.

Trùng lớn ánh mắt, hít sâu một hơi, ngay từ đầu nghĩ đến sau khi sự tình bại lộ, nhiều nhất chỉ bị đánh một trận là xong. Thật không ngờ giả mạo thân phận lại liên lụy tới an nguy tánh mạng của mình, càng nghĩ lại càng cảm thấy làm tướng quân phu nhân đồng thời cũng là con gái Thừa tướng không dễ chút nào, lần này chính mình thật đúng là thiệt thòi lớn.

Thấy Lưu Giai cúi đầu, hình như đang đắn đo suy nghĩ, trên mặt còn lộ vẻ phức tạp, biết là lời của mình nói có hiệu lực. Liền biết rõ còn cố hỏi:” Vậy người nghĩ thông suốt chưa?”

“Quên đi, người sau này nhất định phải mang ta đi ra ngoài nhiều một chút. Lần này người nhất định phải tuân thủ hứa hẹn. Kỳ thật ta cảm thấy người cũng sẽ không tuân thủ, nhưng mà không có cách nào.” Nói gì thì nói, tánh mạng quan trọng hơn, cho nên lần này không thể không thoả hiệp.

Dùng khoe mắt nhìn nhìn Lâm Phong, nói: “Ê, Phong, có một việc ta rất muốn hỏi người.”

Ngồi xuống, ý bảo Lưu Giai cũng ngồi xuống. Nói: “Người hỏi đi.”

Cổ ý ngồi đối diện với Lâm Phong để quan sát vẻ mặt của y, “Đây là một vấn đề rất nghiêm túc. Uhm..... Ta cũng không biết nên hỏi như thế nào.”

“Có cái gì không tiện mở miệng?” Chậm rãi uống trà.

“Cũng không có cái gì, nhưng không thể không hỏi.”

“Vậy người rốt cuộc muốn hỏi hay không?”

” Người thích ta sao?” Nhìn thẳng vào mắt Lâm Phong, “Người phải thành thật trả lời.”

Lâm Phong ngừng lại một chút, buông chén trà, nói: “Vì sao lại hỏi như thế?”

“Người thích ta đúng không? Đây là trực giác của ta.”

“Vì sao lại cảm thấy như thế?”

“Người rõ ràng biết ta lai lịch không rõ, còn an bài ta ở bên cạnh người, hơn nữa đối ta lại rất tốt. Còn nữa, người luôn đem ta cột vào cạnh người. Lại còn thường thường hướng ta tỏ tình, tuy rằng biểu hiện của người tuyệt không nhiệt tình, nhưng mà, lại..... rất nghiêm túc. Ta thật là nghĩ như vậy.”

“Từ xưa đến nay, yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu. Đây không có gì phải giấu. Thế còn người, người đã biết ý nghĩ của ta. Hiện tại, ta muốn biết suy nghĩ của người.”

Lần này trái lại, Lâm Phong nhìn thẳng vào mắt Lưu Giai, Lưu Giai lại lảng tránh ánh mắt Lâm Phong. Cúi đầu. Lâm Phong lần này lại vô cùng ôn nhu, y đi đến bên cạnh Lưu Giai, nhẹ nhàng đem hán ôm vào trong ngực, nói: “Người có thể không cần lập tức đáp lại ta.”

Không xong, y thật đúng là thừa nhận, ta vừa rồi chỉ là hoài nghi, chẳng lẽ ta thật sự có mị lực như thế, y thật sự thích ta, điều này sao có thể, không bằng hiện tại liền nói với y sự thật, còn tốt hơn so với lúc bị y phát hiện. Lưu Giai tránh khỏi vòng tay Lâm Phong, cùng y bảo trì một khoảng cách.

“Phong, ta có lời muốn nói với người.”

“Hảo, người nói.” Định lại một lần nữa ôm Lưu Giai vào lòng, nhưng Lưu Giai lui về phía sau. Hắn vẫn cùng Lâm Phong bảo trì khoảng cách.

“Ta, kỳ thật, ta..... Ta không phải.....”

Khi Lưu Giai sắp nói ra mọi chuyện, một nha hoàn đến gõ cửa, đối bên trong nói; “Tướng quân, Thừa tướng đại nhân nói muốn cùng người uống rượu, mời người hiện tại đến ‘Nguyệt Hiến Các’.”

“Hảo, người chuyển cáo Thừa tướng, ta sẽ đến ngay.” Rồi Lâm Phong quay đầu, đối Lưu Giai nói; “Chờ ta trở lại rồi nói sau.”

“Tốt.” Cũng không có biện pháp.

“Người cứ ở yên trong phòng, không cần đi ra ngoài, cẩn thận một chút.”

” Đã biết, người nhanh đi là được.”

“Nhớ rõ không cần đi ra ngoài.” Nói xong, Lâm Phong liền xuất môn.

Ai, ta thật vất vả mới cố lấy dũng khí để nói, như bây giờ lại hại ta không dám nói. Lưu Giai bắt đầu chán ghét gã Thừa tướng kia, trách gã luôn phá đám.

20. Chương 20

Buổi tối, Lâm Phong mang một chút mùi rượu trở về.

Bắt đầu chỉ là đối thoại bình thường, tiếp theo là náo loạn bình thường, lại đến chính là tiến công cùng phòng thủ bình thường. Nếu dựa theo diễn biến cũ, kế tiếp chính là ngủ. Nhưng mà, buổi tối hôm nay Lâm Phong tựa hồ tình lực quá mức sung túc, hoàn toàn không có ý dừng lại, vẫn giống như con đỉ bám lấy Lưu Giai không rời.

“Ê, không cần.” Ra sức nắm lấy cái tay đang lẩn mò vào bên trong vạt áo mình.

“Cần, lần này nên nghe ta. Ta mỗi lần đều nghe người, lần này bất luận như thế nào ta cũng muốn làm đến cuối cùng.” Căn bản là không thèm để ý tới cái tay đang nắm lấy tay mình, cuối cùng với tay vào trước ngực người kia.” Sao lại bằng phẳng như thế?” Nói xong ngẩng đầu lên, hai hàng lông mày nhíu chặt, oán trách nói: “Cùng của ta không khác biệt lắm, đều bảo người ngày thường ăn nhiều một chút, nhìn người sau này còn dám kén ăn nữa không, bộ ngực bé tí tẹo, sau này người làm sao uy ta ăn no.”

“Đã nói với người bao nhiêu lần rồi, ta đều nói từ bỏ. Người không cần sờ soạng nữa. Bảo người không cần sờ soạng, người còn sờ. Người mau một chút dừng tay! Cứu mạng!”

“Lần này người hết hy vọng đi. Người kêu cũng vô dụng, cho dù người bên ngoài nghe được thanh âm của người cũng không dám tiến vào. Mà người không cần lo lắng, sau khi đem người ăn luôn, ta sẽ chịu trách nhiệm. Hơn nữa, ở trong mắt mọi người, chúng ta vốn chính là một đôi, dù sao sớm hay muộn đều phải làm. Không cần sợ.”

“Vậy lần sau hãy làm. Dù sao ta cũng không chạy thoát được đâu, lần này tha cho ta nhé. Tiếp theo, tiếp theo ta nhất định sẽ chiều theo ý của người.”

“Người mỗi một lần đều nói như vậy, nhưng mỗi một lần cũng không làm cho ta xuống tay. Thật sự sợ như thế?!”

“Nghe nói lần đầu tiên rất đau. Ta không muốn. Hơn nữa, không có khả năng làm! Buông tay!”

“Ta sẽ thật ôn nhu, nhất định sẽ không làm đau người.” Vừa nói vừa cởi bỏ áo khoác.

Lưu Giai không ngừng giãy dụa, vặn vẹo. So lực lượng, hẳn tuyệt đối thua tên kia. Nhưng không thể bởi vì vậy mà không phản kháng.

“Người mà cởi nữa, nhất định sẽ hối hận, mau dừng tay!” Càng thêm dùng sức giãy dụa.

“Lần này ta nhất định sẽ không nhượng bộ. Người mà giãy dụa nữa, chờ một lát, ta sẽ đối với người thực thô bạo.” Đang biểu lộ chính mình quyết tâm. Nam nhân bắt lấy tay Lưu Giai kéo vào nội khóa, ép hẳn nắm lấy hung khí của mình. Rồi lại dùng ánh mắt cương bức. Tay Lưu Giai vừa đụng vào hung khí đầu tiên là cả kinh sau đó là run lên, tiếp theo vội vàng muốn rút tay về, dùng sức đẩy ra người đang nằm ở phía trên mình. Lâm Phong ở mặt trên thừa dịp Lưu Giai sơ hở, vạch nội y hẳn tìm tòi.

Tiếp theo một giây, nam nhân dùng hết thấy động tác. Y trợn mắt há hốc mồm, cho đến khi người dưới thân liều mạng khép lại quần áo trên người, nam nhân thể này mới thoáng phục hồi tinh thần lại.

Kia không phải sự thật, kia không phải sự thật. Trong đầu nam nhân không ngừng vang vọng một câu như thế. Vì chứng minh này không phải sự thật, nam nhân không để ý tới người dưới thân nữa, thô bạo kéo ra đai lưng hẳn. Người kia cũng quyết liệt phòng thủ.

Cuối cùng, áo bị cởi bung ra.

21. Chương 21

Sau khi nam nhân thấy bộ ngực hấn, tay ngừng lại một chút, tức khắc trong đầu một mảnh hỗn loạn. Nàng thật là không có ngực, cô gái mười bảy, mười tám tuổi, bộ ngực lại bằng phẳng như thế sao?!

Lâm Phong phát cuồng xé toạt mọi thứ, Lưu Giai dường như không muốn sống chống cự.

Nam nhân thỉnh linh vươn tay vói vào giữa hai chân người kia, sau khi bắt được tính khí cùng chính mình giống nhau, nam nhân cuối cùng thanh tỉnh hoàn toàn. Người nằm dưới cảm giác được bộ vị trọng yếu của mình bị đụng chạm, dùng hết toàn lực đập cho người ở mặt trên một cái, người ở mặt trên trong tình huống hoàn toàn không có phản ứng bị đá xuống giường.

Một tiếng “rầm” vang lên, làm binh lính tuần tra có tính cảnh giác rất cao nhanh chóng chạy tới phòng gặp chuyện không may. Một tên lính chạy đến trước gỗ cửa, hỏi: “Tướng quân, đã xảy ra việc gì sao?”

“Không có việc gì! Các người không cần tiến vào!” Nói chuyện là Lưu Giai, hấn ở trên giường lớn tiếng nói.

Lúc này, người dưới giường mới hồi phục tinh thần lại, đối phía ngoài nói: “Không có việc gì!”

“Nhưng mà, Tướng quân, vừa rồi có tiếng.....” Bọn lính chưa thật yên tâm.

“Chỉ là có một con chuột đột nhiên chạy vào, làm Thi sợ hãi. Không có việc gì, đều lui ra. Không được tiến vào, đều đến ngoại viện đi, ai cũng không được phép bước vào nội viện nửa bước.”

“Vâng!” Đứng ở ngoài cửa binh lính sau khi nghe được tướng quân mệnh lệnh, đều lập tức lui xuống.

Người dưới giường còn ngồi dưới đất, nhưng ánh mắt vẫn nhìn người trên giường. Người trên giường đang cuống quýt sửa sang lại quần áo, nhìn lại người dưới giường, trong ánh mắt tràn ngập áy náy, miệng hé ra hợp lại hình như muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không có phun ra một chữ.

Người dưới giường cuối cùng có động tĩnh, y chậm rãi đứng lên, đi đến bên giường, nắm lấy tóc người trên giường, cắn răng hỏi: “Người là nam nhân?”

“Phong, người hãy nghe ta nói. Ta không phải cố ý giấu diếm người. Ta.....”

Càng thêm dùng sức nắm chặt nhúm tóc kia,” Người đây là thừa nhận!”

Dùng hai tay muốn gỡ ra bàn tay đang bắt lấy tóc mình,” Thật xin lỗi, người không cần tức giận, rất đau.”

Sau khi buông tay ra, lại dùng tay đó bắt lấy vai Lưu Giai, dùng sức.

” Nói cho người biết, ta hiện tại rất muốn làm một việc.” Mị mắt nhìn Lưu Giai:” Hiện tại, ta thật sự rất muốn bóp chết người!” Trên mặt tuần mỹ của nam nhân xuất hiện thô thô gân xanh, ánh mắt trừng Lưu Giai giống như muốn đem Lưu Giai giết chết trăm ngàn lần.

“Phong, không cần tức giận.” Lưu Giai gian nan phun ra mấy chữ, rất muốn đem cái tay đang siết cổ mình lấy ra, nhưng căn bản không phải là đối thủ của người nọ.

“Khụ, khụ.” Lưu Giai mặt đã muốn đỏ rực.

Bàn tay đang siết cổ Lưu Giai thế này mới thoáng buông lỏng ra.

Lưu Giai có một chút đáng thương nhìn Lâm Phong.

Lâm Phong dùng sức bỏ tay ra, rồi mới xoay người đưa lưng về phía Lưu Giai, rất lớn hừ một tiếng.

Lưu Giai tiến lên bắt được tay Lâm Phong.

Thấy thế, Lâm Phong gạt tay Lưu Giai ra. Lưu Giai vẫn nắm chặt tay Lâm Phong, không chịu buông ra.

“Nói! Vì sao phải gạt ta?!” Trong lời nói của Lâm Phong rõ ràng mang thịnh nộ dư ba.

“Có vài lần ta rất muốn nói với người, nhưng ta không dám. Ta không có cơ hội mở miệng, cũng sợ một khi mở miệng sẽ diễn biến thành cục diện hôm nay.” Tay lại một lần nữa nắm chặt, đầu lại thấp vài phần.

Thấy Lưu Giai như vậy, mà sau khi biết Lưu Giai là nam nhân, Lâm Phong nhận thấy dự vọng của mình cứ nhiên không có chút lui bước, y hung hăng rút tay về, đem Lưu Giai đẩy ra.

Quát lớn: "Cút!"

"....."

"Cút!" Lại một lần nữa buông ra một tiếng lạnh như băng.

Lưu Giai vẫn cúi thấp đầu bất động.

Lâm Phong cắn răng một cái, đập cửa, cũng không quay đầu lại rời khỏi phòng.

22. Chương 22

Trong cơn thịnh nộ Lâm Phong đi ra ngoại viện thật không khéo gặp gỡ Thừa tướng, lúc định lảng tránh thì đã quá muộn rồi.

Thừa tướng vừa nhìn thấy Lâm Phong liền hỏi: "Vừa rồi binh lính nghe thấy trong phòng các người có tiếng động lớn, còn nói nghe được Thi kêu to. Người đem binh lính đều đuổi tới ngoại viện, đã xảy ra chuyện gì?"

Thừa tướng nghĩ đến đây là vợ chồng bọn họ trong lúc đó cãi nhau, vừa lúc tìm lý do đem 'con rể tốt' giáo huấn một phen.

Sau khi Lâm Phong cân nhắc đến lợi hại, ngăn chặn tức giận, lộ ra vẻ mặt giả cười, "Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là trong phòng xuất hiện con chuột, đem Thi sợ hãi, Thi không muốn làm cho người ngoài thấy mình hoa dung thất sắc, ta liền làm cho binh lính đều đến ngoại viện."

"Vậy bây giờ người còn làm cho Thi một mình ở lại trong phòng."

Lâm Phong nắm chặt hai tay, trên mặt cuối cùng có một chút run rẩy, nhưng vẫn như cũ thật bình tĩnh trả lời: "Ta đây định đi tìm một ít thuốc diệt chuột. Thi đang chờ, ta phải đi nhanh về nhanh. Trước cáo từ."

"Thông thả." Không thể làm gì, Thừa tướng không thú vị rời đi.

Vốn đã đầy bụng lửa giận không chỗ phát tiết, sau khi Lâm Phong gặp gỡ Thừa tướng càng thêm giận không thể át. Không đi hai bước, lệnh một sĩ binh bên cạnh làm một ít an bài, liền cười tuấn mã — Liệt Hoả, ra roi phóng thẳng mà đi. Mà mục đích của y chính là một nơi có thể giải hoạ — kỹ viện.

Vừa vào cửa, kỹ viện lão nương liền đầy mặt tươi cười chạy ra nghênh đón.

Lâm Phong không nhìn nàng liếc mắt một cái, nói: "Ta muốn một phòng, đem rượu tốt nhất nơi này đều bưng tới."

Lão nương vừa nghe, liền biết người này tuyệt đối là quý nhân, vội vàng tự mình dẫn đường, lĩnh Lâm Phong tới một căn phòng sang trọng.

Lâm Phong mặt mang tức giận, vào phòng vừa ngồi xuống liền quát lớn: "Rượu! Nhanh lên!"

"Đại gia, rượu sẽ tới ngay. Thỉnh chờ. Ta giúp người an bài mỹ nữ đến hầu rượu, rượu sẽ tới ngay."

Lâm Phong tuy rằng không có đáp ứng, nhưng cũng không có cự tuyệt, hiển nhiên tâm tình hiện tại của y rất kém cỏi. Nhưng cho dù như thế, dung nhan anh tuấn cũng không hề suy giảm.

Chỉ chốc lát sau, lão nương đã trở lại.

"Đại gia, đây là trấn *** chi bảo của tiểu ***."

Một cô nương yêu mị theo phía sau lão nương, che che lấp lấp đi ra.

Nữ nhân phủ một thân sa y mỏng manh, từ đầu đến chân, toàn là màu đỏ, phi thường diễm lệ. Tuổi rất nhỏ, khoảng chừng mười sáu, mười bảy, vừa mới lớn, bộ dáng thật mị hoặc.

“Đến, Như Yên. Nhanh đi hầu đại gia châm rượu.”

Lâm Phong như không có nghe thấy lời của lão nương. Không để ý đến nàng, độc ngồi ở trên ghế uống rượu, ngay cả mỹ nhân cũng không có liếc mắt một cái.

Lấy kinh nghiệm phong trần của Như Yên, vừa thấy liền biết đây là cá lớn, một khi câu được, đời này không những được thoát ly khổ hải, ngày sau mặc vàng đeo bạc tự nhiên là không thể thiếu, nhưng khả năng là phải làm thiệp.

“Quan nhân.” Nữ nhân dùng thanh âm thật kiều mị xưng hô Lâm Phong một tiếng, sau đó đặt khuỷu tay lên người Lâm Phong.

Bị gọi như vậy, Lâm Phong lúc này mới nhìn nữ nhân liếc mắt một cái, nói: “Châm rượu!” Rồi sau đó lại không để ý tới cô ta.

Nữ nhân quả thật không thể tin được, lấy chính mình tư sắc thể nhưng không thể bắt nam nhân này làm tù binh, mà y chỉ liếc nhìn mình có vài lần mà thôi. Ở một bên lão nương cũng nóng nảy, khách nhân này chính là mỏ vàng, chính mình đã muốn mang đến trấn *** chi bảo, y vẫn như cũ không có hứng thú, kia chẳng phải là trở mắt thấy cá lớn sa lưới lại trốn thoát.

Lão nương lặng lẽ cho nữ nhân một cái nháy mắt, sau đó đối Lâm Phong nói hai câu, đóng cửa lại liền rời đi.

Ngay tại lão nương đi không lâu, trong tình huống không hề dấu hiệu, Lâm Phong dùng sức ở trên bàn đánh một chưởng. Rồi sau đó cầm lấy bầu rượu, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Uống xong, thuận tay ném một cái, bầu rượu vỡ nát.

“Đáng giận!” Lại là một chưởng.

Nữ nhân tuy rằng bị hoảng sợ, nhưng rất nhanh trên mặt lại khôi phục chuyên nghiệp tươi cười. Lại một lần nữa bám lấy Lâm Phong, nhẹ nhàng mà vuốt ve khuôn ngực y. Miệng chậm rãi dán vào lỗ tai Lâm Phong, rồi mới dùng thanh âm dụ hoặc, nhẹ thờ: “Quan nhân, không cần tức giận.” Thấy Lâm Phong vẫn chưa nguôi giận, tiếp tục nói: “Là chuyện gì, làm cho quan nhân tức giận như thế? Có thể nói cho Như Yên biết không, Như Yên sẽ vì quan nhân chia sẻ.”

Nói xong, nữ nhân cúi đầu chôn vào trong ngực Lâm Phong, dùng mặt cọ cọ.

Nhưng vào lúc này, dục hỏa trong Lâm Phong cuối cùng dập tắt.

Nữ nhân vẫn như cũ dựa vào Lâm Phong, nàng đâu không cần biết vì sao Lâm Phong thịnh nộ. Nàng nhẹ nhàng mà cầm lấy bầu rượu rót đầy chén, đưa tới bên miệng Lâm Phong, thật yếu ớt nói: “Quan nhân, không cần tức giận, đến uống chén rượu hạ hỏa đi.” Vừa nói vừa dùng sóng mắt thu ba của nàng dụ hoặc Lâm Phong.

Tiếp nhận chén rượu, uống một hơi cạn sạch, lại quăng nát cái chén. Lâm Phong nguyện ý uống chén rượu này kỳ thật là vì nể tình nàng đã giúp mình hạ dục hỏa.

Nữ nhân thấy Lâm Phong nguyện ý uống rượu mình châm, nghĩ đến chỉ cần thêm vài câu an ủi, là có thể công phá nam nhân tâm.

“Quan nhân, người cũng không để ý Như Yên.” Nữ nhân một bên dùng thanh âm có chứa từ tính ở bên tai Lâm Phong thì thào, một bên dùng tay cởi dây lưng Lâm Phong.

“..... Tiểu nữ tử.....”

Khi Lâm Phong nghe được hai chữ “Nữ tử”, y không nói hai lời liền đem nữ nhân đẩy ra, bắt được nữ nhân vạt áo nói: “Người là nữ nhân?!” Giọng đầy căm tức.

Nữ nhân thế này mới bắt đầu hoảng sợ, nàng không biết chính mình là làm sao đắc tội quý nhân, càng thêm không biết quý nhân vì sao lại hỏi như vậy.

“Như Yên..... Như Yên đương nhiên là nữ nhân a.” Nữ nhân run run, hoang mang đáp.

Nhìn thoáng qua nữ nhân bộ ngực, Lâm Phong liền đẩy nữ nhân qua một bên, lưu lại một tấm ngân phiếu rồi rời đi.

Nữ nhân đáng thương cứ như vậy ngơ ngác ngồi dưới đất, cho đến khi hạ nhân tới thu thập mới đỡ nàng đứng lên.

23. Chương 23

Lại một lần nữa cười Liệt Hoả, Lâm Phong rời khỏi kỹ viện.

Đáng giận! Đáng giận! Đã qua mấy tháng, cùng một người nam nhân ngủ chung cũng có nửa tháng [thời gian Lưu Giai bị thương là ngủ riêng], vì sao lại không biết hắn là nam nhân. Cho dù hắn còn rất non trẻ, nhưng sao mình ngay cả nam nhân hay nữ nhân cũng phân biệt không được. Đáng giận! Sai liền sai ở chỗ mình chưa từng hoài nghi qua giới tính của hắn. Ngày thường nói chuyện không có một chút nữ nhi gia giáo, vì sao mình lại cho rằng đó là hắn ngay thẳng thiên nhiên một mặt. Lâm Phong càng nghĩ càng giận trong lòng, đột nhiên quay lại đầu ngựa, huy tiên hướng về phía quân doanh.

Tướng quân đang trực kêu Mã Liệt, hắn là anh em kết nghĩa với Lâm Phong. Lúc Mã Liệt thấy Lâm Phong không thềm chào một tiếng liền đá cửa mà vào, hắn cũng lắp bắp kinh hãi. Khi hắn đang muốn tiến lên hỏi Lâm Phong xảy ra chuyện gì, Lâm Phong nắm lên áo hắn, vẻ mặt kém vui, nửa ngày mới phun ra một câu:” Liệt, đánh một hồi.”

Hiểu được huynh đệ đang khó chịu, không hỏi gì thêm, vỗ vỗ bả vai Lâm Phong, nói:” Hảo, đi ra bên ngoài.”

Lúc này, trời đã tối đen. Tràng luyện binh càng đen như mực, ngay cả nửa bóng người cũng không có.

Hai nam nhân hơn hai mươi tuổi tại tràng luyện binh bắt đầu đấu vật, ngoại trừ một ít tiếng ”A!” ra, hai người cũng không nói một câu nào khác.

Canh ba đã qua, một góc nơi tràng luyện binh nằm hai nam nhân, hai người đã muốn thở hổn hển, trong tình trạng kiệt sức.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Mã Liệt mở miệng hỏi.

Lâm Phong thở dài, cũng không có trả lời.

“Là chuyện mà ngay cả ta cũng không thể nói?”

Lâm Phong như cũ không có mở miệng. Có lẽ vì đã đánh đấm qua hai đợt, cũng có lẽ vì tinh lực đã dùng hết. Hiện tại trong đầu Lâm Phong trống rỗng. Y nằm hình chữ đại trên mặt đất, trơ mắt nhìn thiên không.

Thấy Lâm Phong không có ý trả lời, Mã Liệt cũng không miễn cưỡng y, an vị ở bên cạnh Lâm Phong, không có rời đi.

Qua một lúc lâu, Lâm Phong mở miệng:” Liệt, vì sao ngươi lại thích thư đồng kia?”

“A.” Có một chút kinh ngạc, Lâm Phong chưa từng hỏi đến chuyện của mình cùng Hạo, nhưng Mã Liệt vẫn hồi đáp:” Không biết. Có lẽ nếu ta biết, nói không chừng ta sẽ không thương hắn.”

Lại là một trận yên lặng.

Nhìn sắc trời, đêm đã thật khuya, Mã Liệt đứng lên, nói:” Ta phải đi trở về. Lúc ngươi tới tìm ta, Hạo vừa mới tránh mặt. Hiện tại thời gian không còn sớm, Hạo sẽ lo lắng.” Nói xong xoay người định rời đi.

“Thì đã chết.” Lâm Phong ngồi dậy.

“A, ngươi đùa hả?! Ta nghe nói nữ nhân kia bị thương, sao bây giờ ngươi lại nói nàng đã chết?” Mã Liệt đi trở lại bên cạnh Lâm Phong ngồi xuống.

“Hiện tại là thể thân.”

“Người giết nàng? Không thể nào. Theo lý thuyết, người đối nàng không có chút tình cảm nào đáng nói, cũng không có lý do gì để giết nàng. Chắc không phải vì chuyện nàng yêu đương vụng trộm đó chứ, nàng yêu đương vụng trộm cũng không phải chuyện một hai ngày. Vì sao đến giờ này mới giết nàng? Người giết thật sự không phải lúc. Sớm biết rằng người muốn giết nàng, ta liền thay người xuống tay tốt lắm. Dù sao nữ nhân kia ta đã sớm xem không vừa mắt. Thể hiện tại là ai?”

Vừa nghe đến này, Lâm Phong hô hấp liền thay đổi tiết tấu.

“Đại ca. Ta nói người tới nơi này của ta đến tột cùng là vì cái gì, chẳng lẽ chỉ là muốn tìm ta đánh một chút. Ta thấy không chỉ là như thế đi. Trước đây người luôn có một câu liền nói một câu, hôm nay làm sao vậy?”

Cắt ngang lời Mã Liệt, “Hắn là nam nhân.”

“Không phải chứ?!” Thật là chấn động, Mã Liệt mở to hai mắt: “Cho dù tìm không thấy người, người cũng không nên tìm một nam nhân giả làm phu nhân người, người cũng chọn người quá bất cẩn đi. Sớm hay muộn gì cũng sẽ bị phát hiện, thay đổi người đi.”

“Đêm nay, ngay tại trên giường, ta phát hiện hắn là nam nhân.”

“Người, vậy trước kia chẳng lẽ người không biết?” Cẩn thận quan sát biểu tình Lâm Phong, tiếp tục nói: “Người không có đối hắn làm cái gì đi?”

“Ta có thể làm cái gì?! Trong tình huống đó, chẳng lẽ ta còn có thể làm như không có việc gì tiếp tục xuống tay?!” Lâm Phong nói chuyện rất lớn tiếng. Hiển nhiên, lại là giận không thể át.

24. Chương 24

Làm ơn đi, ta không phải nơi trút giận được không. “Ta là hỏi, sau đó người có đối hắn như thế nào hay không, hay là người giận quá giết hắn rồi?”

“Không có.” Thoáng trấn định xuống.” Ta đem hắn bỏ lại trong phòng liền rời đi.”

“A, người không có tra tấn hắn, thậm chí không có ra sức đánh hắn một chút liền đi ra ngoài tìm ta đánh một hồi?” Thật là có một chút kinh ngạc, Mã Liệt cho rằng, Lâm Phong là không có khả năng cứ như vậy bỏ qua cho người lừa bịp y, mặc kệ đối phương là nam hay là nữ.

“Người thích hắn đúng không? Lần trước người tới chỗ ta, người mà người nhắc tới chính là hắn, có phải hay không?”

Lâm Phong định mở miệng, nhưng cuối cùng lại không nói gì.

“Đối ta, không cần nói dối. Người cũng không cần giấu diếm. Trước đây, chuyện của ta cùng Hạo, ta cũng không có giấu diếm người.” Thẳng tắp nhìn Lâm Phong.

Thở dài một hơi, nghe Mã Liệt nói như vậy, làm cho y nhớ lại chuyện thật lâu trước kia.

“Hắn là nam nhân.”

“Người luôn như vậy. Lúc trước người không phải đã muốn tiếp nhận ta cùng Hạo rồi sao. Chẳng lẽ là nam nhân liền nhất định phải thích nữ nhân!” Mã Liệt thoáng kích động lên, hai tay nắm chặt.” Có phải hay không hắn cố ý lừa người, cho nên người.....”

“Không cần nhắc tới hắn.”

“Hắn lừa người nói hắn là nữ nhân. Rồi sau đó người ở trên giường phát hiện hắn là nam nhân?”

Cẩn thận nghĩ lại, quả thật là do người của mình đem người ta nhận sai. Nhưng hần không có đem giới tính nói rõ ràng, điểm này tuyệt đối là lỗi của hần. Hiện tại, Lâm Phong cuối cùng có thể dùng lý tính để ngẫm nghĩ.

Không biết, vì cái gì, khi cùng nghĩa đệ ở chung, Lâm Phong luôn không có cơn tức gì.

“Người cứ như vậy tức giận mười phần rời đi, hần hiện tại nhất định sợ hãi chết luôn.”

“Hần xứng đáng!”

“Ta nghĩ hần cũng không phải cố ý muốn gạt người, chỉ là sợ hãi nói ra mà thôi.”

“Chẳng lẽ hần không sợ bị ta phát hiện!”

“Người chính là một bộ hung tướng như vậy, mọi người mới có thể sợ người. Nếu đổi là ta, ta cũng không dám nói cho người.”

“Ta phát hiện người hiện tại đang thay hần nói chuyện.”

“Bởi vì người thích hần. Đừng nói là không phải, huống hồ hần lừa người, người cũng không có đối hần như thế nào.”

“Hần đã cứu ta.”

“Hần đã cứu người?”

“Đúng, cũng chỉ là như thế mà thôi.”

“Đại ca, người luôn như vậy. Rất lạnh nhạt.” Mã Liệt tiếp tục nói: “Nhớ rõ tên hiệp đạo ở thôn trang mà trước kia ta ở không?”

“Cái tên ‘Kên Kên’ ấy?” Người nọ ở nơi đó phi thường nổi danh, cho nên Lâm Phong lập tức nhớ tới gã.

“Đúng, là tên đó.”

“Nhớ rõ thì như thế nào?”

“Cái tên Kên Kên đó rất thích một cô gái thanh mai trúc mã với gã. Nhưng sau đó cô gái kia lại gả cho một tham quan trong vùng. Không lâu, tham quan bị người tố giác, trải qua chuyện kia, cô gái đó mất trí nhớ. Không ngại chuyện cũ, Kên Kên chiếu cố cô gái kia. Cuối cùng còn lựa chọn cô gái ấy làm thê tử. Mọi người đều nói Kên Kên ngốc, nói lấy điều kiện của gã, có rất nhiều cô gái tốt có thể tùy gã lựa chọn, cười gã cần gì phải chọn mặc ‘đồ cũ’. Kên Kên đáp lại: ‘Ta có thể chọn một cô gái càng thêm tốt, nhưng không có khả năng chọn một người càng thêm thích.’”

“Đó là gã ngốc.”

“Phải không? Ta lại cảm thấy gã nói rất đúng, được so với mất vẫn tốt hơn.”

“Khi đó người nghĩ đến nhiều lắm.”

“Nam tử hán đại trượng phu, thích chính là thích.”

“Hần là nam nhân.”

“Hạo cũng là nam nhân. Chúng ta không phải cùng một chỗ sáu năm rồi sao. Là nam nhân thì như thế nào? Nói gì thì nói, người nói hần đã cứu người một mạng, hiện tại thế nhưng chỉ vì việc nhỏ liền giận thành như vậy, người cũng thật quá đáng.”

“Nhất định là ta ngày thường đối đãi người tốt quá, cũng chỉ có người dám cùng ta nói chuyện như vậy.”

“Nếu nói ta đã cứu người một mạng, người sao có thể nhẫn tâm không chiếu cố nghĩa đệ như ta. Nghe lời ta không có sai đâu, phải quý trọng người trước mắt. Không cùng người nhiều lời nữa, Hạo nhất định lo lắng lắm rồi. Ta phải đi về thôi.” Vừa nói, vừa vội vội vàng vàng đứng lên, tiện đà vội vàng đi rồi.

Không biết vì cái gì, sau khi cùng Mã Liệt gặp mặt, cơn giận của Lâm Phong liền mất hơn phân nửa, tâm tình cũng thoải mái không ít. Ngồi một mình một lúc, liền lên ngựa trở về phủ thừa tướng.

25. Chương 25

Làm ơn đi, ta không phải nơi trút giận được không. "Ta là hỏi, sau đó người có đối hấn như thế nào hay không, hay là người giận quá giết hấn rồi?"

"Không có." Thoáng trấn định xuống." Ta đem hấn bỏ lại trong phòng liền rời đi."

"A, người không có tra tấn hấn, thậm chí không có ra sức đánh hấn một chút liền đi ra ngoài tìm ta đánh một hồi?" Thật là có một chút kinh ngạc, Mã Liệt cho rằng, Lâm Phong là không có khả năng cứ như vậy bỏ qua cho người lừa bịp y, mặc kệ đối phương là nam hay là nữ.

"Người thích hấn đúng không? Lần trước người tới chỗ ta, người mà người nhắc tới chính là hấn, có phải hay không?"

Lâm Phong định mở miệng, nhưng cuối cùng lại không nói gì.

"Đối ta, không cần nói dối. Người cũng không cần giấu diếm. Trước đây, chuyện của ta cùng Hạo, ta cũng không có giấu diếm người." Thắng tập nhìn Lâm Phong.

Thở dài một hơi, nghe Mã Liệt nói như vậy, làm cho y nhớ lại chuyện thật lâu trước kia.

"Hấn là nam nhân."

"Người luôn như vậy. Lúc trước người không phải đã muốn tiếp nhận ta cùng Hạo rồi sao. Chẳng lẽ là nam nhân liền nhất định phải thích nữ nhân!" Mã Liệt thoáng kích động lên, hai tay nắm chặt." Có phải hay không hấn cố ý lừa người, cho nên người....."

"Không cần nhắc tới hấn."

"Hấn lừa người nói hấn là nữ nhân. Rồi sau đó người ở trên giường phát hiện hấn là nam nhân?"

Cẩn thận nghĩ lại, quả thật là do người của mình đem người ta nhận sai. Nhưng hấn không có đem giới tính nói rõ ràng, điểm này tuyệt đối là lỗi của hấn. Hiện tại, Lâm Phong cuối cùng có thể dùng lý tính để ngầm nghĩ.

Không biết, vì cái gì, khi cùng nghĩa đệ ở chung, Lâm Phong luôn không có cơn tức gì.

"Người cứ như vậy tức giận mười phần rời đi, hấn hiện tại nhất định sợ hãi chết luôn."

"Hấn xứng đáng!"

"Ta nghĩ hấn cũng không phải cố ý muốn gạt người, chỉ là sợ hãi nói ra mà thôi."

"Chẳng lẽ hấn không sợ bị ta phát hiện!"

"Người chính là một bộ hung tướng như vậy, mọi người mới có thể sợ người. Nếu đổi là ta, ta cũng không dám nói cho người."

"Ta phát hiện người hiện tại đang thay hấn nói chuyện."

"Bởi vì người thích hấn. Đừng nói là không phải, huống hồ hấn lừa người, người cũng không có đối hấn như thế nào."

"Hấn đã cứu ta."

"Hấn đã cứu người?"

"Đúng, cũng chỉ là như thế mà thôi."

"Đại ca, người luôn như vậy. Rất lạnh nhạt." Mã Liệt tiếp tục nói:" Nhớ rõ tên hiệp đạo ở thôn trang mà trước kia ta ở không?"

"Cái tên 'Kên Kên' ấy?" Người nọ ở nơi đó phi thường nổi danh, cho nên Lâm Phong lập tức nhớ tới gã.

“Đúng, là tên đó.”

“Nhớ rõ thì như thế nào?”

“Cái tên Kên Kên đó rất thích một cô gái thanh mai trúc mã với gã. Nhưng sau đó cô gái kia lại gả cho một tham quan trong vùng. Không lâu, tham quan bị người tố giác, trải qua chuyện kia, cô gái đó mất trí nhớ. Không ngại chuyện cũ, Kên Kên chiều cổ cô gái kia. Cuối cùng còn lựa chọn cô gái ấy làm thê tử. Mọi người đều nói Kên Kên ngốc, nói lấy điều kiện của gã, có rất nhiều cô gái tốt có thể tùy gã lựa chọn, cười gã cần gì phải chọn mặc ‘đồ cũ’. Kên Kên đáp lại: ‘Ta có thể chọn một cô gái càng thêm tốt, nhưng không có khả năng chọn một người càng thêm thích.’”

“Đó là gã ngốc.”

“Phải không? Ta lại cảm thấy gã nói rất đúng, được so với mất vẫn tốt hơn.”

“Khi đó người nghĩ đến nhiều lắm.”

“Nam tử hán đại trượng phu, thích chính là thích.”

“Hắn là nam nhân.”

“Hạo cũng là nam nhân. Chúng ta không phải cùng một chỗ sáu năm rồi sao. Là nam nhân thì như thế nào? Nói gì thì nói, người nói hắn đã cứu người một mạng, hiện tại thế nhưng chỉ vì việc nhỏ liền giận thành như vậy, người cũng thật quá đáng.”

“Nhất định là ta ngày thường đối đãi người tốt quá, cũng chỉ có người dám cùng ta nói chuyện như vậy.”

“Nếu nói ta đã cứu người một mạng, người sao có thể nhẫn tâm không chiều cổ nghĩa đệ như ta. Nghe lời ta không có sai đâu, phải quý trọng người trước mắt. Không cùng người nhiều lời nữa, Hạo nhất định lo lắng lắm rồi. Ta phải đi về thôi.” Vừa nói, vừa vội vội vàng vàng đứng lên, tiện đà vội vàng đi rồi.

Không biết vì cái gì, sau khi cùng Mã Liệt gặp mặt, cơn giận của Lâm Phong liền mất hơn phân nửa, tâm tình cũng thoải mái không ít. Ngồi một mình một lúc, liền lên ngựa trở về phủ thừa tướng.

26. Chương 26

Buổi sáng ngày hôm sau, lúc Lưu Giai tỉnh lại, mặt trời đã lên cao. Hắn mở mắt liền thấy một tấm lưng rộng lớn, nhìn kỹ liền biết đây là lưng của Lâm Phong. Trong lòng kêu to không ổn, hắn định lặng lẽ rút tay đang ôm Lâm Phong về, rồi mới xuống giường. Tay vừa mới động, người đưa lưng về phía mình đã nói: “Tĩnh.” Lâm Phong xoay người nhìn Lưu Giai.

Ngồi dậy, Lưu Giai có điểm ngượng ngùng hỏi: “Ta..... Vì cái gì.....”

“Còn không phải người nửa đêm mò lên giường, còn làm ta giật mình thức giấc.” Lâm Phong mặt không hồng, khí không suyễn nói mạnh mẽ.

“Là như thế a. Kia thật đúng là ngượng ngùng.” Thấy Lâm Phong hình như không còn giận, nói: “Không tức giận sao?”

“Tức giận, sao lại không giận chứ, ta còn phạt người nữa kìa.” Tuy rằng nói như vậy, nhưng không có sắc mặt giận dữ.

“Ta sẽ giúp người làm nằm vùng, vậy người đừng giận nữa. Huống hồ nam tử hán đại trượng phu, sao có thể vì chuyện nhỏ như vậy mà giận hoài, người dù sao vẫn là tướng quân, khí lượng sao có thể nhỏ như thế. Sẽ bị mọi người chê cười.”

“Giúp ta cùng gạt ta là hai việc khác nhau, con người của ta là thưởng phạt phân minh.”

“Vậy người muốn ta làm như thế nào? Thiếu nợ thì phải trả tiền, còn gạt người thì phải làm sao đây?”

“Làm cho ta ăn người, ta sẽ tha thứ người.”

“Còn ăn, người cũng biết ta là con trai, còn ăn cái gì?!”

Đem Lưu Giai kéo đến bên người, ghé vào lỗ tai hắn thì thào vài câu. Chỉ nhìn thấy mặt Lưu Giai nhất thời đỏ vài phần, lập tức đẩy ra Lâm Phong, hét lớn: “Biến thái! Bệnh thần kinh! Muốn làm người tự làm. Kia..... Chỗ kia..... Không có khả năng!” Nói còn không có nói xong, mặt Lưu Giai liền hoàn toàn đỏ.

“Đêm nay người đừng mong chạy thoát. Người gạt ta, dùng cách này trả đi. Ta cũng coi như hào phóng, người lại không thiếu miếng thịt nào. Ta là nam nhân tốt, người cũng không có chịu thiệt gì.”

“Người.....” Lưu Giai tức giận đến ngay cả nói cũng nói không được nữa.

Lâm Phong bắt đầu nhích người sửa sang lại quần áo.” Người cũng thay quần áo mau một chút, là thời điểm ăn bữa sáng. Ta còn có chuyện phải về quân doanh một chuyến, đêm nay mới trở về, trước khi ta trở về người hãy tắm rửa một cái chờ ta.”

Tuỳ tay chụp một vật phẩm ở đầu giường ném về phía Lâm Phong. Nhưng dễ dàng đã bị Lâm Phong tiếp được. Lâm Phong đi đến bên cạnh Lưu Giai, lại ghé vào lỗ tai hắn thì thào vài câu, nói xong còn không quên cắn cắn vành tai Lưu Giai. Đem Lưu Giai tức giận đến chết khiếp.

“Sắc lang khôn kiếp! Người không cản trở lại! Đêm nay ta sẽ không cho người thực hiện được ! Người đi chết đi!”

Mang theo tiếng cười sang sảng, Lâm Phong đi ra cửa. Một ngày này ở phủ Thừa Tướng, Lưu Giai vượt qua vô cùng nhàm chán. Bởi vì không có tên kia hướng dẫn, Lưu Giai không dám chạy loạn. Lúc hoàng hôn, nghe bọn hạ nhân nói, Lưu Giai biết trong phủ có một cái bể cùng loại với ôn tuyền, làm hắn phần chần đi trưng cầu Thừa tướng phu nhân đồng ý cho đi tắm rửa.

“Ta không phải là vì tên kia mới đi tắm rửa, ta bình thường mỗi ngày đều phải tắm, ta chỉ là yêu sạch sẽ mà thôi.” Lưu Giai vừa cởi quần áo, vừa lăm bầm lầu bầu.“Oa! Rất lớn! Bốn phía tràn ngập sương khói, quá tuyệt.”

Nói xong liền phóng xuống nước. Dựa vào một khối đá lớn, Lưu Giai nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác tắm ôn tuyền. Ừa, hình như có thanh âm? Lúc Lưu Giai mở mắt ra, hắn thấy một lão nam, một lão nam thật rắn chắc. Nhất thời, trái tim Lưu Giai ngừng đập vài giây.

“Người, sao người vào được? Bọn họ không có nói cho người, hiện tại phòng tắm có người dùng sao?”

“Có a, bọn họ nói người ở bên trong.”

“Vậy người rõ ràng biết ta ở trong này, người còn tiến vào! Người tiến vào làm gì?!”

“Ta chính là biết người ở trong này ta mới vào.” Khoé miệng lộ ra độ cong,” Người cho rằng ta tiến vào là muốn làm cái gì hả?”

Nam nhân trần trụi cũng xuống nước. Lưu Giai lui về phía sau, hắn muốn bảo đảm cùng nam nhân này bảo trì một khoảng cách.

” Ta nói trước nhé, người muốn tắm, thì tùy người, chúng ta mạnh ai nấy tắm, người không cần đi tới. Đứng ở chỗ đó tắm đi.”

“Tốt.” Thật không ngờ nam nhân sáng khoái đáp ứng như thế, nhưng Lưu Giai cũng không hoàn toàn tín nhiệm người này, y thật sự không đáng tin tưởng. Vẫn giám thị Lâm Phong, nhưng nam nhân chỉ nhắm mắt hưởng thụ, bộ dáng thật nhàn nhã. Thật không ngờ tên kia chỉ so với mình cao hơn mười cm mà bả vai lại dày như thế, khuôn ngực lại rộng như thế, quan trọng hơn là y không có lông ngực. Nhìn thấy mà Lưu Giai cũng có một chút mê mẩn.

“Sao lại đứng ở xa nhìn như vậy?” Nam nhân mở to mắt, đi hướng Lưu Giai.

“Không có, ta không có nhìn người.” Lưu Giai thối lui. Lưng đã muốn dựa vào tảng đá, Lưu Giai hết đường lui. Nam nhân cười đem hai tay đặt ở hai bên trái phải Lưu Giai, đưa hắn giam cầm ở giữa.

” Người chạy không thoát đâu. Hết hy vọng đi.”

Lưu Giai nghiêng đầu không nhìn tới nam nhân. Lâm Phong bắt lấy tay Lưu Giai đặt ở trước ngực chính mình, cười nói:” Hồi nãy có phải đang nhìn nơi này hay không?” Định rút tay về, nhưng không thành công. Lưu Giai mặt cũng đỏ lựng.

“Người da mặt thật đúng là mỏng.”

“Ta làm sao giống người, da mặt..... A.....”

Thình lình, Lâm Phong đã ngậm lấy vành tai Lưu Giai, nhẹ nhàng mà mút vào.“Tránh..... Tránh ra..... Không..... Không cần.....”

“Đã muốn khó chịu như thế?” Cầm lấy “cậu nhỏ” của Lưu Giai, khẽ vuốt.

“Cầu ngườiỪm Buông tay.....” Lưu Giai dùng hết lực đẩy ra nam nhân, nhưng không thành công. Bắt lấy tay Lưu Giai, bắt buộc nó đụng chạm vật giữa hai chân mình.

“Không..... Không cần.....”

“Đến. Ngoan, sờ nó.” Lâm Phong dùng thanh âm có chứa từ tính dụ hoặc Lưu Giai, mà tay cầm hạ thân Lưu Giai cũng tăng dần thêm độ mạnh yếu, đầu lưỡi không ngừng ghé vào lỗ tai hắn qua lại khiêu khích. Giống như bị thôi miên, Lưu Giai chạm vào hạ thân nam nhân, rồi sau đó sờ sờ nó.

“Đúng, chính là như vậy. Kế tiếp làm theo ta, ta làm cái gì, người cũng làm theo cái đó.”

Bị Lâm Phong giàu có kinh nghiệm đụng chạm, Lưu Giai đã sớm luân hãm.“A..... Không..... Dừng..... .., không..... muốn..... cái..... này.....” Đồng thời, Lưu Giai cũng lấy tay ngậy ngốc ma sát dục vọng của Lâm Phong, hoàn toàn không phải xuất phát từ cố ý muốn làm như vậy. Chỉ chốc lát vật cực đại đáng sợ kia lại sưng to thêm vài phần.

”Đúng, chính là như vậy, đừng có ngừng, cùng ta làm động tác giống nhau..... Phải dùng hai tay, đến..... Ngoan.” Dem một bàn tay khác của Lưu Giai cũng đặt vào dục vọng của y. Người kia như con rối nghe theo Lâm Phong chỉ thị. Chính hắn cũng trầm đắm trong hành vi tình yêu kia. Mà lúc này Lâm Phong hô hấp cũng trở nên dồn dập, vì đè nén thanh âm, y cắn lấy môi Lưu Giai. Mà Lưu Giai vốn đã không thể chống đỡ được, hiện tại cứ như cá nằm trên thớt mặc người ta làm thịt.

“Đúng..... Tiếp tục. Tay không! Được! dừng.” Hiện tại bọn họ người nào cũng không có biện pháp nói tròn câu.

“A..... Ah..... Không được, a..... Ta muốn..... Đi ra Không được.....”

“Đợi một chút, chờ ta, chúng ta cùng nhau.” Ở bên tai Lưu Giai chỉ thị, một bàn tay nắm chặt phân thân của hắn, mà tay kia thì liên tục thể nghiệm động tác chỉ đạo Lưu Giai.

“Cầu người..... Làm cho ta..... bắn..... Đi..... .. A.....”

Lâm Phong buông tay, đồng thời. Hai người đều chiếm được giải phóng. Sau màn kịch liệt vận động Lưu Giai vô lực ghé vào trên người Lâm Phong. Hai mắt rõ ràng đã muốn thất thần. Đẩy ra sợi tóc dính vào trên mặt Lưu Giai, dùng cằm cọ cọ mặt hắn, dùng thanh âm yêu mị nói:” Trở về, chúng ta tiếp tục.” Không thể nhúc nhích Lưu Giai cứ như vậy mặc cho Lâm Phong ôm lấy rời khỏi phòng tắm.

27. Chương 27

Không để ý đến ánh mắt chung quanh. Lâm Phong quần áo không chỉnh ôm Lưu Giai đi ở trên đường. Hơi chút thất thần Lưu Giai ngoan ngoãn nép vào lòng Lâm Phong.

Vừa mới tắm qua nên trên thân hai người còn có một tầng hơi nước, tóc cũng ẩm ướt, tản ra. Quần áo mặc vội vàng, nhìn qua có một chút loạn, vạt áo trước ngực Lâm Phong còn mở ra, lộ ra vòm ngực mạch

sắc cường tráng, mang hương vị nam nhân thành thực. Làm cho nha hoàn đi ngang qua nhìn xem mê mẩn, quên mất chuyện cần làm, hâm mộ tiểu thư được Lâm Phong ôm như vậy.

Lâm Phong tâm tình tốt, cứ đi qua một đoạn đường ngắn thì dừng lại, rồi sau đó ở trên mặt Lưu Giai hôn một chút, lại ở bên tai Lưu Giai thì thầm vài câu yêu ngữ, sau đó bị Lưu Giai đấm thùm thụp vài cái vào người làm đáp lễ.

Ôn nhu đem Lưu Giai đặt ở trên giường, bắt đầu cởi quần áo hần. Lúc sắp giải dây lưng, Lưu Giai bắt đầu phản kháng.

“Hay..... hay là lần sau mới..... Làm.....”

Lưu Giai vừa nói, vừa xoay người định xuống giường.

Lâm Phong đem Lưu Giai ấn trở về, khoá gối ở trên người Lưu Giai. Bắt lấy tay hần đặt ở trước ngực mình, làm cho hần cảm thụ nhịp đập trái tim mình.

“Thình thịch!!” “Thình thịch!!” Tiếng tim đập dồn dập, biểu lộ nam nhân đang ở trạng thái cực độ hưng phấn.

Nhắm mắt lại, ngẫm đồng ý nam nhân yêu cầu.

Tuy rằng rất muốn lập tức động thủ, nhưng sợ quá mức nóng vội sẽ để lại ấn tượng xấu, một khi làm hần đau, sau này hần sợ hãi tình sự thì không ổn và sẽ ảnh hưởng lớn đến cuộc sống “vợ chồng” trong tương lai. Cho nên nam nhân lựa chọn kiên nhẫn, chậm rãi tấn công.

Lâm Phong cúi người, đem sức nặng thân thể đặt ở trên người Lưu Giai. Mối dừng lại nơi cổ Lưu Giai, nhẹ nhàng mút vào, sau đó buông ra, lại mút vào, buông ra, cho đến khi ấn ký đỏ thắm hoàn toàn hiện ra.

“Ừm.”

“Không cần lo lắng, ta sẽ rất cẩn thận, ngươi liền đem hết thủy giao cho ta là được.”

Tay Lâm Phong lén vào trong quần người yêu.

Vừa đụng chạm, phân thân của người yêu liền đứng lên.

Lưu Giai lấy hai tay che miệng lại, không cho chính mình phát ra âm thanh.

Kéo ra đôi tay kia,” Cứ kêu đi ra, ta muốn nghe.”

“Ta..... thấy..... không tốt..... Ngượng ngùng.....”

“Ngượng ngùng cái gì chứ? Là vì ta vừa sờ ngươi, ngươi liền đứng lên, hay là vì phát ra thanh âm tuyệt vời kia hả?” Đầu ngón tay khều nhẹ vào đỉnh phân thân, rồi mới cầm chặt, làm cho người yêu sắp tới cao trào mà lại không đạt được.

“Không cần..... Không.....muốn..... Thật là khó chịu..... Ân.....” Lưu Giai nói chuyện bắt đầu có chứa khóc nức nở.

“Muốn giải phóng? Hôn ta, ngươi hôn ta, ta sẽ cho ngươi thoải mái.” Nam nhân bắt đầu chơi xấu.

“A.....” Khoé mắt tràn ra lệ quang, nhìn nam nhân lộ ra nụ cười giảo hoạt, Lưu Giai nhắm hai mắt lại.

Gian nan nâng lên nửa người trên, mà nam nhân ngồi ở mặt trên không chút nào không biết là chính mình có bao nhiêu nặng.

Lưu Giai hôn lên cằm nam nhân, nam nhân cười khê:” Ngươi nhắm mắt lại, sao có thể thấy môi của ta ở nơi nào. Đến, ngoan, mở mắt ra.”

Liếm đi lệ nơi khoé mắt Lưu Giai, Lưu Giai cuối cùng cũng chịu mở to mắt.

Dán vào môi nam nhân, Lưu Giai thoáng dùng sức hút một chút, rồi sau đó liền rời đi.

” Như vậy liền xong rồi?” Nam nhân oán giận.

“Bằng không, ngươi còn muốn ta làm như thế nào?”

Lại một lần nữa cười khẽ, Lâm Phong tự mình chỉ đạo Lưu Giai cái gì là hôn sâu.

“Đến, hiện tại ngươi sẽ thực tiến một lần.”

“A, còn muốn đến. Miệng của ta đã bị ngươi hôn đến sưng lên. Ta không cần.”

Hơi hơi dùng sức cầm hạ thân Lưu Giai, uy hiếp.

“Ê, ngươi..... Buông tay.....”

“Bằng không, ngươi cũng có thể đem miệng của ta hôn đến sưng mới thôi. Như vậy, chúng ta liền huề nhau.”

“Ngươi.....” Lưu Giai tức muốn xì khói,” Ngươi nhắm mắt lại.”

“Vì sao?”

“Ta vừa nhìn thấy ánh mắt kiêu ngạo của ngươi liền..... Hừ”

“Tuân lệnh.”

Trước hết là liếm liếm môi nam nhân, nhưng lại quên bước tiếp theo nên làm gì, cho nên không thể không tiếp tục liếm.

Nhận thấy nam nhân hơi hơi hé miệng, ám chỉ bước tiếp theo.

Sau khi đem đầu lưỡi vói đi vào, Lưu Giai lại một lần nữa quên bài vở, là trước phải đem khoang miệng đảo một lần, hay là quấn lấy đầu lưỡi người nọ trước? Quên chính là quên, nhớ sao cũng không nhớ rõ.

Nam nhân nhìn lên, chờ có một chút không kiên nhẫn, đơn giản đem đầu lưỡi đặt ở mặt trên đầu lưỡi của Lưu Giai.

“A, thì ra là phải bỏ lên đầu lưỡi trước a.” Lưu Giai dường như quên lưỡi mình còn đặt ở trong miệng người khác, hàm hàm hồ hồ học ra một câu như vậy.

Nam nhân mở to mắt, dùng ánh mắt oán giận liếc một cái, động thủ định cởi quần người yêu.

Cảm giác được quần đang bị người ta cởi ra, Lưu Giai vội vàng phản kháng, định rút về đầu lưỡi, mắng to người nọ một phen.

Nam nhân tỉnh táo cắn đầu lưỡi Lưu Giai, áp chế hân hôn mau một chút.

Bất đắc dĩ, Lưu Giai không thể không trước giải quyết người này dây dưa.

Quấn lấy đầu lưỡi người nọ, liếm mát, trước khi rời khỏi còn không quên đem khoang miệng người nọ đảo qua một lần.

28. Chương 28

Phi thường vừa lòng biểu hiện của Lưu Giai, nam nhân thế này mới buông ra hân.

Hai tay đè lại hai vai Lưu Giai, đưa hân đẩy ngã.

“A, làm gì mà lại.....”

“Ta thấy, ngươi không nói thì hay biết mấy, vốn tưởng không khí tốt lắm, ai.....”

Lưu Giai cười cười, gạt đầu đáp ứng.

Lại một lần nữa áp chế Lưu Giai, hôn hôn cái trán, chớp mũi, còn có hai bên má. Một lần nữa tiến vào trạng thái hai người yêu đang hôn môi đối phương. Bốn phiến môi không ngừng giao nhau mà biến hoá góc độ. Chỉ là đều hôn không sâu.

“Ê, ngươi để làm chi hôn nơi đó, ta cũng không phải nữ nhân.”

“Không có cảm giác sao?” Nhìn Lưu Giai muốn trốn, Lâm Phong cắn cắn nhũ tiêm hần.

“A..... Sao vậy.....” Bắt lấy đầu nam nhân, muốn hần buông ra.

Biết Lưu Giai bắt đầu nổi lên phản ứng Lâm Phong liên tục di chuyển, tiếp tục tìm tòi chỗ mẫn cảm của người yêu.

Phát hiện mỗi khi chính mình cắn xương quai xanh hần, người yêu sẽ phát ra một ít thanh âm rất êm tai.

“Không..... Không cần cắn nữa.”

Nam nhân đương nhiên sẽ không làm theo.

“Phong. Ta nóng quá... Thân thể rất nóng... Rất khó chịu.” Lưu Giai vặn vẹo thân thể.

Cố gắng cuối cùng được đến hồi báo nam nhân vừa tiếp tục hôn cần cổ người yêu, vừa lấy ra bình ngọc nhỏ sớm đã chuẩn bị tốt. Ngay tại Lưu Giai không hề phòng bị, một chút chất lỏng lạnh lạnh chảy vào nơi mà ngay cả chính mình cũng chưa từng đụng chạm qua.

“A..... Sao vậy.....”

“Không cần sợ, không có chuyện gì. Lập tức sẽ tốt thôi. Tin ta. Ngoan.” Nam nhân cực độ ôn nhu an ủi.

Kỳ thật này cũng là bất đắc dĩ. Lâm Phong thật là muốn làm. Chỉ cần nghĩ đến chính mình đối với tình sự nam nam cũng chỉ biết sơ sơ, tuy rằng đối với việc này cũng không đến nỗi không biết gì cả, nhưng còn chưa đến giai đoạn thực tiễn. Nếu hiện tại dùng sức mạnh, người là có thể ăn đến, nhưng mà người nhận liền..... Ai..... Không thể chỉ biết hưởng thụ cho riêng mình. Suy trước tính sau, vẫn là quyết định nhịn một chút cho chắc ăn.

“A..... Đau..... Từ bỏ”

“Không đau, chờ một chút sẽ không đau nữa. Ráng nhịn một chút.” Tay kia của Lâm Phong không ngừng di chuyển trên thân người yêu.

Hy vọng mượn âu yếm có thể cho người yêu thoải mái, dịu đi một chút thân thể đau đớn.

“A..... Không cần... buông ra... Đã muốn... Chịu không nổi.”

Lúc ngón tay thứ ba của Lâm Phong cũng đi vào, hậu đình Lưu Giai đã có vẻ thật mềm mại.

Cảm thấy đã đến lúc, đem ba ngón tay lui đi ra.

Nằm ở trên giường Lưu Giai thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên! Ngoài cửa!

“Lâm tướng quân! Lâm tướng quân! Mở cửa!” Ngoài phòng, một tên “tội đồ” to gan đang dùng lực gõ cửa.

“Có phải có thanh âm gì..... đang kêu hay không?” Lưu Giai chậm rãi thở dốc, mở ra hai mắt ướt át, hỏi Lâm Phong.

“Không có việc gì. Người không cần để ý tới.” Lấy ra phân thân chính mình, đặt ngay trước tiểu cúc hoa, một cái động thân, đi vào một đoạn ngắn.

“A..... A..... Đau a.....” Lưu Giai giãy dụa, thân thể bắt đầu co lại, khoé mắt tràn ra thanh lệ, cơ thể căng cứng, hai tay nắm chặt góc chăn.

“Lâm tướng quân! Lâm tướng quân! Mời người mở cửa! Bằng không bản tướng sẽ phá cửa mà vào!” Người ngoài cửa không ngừng kêu to, nhưng thanh âm không hợp thời này, dường như không có truyền vào trong tai hai người trong phòng. Tình hình nóng bỏng bên trong vẫn đang tiếp diễn.

“Thả lỏng. Người như vậy ta không có cách nào đi vào toàn bộ.” Liếm đi nước mắt người yêu, lại liếm liếm nhũ tiêm hần, hy vọng có thể dời đi người yêu lực chú ý.

“Ân..... Ân.....” Lưu Giai hô hấp cuối cùng thoáng vững vàng, thân thể cũng thả lỏng không ít.

Thừa dịp này, nam nhân dùng thêm sức lực đâm tới, toàn bộ tiến vào trong.

“A.....” Lưu Giai bắt được lưng nam nhân.

Ngay tại thời khắc hạnh phúc hai người song song dung hợp, cánh cửa đóng kín bị đá văng ra. Thật lớn tiếng vang làm cho Lâm Phong đang trầm đắm ở thiên đường trở về thực tại. Nhưng Lưu Giai lại không có nghe thấy.

Hôn hôn hai má Lưu Giai, đem bộ phận đang vui trong cơ thể người yêu cẩn thận lui đi ra. Tay Lưu Giai bắt lấy lưng Lâm Phong cũng thả xuống dưới, hô hấp thư thái, nhợt nhạt ngủ.

“Cứ như vậy, ngủ đi.” Giúp người yêu đắp kín chăn, lại hôn lên trán hân.

Cầm kiện áo đơn, mang đầy bụng oán khí đi ra ngoài phòng.

29. Chương 29

“Ồ, ta còn nói là ai gan lớn như vậy, dám ban đêm xông vào, thì ra là Thành tướng quân a.” Lâm Phong trong miệng không phải không có châm chọc.

“Ngượng ngùng, trẻ như thế, quấy rầy.”

“Thành tướng quân cũng biết hiện tại đã khuya rồi sao?”

“Không lâu nghe được tin tức Thi bị thương, đáng tiếc khi đó ta đang ở quan ngoại.....”

Nói còn không chưa xong, đã bị Lâm Phong cắt lời: “Không cần nhìn.” Thấy Thành Khang vẫn nhìn chăm chăm vào nội phòng, Lâm Phong hoả đại.

“Thi đang ngủ, muốn thăm xin mời ngày mai đến sớm.”

“Thi đã không còn đáng ngại sao? Xin thứ cho Thành Khang vô lễ, có thể cho ta gặp Thi một chút không, sau khi xem qua, ta đi ngay.”

Nghe thế, Lâm Phong liền càng thêm chán ghét tên phá đám nửa đêm xông vào nhà người ta này.

“Nghe nói Thành tướng quân gần đây tân hôn?”

“Đúng vậy. Nhận được Thánh Thượng ưu ái, ta vừa mới cùng Thất công chúa thành hôn.”

“Như vậy, nếu ta hơn nửa đêm chạy đến phủ của người, tranh cãi xong, còn muốn cầu người làm cho ta chiêm ngưỡng tướng ngủ của tôn phu nhân, xem qua rồi mới nguyện ý đi. Xin hỏi, Thành tướng quân sẽ có phản ứng như thế nào?”

“Không phải. Kỳ thật ta chỉ là muốn đến xem Thi đã không có trở ngại gì thật hay không, chứ không phải là muốn làm phiền nàng.”

“Hơn nửa đêm xông tới, ta thật nhìn không ra cái này mà không gọi là không làm phiền à.”

“Đó là bởi vì ta vừa mới từ quan ngoại gấp trở về, không ngờ sắc trời đã không còn sớm, nhưng ta quả thật rất lo lắng cho sự an toàn của Thi. Cho nên có một chút lỗ mãng mà vọt tiến vào.”

“Thành tướng quân, mời người tự trọng. Thi cũng không phải là tên mà người có thể tùy tiện kêu như vậy.”

“Ách. Thỉnh không cần để ý, ta chỉ là trong khoảng thời gian ngắn còn chưa sửa được miệng.”

“Ồ, một năm thật đúng là ngắn a, Thành tướng quân thế nhưng còn chưa sửa được.”

“Lâm tướng quân chớ trách. Kia Thi.....”

“Ta sẽ không đồng ý.” Lâm Phong tỏ rõ thái độ chán ghét hân.

“Như vậy a. Vậy thì phiền toái người hỗ trợ ân cần thăm hỏi Thi một chút.”

“Mời!” Lâm Phong tiễn khách.

Nhìn trên người Lâm Phong chỉ lung tung phủ nhất kiện nội y, trong lòng Thành Khang thật không chút thoải mái. Hơn nữa nhìn không được người kia, trong lòng miễn bàn có bao nhiêu khó chịu.

Bất đắc dĩ đóng lại cánh cửa bị chính mình đá hỏng, Thành Khang miễn cưỡng rời đi.

Thấy khách không mời mà đến cuối cùng đã đi, Lâm Phong vội vàng trở lại nội phòng.

“Hắn là ai vậy?” Lưu Giai ôm chần, ngồi ở trên giường hỏi.

“Người không thể làm chung mà thôi.” Lâm Phong bước nhanh đi đến bên giường, ngồi ở bên cạnh Lưu Giai, ôm cổ hắn, ở bên tai Lưu Giai nói: “Chúng ta tiếp tục chuyện vừa rồi đi.” Hôn hôn vành tai còn in dấu răng của mình.

“Không được.”

“Vì cái gì, vừa rồi không phải còn rất tốt. Người không phải để ý người nọ, hắn sẽ không trở lại nữa đâu. Yên tâm.”

“Không phải vấn đề này.” Đẩy ra Lâm Phong.

“Thế là vấn đề gì?” Bám dính không buông.

“Đau!”

“Ta ôm làm đau người?!” Buông tay đang ôm Lưu Giai.

“Nơi đó..... Tóm lại chính là rất đau.” Lưu Giai chuyển lưng qua nằm xuống, trùm kín chăn.

Lâm Phong muốn tốc chăn lên, nhưng Lưu Giai dùng sức giữ chặt, vô luận như thế nào cũng không nguyện ý lộ đầu ra.

“Được rồi, nếu không ra hô hấp, người sẽ buồn chết đó.”

Thấy Lưu Giai cũng không có ý muốn chui ra. Lâm Phong cũng chui vào trong chăn, ôm lấy Lưu Giai, nói: “Người vừa mới nói nơi đó rất đau, ta sao có thể mặc kệ.”

“.....”

“Làm cho ta xem thử, xem đến tột cùng bị thương như thế nào.”

“Không được!”

“Ta chỉ là muốn giúp người thoa thuốc, thoa xong sẽ không đau.”

“Nơi đó sao có thể lấy thuốc mà thoa loạn! Ta không cần!” Lại là một hồi công phòng chiến.

“Không cần lo lắng, thuốc này là chuyên trị nơi đó, rất tốt.”

Lưu Giai xoay người lại, bắt lấy áo Lâm Phong, mang tức giận, hỏi: “Thuốc, chuyên trị? Hay là nói thuốc này người phòng trong người, còn thường xuyên hỗ trợ người khác thoa?!”

“Không phải, thuốc này là ta hôm nay đến hỏi xin nghĩa đệ ta. Hắn rất kinh nghiệm.”

Cho Lâm Phong một cái khuỷu tay, oán niệm nói: “Việc này người còn phải cùng huynh đệ người thương lượng.”

“Hắn chỉ là truyền kinh nghiệm cho ta biết mà thôi.”

“Người! Đáng giận!”

“Không nói cái này nữa, đến, mau làm cho ta xem nơi đó hiện tại như thế nào.”

“Ê, ta nói không cần rồi mà. Người không cần sờ loạn.”

“Không cần thẹn thùng, dù sao toàn thân người đã bị ta thấy hết rồi.”

“Không phải vấn đề này. Tóm lại, người buông tay ra đi. Đau a, người không nên đụng.”

“Người ngoan ngoãn không nên cử động, làm cho ta xem một chút là tốt rồi.”

Tung chăn ra, một tay đem Lưu Giai chặt chẽ đặt tại trên giường, tay kia thì nâng một chân Lưu Giai lên.

“Đau a, người nhẹ một chút.” Cuối cùng so sức mạnh bị thua, Lưu Giai lại ở một lần mặc người ta làm thịt.

Lâm Phong mượn ngọn đèn, nhìn thấy kế bên mặt động quả thật có một chút vết máu.

“Này thật là rất đau sao? Ta cho ta đã rất cẩn thận rồi mà.”

“Không cần vừa xem, vừa nói. Người không biết ngượng ngùng sao. Khốn kiếp!”

Lâm Phong lấy ngón tay dính một ít thuốc mỡ, nhẹ nhàng mà thoa vào chỗ tư mật của người yêu.

“Àn...” Lưu Giai vắn vẹo muốn né tránh.

“Ngay cả đụng nhẹ cũng rất đau sao?”

“Không phải, nhưng mà chỉ cần người vừa đụng vào, nơi đó sẽ có một chút cảm giác kỳ quái.”

Nam nhân mừng thầm, động tác vẽ loạn chậm lại.

Thế nhưng Lưu Giai lại lập tức ngồi dậy cự tuyệt: “Không cần! Rất đau! Người hiện tại dám xằng bậy, sau này người đừng mơ tưởng gặp mặt ta nữa.”

“Hảo, không làm. Chúng ta đêm nay không làm.” Này thật đúng là một lời uy hiếp phi thường tốt. Lâm Phong không thể không làm theo.

Giúp Lưu Giai mặc vào nội y, ôm hân. Làm cho hân an tâm ngủ.

30. Chương 30

Buổi sáng ngày hôm sau, trong phòng khách ở phủ Thừa Tướng, hai người vẫn như cũ nằm ở trên giường.

“Giai, người đã muốn tỉnh đi, nên rời giường.”

“Không, người dậy một mình đi.”

Dùng sức ôm Lưu Giai,” Ngủ nướng cũng không tốt, nơi này là phủ Thừa Tướng, người buổi sáng phải đi hướng Thừa tướng bọn họ thỉnh an.”

“Ta không đi, ta hôm nay muốn ngủ cả ngày, người đối bọn họ nói ta không thoải mái.”

“Sao vậy, thoa thuốc, lại qua một đêm, còn đau?” Lâm Phong dùng mặt dán tại cần cổ Lưu Giai cọ cọ.

“Nơi đó rất quái lạ.”

“Quái lạ?”

“Ừ... Giống như bị mở ra, nhưng mà... vẫn không đóng lại được.”

“Nghiêm trọng như thế a, làm cho ta xem xem.” Lâm Phong lại bắt đầu muốn giúp Lưu Giai cởi quần.

Lưu Giai xoay người sang chỗ khác, tròng Lâm Phong.” Đầu heo, còn xem cái gì, người nhìn chính mình đi.” Nói xong, Lưu Giai vẽ mặt đỏ bừng.

“Ta nhất định là bị quỷ mê hoặc, nếu không chính là bị quỷ trên thân. Bằng không, ta sao lại đáp ứng cho người đối ta làm cái loại chuyện đau người chết này chứ. Hơn nữa.....”

“Hơn nữa cái gì?”

“Lại là ở mặt dưới.”

Lâm Phong thật không ngờ chỉ là thúc giục người rời giường mà thôi, cũng sẽ làm ra phong ba thế này. Tự biết đang ở thế hạ phong, Lâm Phong vì bảo vệ cuộc sống giường chiếu sau này, không thể không đối người đang oán giận mọi cách lấy lòng.

“Được rồi, ta không thúc giục người rời giường, người muốn ngủ bao lâu liền ngủ bấy lâu.”

“Không được, lần sau ta muốn ở mặt trên.” Lưu Giai cuối cùng nghĩ đến phương pháp tốt nhất bảo vệ quyền lợi bản thân.

Lâm Phong cười; “Người muốn ở mặt trên, người sẽ không biết làm.”

“Người cũng là lần đầu tiên làm mà.”

“Cho nên người hiện tại phải ở mặt dưới hấp thu kinh nghiệm a, chờ người học được rồi lại ở mặt trên cũng không muộn.” Lâm Phong vì bảo hộ quyền lợi ở mặt trên của mình, y hiện tại sử dụng là chính sách trấn an.

“Học xong, người liền đồng ý cho ta ở mặt trên?”

“Đúng vậy, sau này chúng ta làm nhiều một chút, vậy người có thể mau một chút học xong.” Hừ, ta sẽ cho người học làm công. Sau này ở trên giường xem ta ra sức biểu hiện, nhìn người làm sao mà chống đỡ, ta cho người cả đời không làm chịu sẽ không vui.

“Ta đây liền tạm thời ở mặt dưới. Nhớ rõ người đã đáp ứng ta rồi đó.” Lưu Giai cũng không có nghĩ nhiều, hẳn chỉ là đơn thuần muốn thoát khỏi thân phận tiểu chủ mà thôi.

Sợ Lưu Giai nghĩ nhiều sau này sẽ hối hận, Lâm Phong liền chuyển đề tài: “Giai, người ngủ tiếp đi, không có vấn đề gì. Ta hôm nay cũng phải hồi quân doanh, không thể cùng người.”

“Ta cảm thấy người gần đây thường xuyên phải về quân doanh, bề bộn nhiều việc sao, lại không giống a.”

“Không có cái gì, khả năng sắp đi đánh giặc mà thôi.”

“Phải đánh trận, này làm sao gọi là không có cái gì.”

“Việc này còn chưa có định, ta cũng không rõ rốt cuộc có đánh hay không. Chuyện đánh giặc người không cần lo lắng. Ta ngược lại lo lắng cho người một mình ở tại chỗ này, ngày mai chúng ta trở về nhà tốt lắm.”

Lâm Phong rất muốn về tướng quân phủ, đặc biệt trải qua chuyện xông vào đêm qua, nơi này là địa bàn của người khác, ban đêm xông vào cũng là tâm phúc của người ta, không cần làm to chuyện cũng biết kết quả. Lâm Phong cũng lười đi cùng bọn họ lý luận.

“Đợi lát nữa, ta sẽ làm cho người đưa bữa sáng lại đây.”

“Có thể, người không cần phải lo cho ta, dù sao ta cũng không phải ngày đầu tiên một mình ở tại chỗ này.”

Cho Lâm Phong một cái hôn tạm biệt, tên bá m Lưu Giai dai như đũa kia cuối cùng bị đuổi đi rồi.

Ngay tại Lâm Phong đi còn chưa đến một khắc, đã có người đến gõ cửa.

Vốn muốn ngủ suốt một buổi sáng, Lưu Giai bất đắc dĩ đành phải nhắm nơi đó không khoẻ rời giường mặc quần áo.

“Đến đây, không cần gõ nữa.”

Ngay khi Lưu Giai vừa mở cửa, người đến liền đem Lưu Giai ôm chặt vào lòng.

“Ê, người làm gì vậy?” Chuyện đầu tiên Lưu Giai muốn làm chính là phản kháng.

“Thì, ta rất nhớ người.”

Lưu Giai đương nhiên chấn động, trong lúc nhất thời không biết phải phản ứng như thế nào.

“Ách..... Ta nói, người có thể trước buông ra không, chúng ta đi vào rồi hãy nói chuyện được không?”

Người vào không có trả lời, vẫn ôm lấy Lưu Giai.

Tuy rằng bên ngoài không ai (kỳ thật Lưu Giai không biết bên ngoài không ai là có người trước đó đã an bài tốt). Nhưng Lưu Giai vẫn không muốn làm cho người ta thấy cảnh này. Lưu Giai đưa tay đóng cửa lại. Gian nan di động thân thể cùng cái người đang cuốn lấy mình, đi vào bên cạnh cái bàn.

“Người trước ngồi xuống, uống chén trà, chậm rãi nói sau.” Lưu Giai thật sự rất muốn tên này mau một chút rời khỏi người hắn.

“Thì, ta rất nhớ người.” Người vào lại một lần nữa lặp lại câu này.

Lưu Giai đoán người này chính là tình phu của Hứa Vịnh Thi, hiện tại chính mình chẳng qua chỉ làm kẻ chết thay mà thôi.

“Thì, người không cần tức giận. Hôn sự cùng thất công chúa, ta chỉ là bị bắt đắc dĩ. Giống như hôn sự của người cùng Lâm Phong vậy, ta cũng không có quyền cự tuyệt. Người phải hiểu cho ta.” Người vào chính là không chịu buông ra Lưu Giai, gắt gao đem Lưu Giai ôm vào trong ngực. Tự biên tự diễn, cũng không để ý tới người khác muốn nghe hay không.

“Ta biết đến.” Lưu Giai thật sự không biết phải trả lời như thế nào, cũng chỉ có thể đáp một câu hy vọng đối phương nghe được.

31. Chương 31

“Người có biết khi Tiểu Thúy nói với ta, người muốn đi tìm cái chết, ta có bao nhiêu lo lắng không?”

Thông qua độ mạnh yếu mà người này ôm mình, Lưu Giai biết tên này tuyệt đối rất khó chơi, muốn thoát thân dường như không dễ. Không lẽ gã là một tên si tình? Như vậy, chính mình sau này không phải là thường xuyên bị đeo bám. Lưu Giai lo lắng a.

“Ta không có muốn đi tự sát. Người trước buông, người ôm ta rất khó chịu.”

“Làm đau người sao? Nghe nói người bị thương, là bị thương như thế nào? Hiện tại vết thương còn đau hay không? Đến, làm cho ta xem xem.”

Lại xem, không phải chứ, sao ở đây lại có lắm người thích xem vết thương của người khác như thế.

“Không cần, Phong đã giúp ta xử lý qua, hiện tại đã không có gì đáng ngại.”

Thành Khang ra sức bắt lấy hai tay Lưu Giai.

“Ê, xảy ra chuyện gì? Sao đột nhiên...”

“Phong?! Người kêu hắn là Phong?!”

“Rất đau, buông tay coi.”

“Sau này không được gọi tên hắn nữa.”

Thành Khang thật sự siết tay Lưu Giai rất đau, bắt đắc dĩ, Lưu Giai cũng không dám phản kháng.

Nghĩ đến chính mình đem Lưu Giai dọa sợ, Thành Khang thái độ lập tức mềm hoá: “Thì, có bị dọa đến hay không?”

Đương nhiên là có, đến lượt ta biến đổi sắc mặt, nhìn người có thể bị ta dọa sợ hay không.

“Không có, sao lại bị dọa sợ chứ. Ha ha.”

“Vậy là tốt rồi, chúng ta đã thật lâu không có gặp mặt, Thi có nhớ ta hay không?”

“Đương nhiên là có, ha ha.” Trả lời khẳng định hơn nữa còn cười giả tạo, đại ca, ta ngay cả người tên là gì cũng không biết, người còn hỏi ta nhớ người hay không, nhớ mới là lạ.

“Đến, Thi, làm cho ta xem vết thương của người.” Vừa nói, vừa đem Lưu Giai kéo vào nội phòng.

“Thật là không cần nhìn, đã không có chuyện gì rồi.” Vừa nhìn liền biết tên này cũng là một đại hôi lang.

“Nhất định phải xem, không có xem qua, ta lo lắng.”

“Nhưng cũng không cần xem ở đây. Không bằng chúng ta đi ra bên ngoài, bên ngoài ánh mặt trời xán lạn, người có thể nhìn đến hoàn toàn.” Bị Thành Khang bức tới bên giường, Lưu Giai bắt đầu lo lắng. Không cần nghĩ cũng biết người này bước tiếp theo muốn làm cái gì. Lưu Giai không rõ vì sao người ở thế giới này lại thích giải quyết vấn đề ở trên giường như thế.

“Thi, chúng ta đã thật lâu không có gặp mặt, không cần cự tuyệt ta.”

Nam nhân luôn miệng trưng cầu Lưu Giai đồng ý, Lưu Giai biết người này tuy rằng rất muốn xằng bậy, nhưng dường như không có ý dùng sức mạnh cưỡng ép, điểm ấy làm cho Lưu Giai hơi chút yên tâm.

“Ban ngày ban mặt, lại là buổi sáng, hay là lần sau đi.”

Thành Khang nắm chặt cổ tay Lưu Giai, toàn bộ thân thể đang rung động, bao gồm cả thanh âm:” Người, người đã đáp ứng với ta, không bao giờ cùng hấn ngủ chung nữa, vì sao đêm qua lại...”

“Đêm qua a. Kia...” Lưu Giai cũng không biết phải trả lời ra sao, nghe người này nói như thế, cũng biết gã chính là người đã xông vào nửa đêm hôm qua, đã bị bắt tại trận, cho nên có giải thích cũng vô dụng.

Không thể lui tiếp được nữa, nếu lại lui liền thật sự ngã vào trên giường, Lưu Giai ý đồ đánh trống lảng để tìm đường thoát thân:” Người nói cái gì, không có chuyện đó.”

“Thế trên cổ người là cái gì?!”

“A..... Đây.....” Không cần nghĩ cũng biết đối phương nhìn thấy cái gì, đây là dấu vết không có cách nào giải thích. Lưu Giai lại một lần nữa không nói gì mà chống đỡ.

“Người đã nói sẽ không cùng hấn làm chuyện cầu thả này nữa, vì sao vậy?! Thi?”

“Rất đau, người nắm ta thật sự rất đau. Người, buông tay.”

“Thi, ta không thể chịu được chuyện như vậy.” Gắt gao nắm chặt Lưu Giai.

Ta không phải Thi a, ngu ngốc. Người nhận sai người!

“Đáp ứng ta, Thi. Nói người là bị bắt buộc. Nói sẽ không lại có lần sau. Ta sẽ tin tưởng người. Chỉ cần người nói, ta cái gì cũng sẽ tin. Thi.”

Nam nhân dùng ánh mắt cầu xin nhìn Lưu Giai. Biến thành Lưu Giai cảm thấy chính mình giống như thật sự làm sai cái gì.

“Ta.....”

Lưu Giai chỉ vừa mới mở miệng nói một chữ ‘ta’ nam nhân đã lộ ra nụ cười thư thái:” Ta biết người sẽ đáp ứng mà, Thi rất yêu ta, ta biết.”

“Hả.....”

Thành Khang lại một lần nữa ôm chặt Lưu Giai, môi đã muốn tiếp cận bên miệng Lưu Giai.

“Không cần!” Lưu Giai cùng sử dụng tay chân giãy dụa.

“Ta không phải muốn làm. Yên tâm. Không có việc gì. Ta chỉ là muốn giúp người tiêu trừ ấn ký của hấn mà thôi.”

Tiện đà, Thành Khang đem môi di chuyển tới gần cổ Lưu Giai, dừng lại ngay tại dấu môi son mà gã đã nhìn thấy, dùng sức mút vào.

“A! Người muốn làm cái gì?”

Dùng sức đẩy, nhưng người kia cũng không có dừng lại động tác của gã.

Thật lâu sau.

“Có thể, như vậy Thi lại một lần nữa thuộc về ta.” Thành Khang ngẩng đầu, đối Lưu Giai ôn hoà cười.

32. Chương 32

Nhìn nam nhân cười yếu ớt, Lưu Giai chỉ cảm thấy có một trận hàn khí thổi qua. Lúc bị hôn cảm thấy thật ghê tởm, mà nơi cần cổ bị hôn qua cảm thấy thật không thoải mái, giống như có một phân đã không còn thuộc về chính mình nữa.

Thấy Lưu Giai sắc mặt không tốt, lại không nói lời nào. Thành Khang quan tâm hỏi:” Xảy ra chuyện gì? Có phải không thoải mái ở đâu hay không? Hay là còn chưa ăn sáng, đã đói bụng? Ta hôm nay có thể cùng người cả ngày, đến, hiện tại chúng ta cùng đi ăn bữa sáng được không?” Thành Khang thật ra cũng là một người rất ôn nhu.

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa.

“Tiểu thư, đây là điểm tâm mà tướng quân làm cho ta đưa tới.”

Vừa nghe có người muốn vào, Lưu Giai nghĩ cũng không nghĩ liền xông ra ngoài, tránh ở phía sau người nọ.

Trong lúc nhất thời Thành Khang không kịp phản ứng, cứ như vậy làm cho Lưu Giai giãy dụa chạy đi mất.

“Phong đã muốn đi ra ngoài sao?” Lưu Giai kéo áo nữ hầu đã mang bữa sáng vào.

“Còn... Còn không có.” Nữ hầu có một chút hoảng sợ, nhưng vẫn trả lời.” Nô tỳ vừa mới thấy tướng quân. Tướng quân hiện tại chắc là ở mã phòng.”

“Mã phòng ở nơi nào?!”

“Ngay tại.....”

“Không cần phải nói, người dẫn ta đi! Mau!”

Nữ hầu hiển nhiên còn không biết xảy ra chuyện gì đã bị kéo chạy, có chút luống cuống tay chân cộng thêm kích động đem tiểu thư đưa đến mã phòng.

Thấy Lưu Giai đột nhiên xuất hiện, Lâm Phong tuy rằng nhận thấy có điểm quái dị, nhưng vẫn vui mừng ra mặt.

“Giai, sao lại tới tìm ta?” Lâm Phong buông ra dây cương tuấn mã.

“Phong... Có cái tên kia... đang đuổi theo ta... Hẳn nhận sai người... Rất khó đối phó.” Lưu Giai thở gấp, ngay cả nói cũng nói không rõ ràng lắm .

Nhìn trái nhìn phải, Lưu Giai đem chính mình giấu ở phía sau Lâm Phong.

“Ai?”

“Không biết. Một người nam nhân, tìm Thi.”

Nghe đến đó, Lâm Phong đã muốn khẳng định thân phận người nọ.

“Ta không muốn một mình ở chỗ này, ta cũng muốn đi ra ngoài. Nếu người nọ lại đến quấy rối ta, ta sẽ bị hấn bức điên.”

“Hấn đối với người làm cái gì ?”

“Cũng không phải chuyện gì quá phận. Chỉ là hoảng sợ.” Lưu Giai cố ý lờ kéo áo, hy vọng cái kia không cần bị phát hiện, kỳ thật làm như vậy cũng không phải muốn bảo vệ người kia, nhưng không biết vì lý do gì, Lưu Giai không muốn làm cho Lâm Phong biết.

Nhưng với một động tác như vậy, ngược lại làm cho Lâm Phong hướng trên cổ Lưu Giai nhìn.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Không có cái gì, chỉ là có một chút ngứa mà thôi.” Lưu Giai làm bộ gãi ngứa.

Dời đi cái tay đang gãi gãi cần cổ của Lưu Giai, Lâm Phong nhìn thấy ấn ký sưng đỏ kia, theo bản năng nghĩ đến đó là kiệt tác của mình.

“Không cần ngứa ngứa, dù sao sau này sẽ có càng nhiều.” Lâm Phong vui vẻ nói.

Vừa nghe liền biết Lâm Phong hiểu lầm,” Người kia hôn nơi đó, thật ghê tởm.”

Hai hàng lông mày của Lâm Phong nhú lại thành độ cong kỳ quái.

“Hắn đem ta nhận sai, còn hôn ta.”

“Tên khốn đó! Hắn còn đối với người làm cái gì?!” So với cái hôn kia, Lâm Phong hiện tại càng thêm quan tâm chuyện này.

“Đã không có. Ta cảm thấy chỗ bị hôn kia rất không thoải mái.”

“Muốn đi tắm rửa một cái không? Ta giúp người tắm.” Lâm Phong không có ý đồ hỗ trợ đơn thuần.

“Người phải về quân doanh, ngu ngốc.” Nhưng người nghe được sẽ không cho là như vậy.

Đem Lưu Giai kéo đến trước ngực,” Sau này sẽ không phát sinh chuyện như vậy nữa. Ta cam đoan.”

“Người.....hôn ta đi.” Lưu Giai cũng không biết lấy đâu ra dũng khí.

“A!” Ngơ ngác nhìn Lưu Giai một lúc, dù sao yêu cầu như vậy vẫn là lần đầu tiên nghe được.

“Nơi tên khốn kia hôn qua rất quái lạ. Rất không được tự nhiên, ta lau rất nhiều lần, nhưng cảm giác kia vẫn còn.”

Hai người nhìn nhau, không nói thêm gì.

Bốn phiến môi tiếp cận, rồi sau đó dán sát vào nhau. Khi bắt đầu chỉ là chuồn chuồn lướt nước, tiếp theo là triển miên như gió nhẹ mùa xuân, tiện đà là kịch liệt như đời non lấp biển.

“Ừm. Hô..... Khí.....” Người đưa ra yêu cầu hôn môi bắt đầu chịu không nổi, muốn rút ra. Nhưng đầu lưỡi đã sớm bị bắt được, còn bị gắt gao cuốn lấy.

Chẳng lẽ võ tướng không đơn giản chỉ có thể năng tốt, mà ngay cả năng lực hô hấp của bọn họ cũng so với người khác mạnh. Lưu Giai quyết định sau này không bao giờ đưa ra yêu cầu hôn môi nữa, miễn cho chịu tội.

Kích hôn qua đi, Lâm Phong giúp Lưu Giai liếm đi sợi chỉ bạc bên miệng, cởi bỏ vạt áo Lưu Giai, đầu lưỡi di chuyển dần xuống cằm, cổ, xương quai xanh của Lưu Giai, mãi cho đến chỗ trái tim mới dừng lại, tiếp đó chính là một loạt qua lại liếm lộn.

“Không cần. Nơi này là mã phòng.”

33. Chương 33

Ôm lấy đầu Lâm Phong, cười khổ:” Nếu có người vào thì làm sao đây?”

“Cứ mặc cho bọn họ nhìn.”

“Hắn hôn chỗ nào của người?”

Lưu Giai lấy tay chỉ chỉ vào chỗ kia.” Chính là nơi này.”

“Chỉ có nơi này?”

“Ừ.”

“Thật sự?”

“Sao người lại không tin ta vậy hả?!”

“Đát! Đát!” Vang lên một trận tiếng vó ngựa

Không biết có phải vì Lưu Giai nói chuyện quá lớn tiếng hay không, cho nên con tuấn mã Liệt Hoả mà Lâm Phong cười cho rằng chủ nhân đang bị quỷ trách, nó vượt qua rào chắn chạy tới.

Đến bên cạnh chủ nhân, liếc liếc Lưu Giai còn hướng hấn phì phì đe dọa, sau đó vẫn yên lặng nhìn Lưu Giai. Đem hai tên đang làm chuyện xấu bị một phen giật thót người.

“A, con ngựa này, mày muốn làm cái gì?” Bị con ngựa tròng Lưu Giai cũng tròng lại nó.

“Liệt Hoả, làm gì vậy?” Lâm Phong vuốt ve đầu ngựa.

Con ngựa lập tức quay đầu lại nhìn chủ nhân, đáp lại chủ nhân vuốt ve.

“Con ngựa chết tiệt, mày đối đãi cũng quá lớn khác biệt đi.”

Lâm Phong nhảy lên lưng ngựa, đưa cho Lưu Giai một bàn tay.” Đến. Chúng ta hồi quân doanh đi.”

“Ê, ta không muốn ngồi như vậy, thế này sao tính là cưỡi ngựa được.”

“Người cần bản không biết cưỡi ngựa, ngồi như vậy an toàn hơn.”

“Ngồi như vậy, vừa đi ra ngoài, người khác sẽ thấy, rất kỳ quái.”

“Người cho dù không ngồi như thế, mọi người vẫn sẽ nhìn. Mà cái này có gì kỳ quái đâu.”

Không để ý tới ý kiến phản đối, đem Lưu Giai kéo lên lưng ngựa, chân khoá ở hai bên sườn ngựa.

Ở mặt sau Lâm Phong chờ Lưu Giai ngồi ổn liền ôm lấy hấn, đem cằm đặt ở trên bờ vai hấn.” Người như vậy có phải cho ta cơ hội đối với người làm chút gì đó hay không?”

“Người, không cần náo loạn, ta chỉ không muốn ở lại nơi này, đi thôi.”

Lâm Phong kẹp chặt bụng ngựa, huy tiên, con ngựa mang theo hai người phóng đi.

“Tay người còn muốn sờ bao lâu, người khác đang nhìn kìa, người không biết thu liễm một chút sao?”

“Có sao đâu, hấn là nghĩa đệ của ta, không cần để ý.”

“Người không ngại, nhưng ta để ý.” Cục lực muốn thoát khỏi người nọ dây dưa.

“Đại ca, vị này chính là người mà lần trước người nói ... Không biết nên xưng hô như thế nào?”

“Thì kêu.....”

“Kêu Giai là tốt rồi.” Lâm Phong còn chưa nghĩ nên xưng hô ra sao, đã bị Lưu Giai giành nói trước. Sợ y cho mình một cái xưng hô kỳ quái.

“Thế thì tiểu đệ liền xưng kính không bằng tuấn mệnh.”

“Ta đây thì sao? Phải gọi người như thế nào?”

Mã Liệt vỗ vỗ ngực.” Tiểu đệ họ Mã, tên một chữ Liệt.”

“Vậy ta đây cũng gọi người là Liệt tốt lắm.”

“Liệt, người sao không biết thời biết thế như vậy, người còn muốn ở trong này quấy rầy bao lâu, người ta đã muốn giới thiệu cho người, nói các người cũng nên nói đủ đi. Bây giờ là thời điểm làm cho chúng ta một chỗ, bằng không ta sẽ về nhà.”

“Phong, người đang nói cái gì?!” Lưu Giai tức giận đến mặt xanh hơn phân nửa.

“Đại ca, người thật đúng là tinh lực tràn đầy, mới sáng sớm mà đã... Đừng nói ta không nhắc nhở người, nơi này là quân doanh. Có rất nhiều người.”

“Người sẽ giúp ta đuổi bọn họ đi.” Lâm Phong cho rằng đây là nghĩa vụ của gã.

“Giai, ta cũng không giúp được người rồi. Hôm nay thật vui vì được gặp người. Hai vị chậm dừng.” Nói xong, Mã Liệt liền thật sự cáo từ.

“Liệt! Người không cần đi! Người không có nghĩa khí, bỏ ta lại một mình!”

“Hôm nay buổi sáng, người bảo ta hôn người, ta đã làm. Hiện tại ta muốn ôm người, người cũng không thể cự tuyệt.”

“Người đây là cái gì lý luận!” Muốn đi, ngược lại bị người áp đảo.

Lâm Phong đứng lên ôm lấy Lưu Giai.

“Người muốn làm cái gì?!”

“Còn có thể làm cái gì, không phải đã nói với người rồi sao? Chẳng lẽ người muốn làm trên mặt sàn, ta là lo lắng lưng của người sẽ chịu không nổi, mới cho người nằm ở trên giường. Người mà còn lộn xộn, ta sẽ trực tiếp áp đảo người trên đất luôn.”

“Người.....”

Đem Lưu Giai đặt ở trên giường lớn không biết vì sao lại xuất hiện ở quân doanh, Lâm Phong giúp Lưu Giai cùng chính mình cởi xuống dây cột tóc, rồi lại cởi áo chính mình, tiếp theo đi đến bên giường, thoăn thoắt hai ba cái đã đem Lưu Giai cởi sạch sẽ. Động tác liên tục, vô cùng sạch sẽ lưu loát.

“Rất đẹp.”

“Người nói cái gì?” Lưu Giai lấy tay che lại mắt mình.

“Ta nói thân thể của người rất đẹp, phát ra hương vị thúc giục tình sự.”

34. Chương 34

“Người nói vô liêm sỉ gì đó?!” Lưu Giai muốn ngồi dậy, nhưng rất nhanh lại bị đẩy nằm xuống.

“Lần này ta sẽ không làm cho người đau nữa.” Nâng lên một chân Lưu Giai gác lên trên vai chính mình.

“Người có biết là tốt rồi.” Lưu Giai không muốn nhìn thẳng Lâm Phong, quay mặt đi nhắm mắt lại.

“Lần này ta cũng sẽ không giữa đường buông ra người.”

“Người muốn làm thì làm nhanh đi! Không cần ở đó nhiều lời!”

Tiến đến bên tai Lưu Giai, nhẹ nhàng cắn vành tai hắn.” Người đến bây giờ còn thẹn thùng cái gì?”

“Ừm, người... đừng dong dài nữa.”

Ngón tay dính vào trơn tề vừa đủ vẽ loạn ở mặt động Lưu Giai.

Cảm giác lạnh lẽo từ hạ thân phát tán đến các bộ phận toàn thân, mỗi tế bào trong Lưu Giai đều như đồng cứng lại.

“Thả lỏng, ta còn chưa bắt đầu mà.”

Tuy rằng cái gì cũng chưa làm, nhưng hiện tại toàn thân Lưu Giai một mảnh nóng cháy, dục vọng tiềm tàng trong cơ thể làm hắn rất khó chịu, uốn éo, muốn tìm kiếm thứ gì đó đột phá cửa vào.

Cảm giác được tiểu huyết nhắm chặt đã đạt được sự mềm mại dễ chịu, Lâm Phong lấy ra phân thân chính mình đặt ở lối vào, vận sức chờ phân phó.

“Ta muốn đi vào.”

“Ừ.”

Sau khi được người yêu đồng ý, hai đầu gối Lâm Phong dùng sức, một hơi đem phân thân toàn bộ vọt vào trong mật động người yêu.

“A..... đau.....” Lưu Giai nắm chặt bả vai Lâm Phong.

“Chờ một chút sẽ thoải mái, ngươi phải thả lỏng một ít, thật chặt, ta không động đây được.”

“Ta..... Không biết..... phải thả lỏng... như thế nào.... Rất đau.”

“Thân thể không cần dùng sức. Chậm rãi hô hấp. Thử một lần.”

Nâng lên thất lưng Lưu Giai, nâng tới vị trí thích hợp, làm cho phân thân càng thêm dễ dàng ra vào, cũng dễ dàng cho thân thể hai người dung hợp.

“A..... A.....”

Cùng với tiết tấu hô hấp của Lưu Giai, Lâm Phong chậm rãi rút ra rồi lại tiến vào.

“Không..... Từ bỏ... sắp... sắp chết... đau.” Thấp giọng khóc cùng vụn vụn, Lưu Giai muốn thoát đi.

Đè thấp thân thể, đem bộ phận của mình càng thêm thâm nhập sâu vào thân thể người yêu.

“A.....” Lưu Giai gắt gao ôm lấy cổ Lâm Phong.

Lâm Phong ra vào biên độ dần dần nhanh hơn.

“A..... A..... Ah..... Ah.....”

Âm điệu rên rỉ đã muốn thay đổi, biết đã va chạm đến bộ phận mẫn cảm của Lưu Giai, liền cái phương hướng kia, cái vị trí kia, Lâm Phong tiến hành thể công mãnh liệt.

“A..... Không cần.....” Tiếng rên rỉ đứt quãng từ trong miệng Lưu Giai tràn ra.

“Lập tức sẽ tốt thôi.” Lâm Phong lừa gạt nói.

“Ừ..... A...”

Cực nóng bạch trọc doanh đầy nơi hai người tương liên, quấn quanh ở bụng cùng hạ thể hai người.

Cuối cùng nếm được trái cấm Lâm Phong ôm người yêu, liếm lộng đôi mắt nhắm chặt sừng đỏ của người yêu, rồi sau đó lại tiến đến bên tai Lưu Giai thủ thủ lời tâm tình.

Không hề nức nở, nghe nghe, Lưu Giai cuối cùng bật cười.

“Đứa ngốc.” Xoa xoa khoé mắt.

Cảm giác được khí quan đang chôn trong cơ thể mình từ mềm biến cứng, thân thể Lưu Giai không khỏi trở nên cứng ngắc, tiến vào trạng thái đề phòng,” Không... Không cần lại đến!”

“Ta biết.”

“Nhưng... Nhưng mà... Nó.....”

“Ta sẽ tự xử lý. Ngươi hiện tại thả lỏng, ta phải đi ra.”

Lại một lần hít sâu,” A.....” Dị vật cuối cùng rời khỏi.

Lấy ôn nhu hôn môi thay thế lời an ủi, Lâm Phong không ngừng ở căn cổ Lưu Giai lưu lại hồng ấn.

Làm đáp lại, Lưu Giai cũng ôm Lâm Phong.

“Cái dấu môi son đặc biệt sừng đỏ kia là của hấn?”

“Chắc vậy, hân hôn ta rất đau.”

“Chờ sau này nó biến mất, ta sẽ bồi thường cho người một cái khác.”

“Tốt.”

“Ta rất muốn ngủ.”

“Vậy người ngủ một giấc đi.”

Cẩn thận vì người yêu tẩy trừ sạch sẽ rồi thay quần áo, nằm bên cạnh Lưu Giai một lần lại một lần thử thử những câu nói biểu đạt tình yêu, được sung nịch bao vây Lưu Giai ở trong khuỷu tay người yêu thư thái ngủ.

“Ừm.” Lưu Giai dụi dụi mắt.

“Tỉnh? Mới ngủ không lâu.” Lâm Phong siết chặt vòng tay.

Ánh vào mắt là một đôi môi, Lưu Giai liền tránh được.

“Không cần ngưng ngưng.”

“Ta không mặt dày không biết xấu hổ như người, ngu ngốc.”

“Có không thoải mái hay không?”

“Lần sau đổi người ở mặt dưới thử xem, người sẽ biết có không thoải mái hay không.”

Lâm Phong không nói gì.

Qua một lúc.

Lâm Phong lại hỏi: “Đói không?”

“Ta phát hiện người hiện tại đối ta đặc biệt tốt. Vì sao vậy?”

“Không thích ta đối tốt với người?”

“Đương nhiên không phải.”

“Đại khái là vì người hiện tại đã thuộc về ta.”

“Khó trách người trước kia đều đối ta hung hăng như vậy.”

“Cho nên nói người nên sớm một chút làm cho ta ăn luôn.”

Hai người cứ nói qua nói lại, ở trên giường đánh tình mắng tiêu, tận tình hưởng thụ dư vị sau tình sự.

35. Chương 35

Đều nói người ngủ tiếp đi mà không nghe.”

“Còn ngủ cái gì, ta đã muốn ngủ cả ngày, có muốn cũng ngủ không nổi nữa.”

“Vậy người cũng không nên bảo ta mang người tuần tra quân doanh, còn muốn cười ngửa.”

“Ta không muốn đi bộ.”

“Cho nên mới kêu người lại đi ngủ.”

“Muốn ngủ, người đi mà ngủ lấy.”

Bất đắc dĩ, lại cho Lưu Giai ngồi trên lưng ngựa, không mục đích đi dạo xung quanh tràng luyện binh.

Thường thường đối người yêu ân cần thăm hỏi.

Hai người liền vẫn đi, cho đến khi Lưu Giai phát hiện một gốc cây rất lớn, hai người mới xuống ngựa.

“Cây có cái gì tốt đâu, hướng chi người cũng sẽ không leo.”

“Người leo là được rồi, dù sao nhánh cây này cũng thấp, người có thể với tới.”

Sau khi lên cây, hai người vai kề vai ngồi trên nhánh cây cách mặt đất gần nhất, Lâm Phong nhận nhiệm vụ làm chỗ dựa cho Lưu Giai.

“Sao người lại làm tướng quân?” Vô tình, chỉ là tùy tiện hỏi hỏi mà thôi.

“.....”

“Không thể nói? Ta đây nhất định phải biết.”

“Cũng không phải không thể nói.”

“Nói đi, ta muốn nghe.”

“Ta xem như là người của Mã gia. Mới trước đây, nhà ta gặp phải thổ phỉ, bọn chúng chẳng những cướp sạch mọi thứ trong nhà, còn giết hết người nhà của ta. Khi quan binh đuổi tới, cũng chỉ còn lại một mình ta. Ta là trưởng tử, mọi người vì muốn cứu ta, đều dùng thân thể chắn đao kiếm cho ta. Vì biểu thị áy náy, quan quân lúc đó cũng chính là cha của Liệt, thu lưu ta. Ông cũng là một quân nhân có gia thế, ta cùng Liệt vừa lúc đều được tam vương tử trọng dụng.”

“Như vậy a.” Lưu Giai cúi đầu.

Lấy tay búng một cái vào trán Lưu Giai, “Đó là chuyện thật lâu trước kia rồi, không có gì. Lúc này nên nói về người đi.”

“Ta là con trai độc nhất, học sinh bình thường mà thôi. Mất tích đã một thời gian, lão mẹ nhất định đang mắng to đứa con bất hiếu như ta. Ha ha.” Có một chút tự giễu, đột nhiên trong lòng Lưu Giai mạnh xuất hiện một ít cảm giác rối loạn.

Ôm chặt Lưu Giai: “Cho dù có thể trở về, cũng đừng về.”

“Oái, ngã xuống bây giờ. Buông tay coi.”

“Đáp ứng ta, không cần trở về.” Lâm Phong vẫn như cũ dùng ngữ khí thật nghiêm túc.

“Ta không biết, đại khái cũng không có biện pháp trở về.”

“Ta nói cho dù có thể, cũng không cần về. Ta sẽ không cho người đi.”

“A! Ê! Đừng áp lại đây, chúng ta thật sự sẽ cùng nhau ngã xuống đó.”

“Đát! Đát! Đát!” Cắt qua bầu trời đêm yên tĩnh, một trận tiếng vó ngựa vang dội từ xa, dần dần tới gần.

Cảnh giác, ôm Lưu Giai từ trên cây nhảy xuống.

“Khuya như vậy còn xông vào quân doanh của ta, có chuyện gì?”

Người tới khuôn mặt tiều tụy, u ám, khi tiếp cận hai người thể nhưng lại quên mục đích chính mình đến đây. Nhìn hai người, ngồi yên ở trên ngựa.

“Phong, chính là người này, vào buổi sáng hôm đó...”

Xoay người lại, nhẹ giọng: “Hắn gọi là Thành Khang, cũng là một tướng quân.”

Hai người mỗi một động tác rất nhỏ, người tới đều xem ở trong mắt.

Người tới nhảy xuống ngựa, hướng hai người đến gần.

“Có việc?” Lâm Phong lại một lần nữa đặt câu hỏi.

“Thì, vì sao? Vì sao người hiện tại lại sợ ta?”

“Người phải tự trọng, nàng là phu nhân của ta. Người trở về, ta sẽ không truy cứu.” Lâm Phong vẫn tỏ thái độ cao thượng.

“Người cút! Nhất định là người! Là người làm nàng thay đổi ! Ta phải giết người!” Thành Khang không không chế được.

May mắn, người tới cũng không có mang vũ khí. Nhưng, chức vị là tướng quân cho dù chỉ là tay trần cũng có thể đánh chết người.

“Giai, người lui ra phía sau.”

Lâm Phong hai tay bắt lấy người đang xông tới, nhưng ngăn cản không được xung lượng khi va chạm. Liên với tư thế ấy, hai người vật nhau trên mặt đất.

“Hôm nay để cho ta tới giải quyết người!”

“Người vọng tưởng! Ta cho người về sau cũng không dám xuất hiện nữa!”

Kế tiếp là một mảnh hỗn loạn.

Một khắc sau.

Hai người đánh cho áo rách quần manh, để trần ra nửa người trên.

Nửa giờ sau.

Trên mặt tuần mỷ của hai người xuất hiện dấu vết bầm tím, trước ngực cũng có thể thấy vết cào cấu.

Một giờ sau.

Hai người duy trì trạng thái xoay đánh, quần quanh cùng một chỗ.

Ba giờ sau.

Các nam nhân ngồi dưới đất, thở hồng hộc, rốt cuộc mắng không ra một câu.

Náo nhiệt xem đủ, cũng hiểu được hai người sẽ không động thủ lần nữa, Lưu Giai mới đi đến bên cạnh Lâm Phong.

“Thì.”

“Thì, đã muốn quên người, hết hy vọng đi.”

Những lời này làm Thành Khang lập tức đứng lên:

” Người nói cái gì?!”

36. Chương 36

“Thì mất trí nhớ, nàng đã quên người, người không cần lại đến tìm nàng.”

Ngạc nhiên nhìn Lưu Giai, “Thì, là thật ?” Đến gần Lưu Giai.

“À.....” Trong lúc nhất thời Lưu Giai không biết phải phản ứng như thế nào.

Lâm Phong chen vào giữa hai người.

“Trước kia, Thì bị thương, bị thương không nhẹ, sau đó mất đi trí nhớ, nàng đã muốn quên người, người hết hy vọng đi.” Lâm Phong nói thật lạnh nhạt.

Không quan tâm Lâm Phong ngăn cản, một bàn tay Thành Khang cuối cùng đụng tới Lưu Giai, cầm lấy cánh tay hắn.

“Thì.....” Thành Khang dùng ánh mắt thật khát vọng chăm chú nhìn Lưu Giai.

“Ta thật sự không biết người, người buông tay ra, không cần dây dưa ta.”

“Người sao lại không biết ta?! Không thể nào! Người sao có thể quên ta, người thiếu chút bị đánh chết, được người cứu chứ?! Là người cứu ta, bắt đầu từ thời khắc đó, ta đã thuộc về người. Người sao có thể quên?!”

Nhìn nam nhân khóc không ra nước mắt, Lưu Giai thật chỉ có thể nói trong lòng một tiếng thật xin lỗi.

Nhìn Lưu Giai đứng yên bất động, Thành Khang tan nát cõi lòng, nhưng gã vẫn nuôi hy vọng có thể vẫn hồi.

“Thì..... Người sao có thể quên người vẫn luôn ngưỡng mộ người, quên người mà người muốn phò thác cả đời?! Người nói dối! Người nhất định là đang nói dối! Ta không hề bắt buộc người, chỉ cần người đừng nói là không nhớ rõ ta, ta có thể nào đều không sao cả.”

Nếu nói nam tử hán cũng có khi rơi lệ, đại khái chính là lúc này đi.

“Thật xin lỗi! Nhưng ta thật sự không có khả năng đáp lại người.” Nhẹ nhàng đẩy tay Thành Khang ra, lại một lần nữa lấy Lâm Phong làm tấm mộc.

“Chuyện trước kia, ta sẽ không truy cứu. Sau này, ta không cho phép người xuất hiện ở trước mặt Thi nữa.” Tuy rằng biết lời cảnh cáo này không hề có tác dụng uy hiếp, mà người kia cũng sẽ không nghe, Lâm Phong vẫn phải nói.

Nam nhân hai đầu gối mềm nhũn, ngồi xổm trên mặt đất, miệng hơi hơi mở ra, nhưng lại không nói được một câu.

Gọi tuần mã, Lâm Phong ôm Lưu Giai phóng lên ngựa, lúc này là muốn về nhà.

Ngựa chạy được một đoạn đường, Lưu Giai thấy người nọ không có đuổi theo, mang một chút ngượng ngùng phức tạp, nói:” Vì sao lại nói là mất trí nhớ hả, hán nhất định sẽ tiếp tục dây dưa.”

“Trong tình huống vừa rồi, nếu tiếp tục cùng hán tranh cãi, thân phận của người nhất định sẽ bại lộ, đến lúc đó liên lụy càng thêm lớn.”

“Thế sau này phải làm sao đây?”

“Người không cần lo lắng, có ta ở đây. Có chuyện gì, ta đều thay người chống đỡ.”

“Nếu hán đem sự tình nói ra thì sao đây?”

“Chắc là sẽ không, hán không phải loại người như vậy, hán chỉ là phò tá sai chủ nhân mà thôi.”

“Người nói Thừa tướng?”

“Đúng. Liên quan chuyện quá khứ của hán, ta cũng có nghe thấy, chỉ là không có xâm nhập điều tra mà thôi. Hán xuất thân rất thâm, vẫn luôn cô độc. Cụ thể ta cũng không quá rõ ràng, hai người kia tranh cãi ta cũng không có hỏi đến. Chỉ còn nhớ rõ vào ngày đại hôn, hán có đến tìm ta, lời hán nói ta còn nhớ rất rõ. Hán muốn ta phải đối tốt với Thi, không cần cô phụ nàng. Khi đó, ta mới biết thì ra trên đời này vẫn còn dạng người như vậy tồn tại. Hai người bọn họ liên hệ cho tới bây giờ vốn không có gián đoạn.”

Lâm Phong không chỗ nào giấu diếm, đem sự tình đều nói với Lưu Giai.

“Xem ra, hán cũng không phải người xấu.”

“Làm gì vậy, người đối hán có hảo cảm?” Lâm Phong từ phía sau ôm Lưu Giai.

“Không phải, chỉ là cảm thấy người khác tựa hồ không sai mà thôi. Không có cái gì hảo cảm với chẳng hảo cảm cả.”

“Ta sao lại cảm thấy là người đang khen hán.”

“Có sao?”

“Ta chưa từng nghe qua người khen ta, một nam nhân tốt sỗ sỗ trước mắt người.”

“Ha ha, không lẽ chỉ có như vậy mà người cũng muốn ghen? Đúng là nhỏ nhen.”

“Đương nhiên!” Tay Lâm Phong không chút quy củ mò mẫm vào trong áo người yêu.

Ở trên lưng ngựa, diện tích ít như thế, căn bản là không thể tránh né, càng đừng nói là muốn thoát khỏi “con sam” đang bám dính trên người.

“Vậy người muốn như thế nào mới bằng lòng bỏ qua?” Chịu không nổi nam nhân phía sau đeo bám, Lưu Giai đầu hàng.

“Trở về, ở trên giường làm cho ta hết giận.”

“Thế lần này làm cho ta ở mặt trên đi.”

“Người công?”

“Đương nhiên! Người đối ta làm thế nào ta đều nhớ rõ. Ta sẽ làm tốt!”

“Nhớ rõ? Ta có sờ người như vậy không?” Động thủ so với động khẩu còn nhanh hơn, còn chưa nói xong, tay Lâm Phong đã càng thêm xâm nhập.

“Bây giờ còn ở trên đường, sẽ bị thấy.”

“Không sợ, hơn nửa đêm, không có người.”

“Người đừng làm ầu.”

Cứ như vậy, sáng sớm, hai người mới về nhà.

37. Chương 37

Sáng sớm hai người mới về nhà.

Sau đó là một khoảng thời gian thật bình thản. Ban ngày, Lâm Phong sẽ mang Lưu Giai cùng đi quân doanh. Được Mã Liệt chiếu cố, thật thuận tiện cho Lâm Phong “làm mưa làm gió”. Buổi tối, hai người sẽ ở trên giường phân cao thấp, quyết định đêm nay ai ở mặt trên.

Đây là buổi sáng ngày thứ năm bọn họ về nhà.

“Giai, còn chưa rời giường?”

“Đều tại người, người còn dám bảo ta rời giường.” Lưu Giai không có chút tự giác muốn rời giường.

Sờ sờ đầu Lưu Giai, đáp: “Vâng, vâng, vâng, đều là lỗi của ta, vậy hôm nay người cứ ngủ ngon một ngày, ta sẽ một mình hồi quân doanh.”

“Ta hiện tại cho dù muốn đi, cũng đi không được.” Cho Lâm Phong một quyền, nhưng tay vừa giơ lên đã bị chụp lại.

Hơi chút nâng lên cằm Lưu Giai, cho hắn một cái khê hôn.

“Ta đi đây.”

“Ừ.”

Lúc mới bị hôn, Lưu Giai luôn cảm thấy ngượng ngùng. Một thời gian sau, cũng thành thói quen, liền đem nó trở thành một điều tất yếu trong cuộc sống.

Lâm Phong đi chưa được bao lâu, Tiểu Thuý liền tiến vào dọn dẹp.

Sở dĩ lưu lại Tiểu Thuý, là vì nàng quả thật không có chỗ dung thân, một cô gái vô gia cư tại thế giới này quả là không dễ dàng.

Vừa nhìn thấy Tiểu Thuý tiến vào, còn ngủ ở trên giường Lưu Giai đã nói:” Tiểu Thuý, hôm nay không cần dọn dẹp đâu, vẫn còn sạch sẽ lắm.”

Nhìn trái nhìn phải, Tiểu Thuý vội vàng đi đến bên cạnh Lưu Giai, quỳ xuống:” Tiểu thư, cầu người đi gặp Thành Khang thiếu gia một lần đi.”

“A, vì sao lại đột nhiên nói như vậy?”

Mang một chút khóc nức nở, Tiểu Thuý nói:” Tiểu thư, Thành Khang thiếu gia bị bệnh, đã mấy ngày nay không ăn gì cả, cũng không chịu uống thuốc.”

“Nhưng... Như vậy.....” Lưu Giai khó xử.

“Tiểu thư, ta biết người hiện tại nhớ không nổi Khang thiếu gia là ai, nhưng thiếu gia bệnh rất nặng, trong miệng lúc nào cũng gọi tên của tiểu thư, tiểu thư đi nhìn thiếu gia một cái đi.” Nói đến đây, Tiểu Thuý thật đúng là bật khóc.

Vừa nhìn thấy con gái khóc, Lưu Giai liền lúng túng. Hắn ngồi dậy, muốn kéo Tiểu Thuý, nhưng lại không biết phải an ủi như thế nào, nên chỉ yên lặng nhìn nàng.

Biết Lưu Giai có chút mềm lòng, Tiểu Thuý đứng lên, kéo Lưu Giai định giúp hắn thay quần áo.

“Này! Tiểu Thuý, người muốn làm cái gì?!”

“Tiểu thư, cầu người đi gặp thiếu gia một mặt. Còn tiếp tục như vậy, thiếu gia thật sự sẽ bệnh chết mất.”

Vẫn cảm thấy nam nhân kia thật đáng thương, trong lòng cũng có một ít áy náy, cho rằng gã rơi vào “thảm cảnh” như vậy ít nhiều cùng chính mình có liên quan. Liền động lòng trắc ẩn. Tiếp nhận quần áo trong tay Tiểu Thuý mặc vào,” Cũng nên gặp mặt một lần đi.”

“Đúng vậy! Chỉ cần tiểu thư nguyện ý đi, thiếu gia nhất định sẽ chịu uống thuốc.” Tiểu Thuý vui mừng.

“Hắn như vậy đã mấy ngày rồi?” Nói thật ra, Lưu Giai cũng có chút để ý người kia.

“Đã muốn vài ngày.” Tiểu Thuý xoa xoa khoé mắt.

Chẳng lẽ định khóc nữa sao? Lưu Giai sợ hãi, không nói thêm gì nữa.

Nhìn thấy Lưu Giai cũng không có ý phản đối, Tiểu Thuý kéo Lưu Giai đi ra ngoài,” Tiểu thư, kiệu đã chờ ở bên ngoài, thỉnh tiểu thư đi nhanh về nhanh.”

“Ê, làm gì gấp gáp quá vậy?!”

Chưa từng thấy qua Tiểu Thuý cường thế như vậy, Lưu Giai bị đẩy lên kiệu.

Tuy rằng cảm thấy không nên đi, nhưng cho rằng không thể thấy chết mà không cứu, Lưu Giai không biết làm sao phản đối.

Đẩy ra cửa phòng Thành Khang, thấy bên trong lộn xộn không chịu nổi, cơ hồ không có thứ gì mà còn nguyên vẹn.

“Cũng quá rối loạn đi, sao lại như vậy?”

”Thiếu gia tâm tình không tốt. Đến, tiểu thư, người hãy đi nhìn xem thiếu gia trước.”

Đi đến bên giường, phát hiện người nọ hình như đang ngủ say, hoàn toàn không nhận thấy có người vào phòng.

“Oa! Hắn bẩn quá!” Đó là phản ứng đầu tiên của Lưu Giai khi thấy Thành Khang.

“Thiếu gia mấy ngày nay luôn luôn nằm trên giường, chưa từng rời giường.” Tiểu Thuý giải thích.

Lúc này Thành Khang tóc xoã rối bù, mặt đầy râu, hơn nữa còn đen tuyền.

“Thể hiện tại phải đánh thức hắn, làm cho hắn ngồi dậy ăn cơm sao?” Lưu Giai thuận thế muốn đem Thành Khang lay tỉnh.

Ngăn lại động tác của Lưu Giai, Tiểu Thuý nóng nảy:” Tiểu thư, không bằng cứ cho thiếu gia ngủ như vậy. Tiểu thư trước hết ngồi ở bên giường chờ thiếu gia tỉnh giấc.”

“A. Nếu hần vẫn không thức, ta đây chẳng phải vẫn chờ đợi? Phong mà đến ta sẽ chết chắc, cuối cùng người lãnh hậu quả nhất định là ta.”

“Nhưng... Nhưng mà..... Tiểu thư cũng không thể.....”

“Ân.....” Lúc này, người ngủ ở trên giường tựa hồ có động tĩnh.

“Cuối cùng tỉnh.” Lưu Giai vui vẻ.

Người ngủ trên giường bị hai người đến thăm đánh thức. Khi gã vừa mở mắt, người mà gã ngày đêm mong nhớ liền hiện ra ở trước mắt gã.

“Thì!” Thành Khang lập tức khởi động nửa người trên, nhưng rất nhanh liền ngã xuống.

“A, thiếu gia!” Tiểu Thuý lập tức tiến lên cẩn thận đem Thành Khang nâng dậy, còn lót cái chăn dày phía sau lưng gã.

Đẩy tay Tiểu Thuý ra, ngoắc gọi Lưu Giai:” Thì, người đã đến rồi.”

Chịu không nổi chính là nhìn thấy một người đáng thương như thế, mà người này còn là bệnh nhân, Lưu Giai đi đến bên cạnh gã.

“Thì, người là cố ý đến thăm ta?” Thành Khang cười híp mắt.

“Cũng... Coi như là đúng vậy đi.” Lưu Giai ha ha cười.

38. Chương 38

Tiểu Thuý thấy Thành Khang rời giường, lập tức đến phòng bếp lấy thuốc đến, khuyên bảo Thành Khang uống.

“Tướng quân, thỉnh uống đi.”

Không để ý tới Tiểu Thuý, Thành Khang chỉ lo cùng Lưu Giai nói chuyện:”“Thì, người ngồi đi, đứng mãi mỗi chân đó.” Thân là bệnh nhân, bây giờ gã còn lo cho người khác.

Thấy người này căn bản không có ý muốn uống thuốc, Lưu Giai đoạt lấy chén thuốc, đưa tới bên miệng Thành Khang.” Uống nó đi. Bằng không người sẽ bệnh chết thật đó. Nhìn bộ dạng người hiện tại, chẳng còn điểm giống con người nữa.” Lưu Giai rất không khách khí chê Thành Khang một phen.

Thành Khang quay đầu đi, không chịu uống.

“Một đại nam nhân, sao lại giận lẫy như thế chứ? Người đừng có nói với ta là vì người sợ đắng, cho nên mới không dám uống thuốc.”

“Người cũng không để ý tới ta, còn uống làm chi nữa, bệnh chết luôn cho rồi. Ta mà khoẻ lại, người sẽ không đến thăm ta nữa. Ta đây tình nguyện không uống thuốc, bệnh nặng một chút càng tốt.”

Không nghĩ tới người này thật chẳng khác gì đứa bé, Lưu Giai thở dài một hơi. Cầm lấy thìa, múc một muỗng đưa đến bên miệng gã, nói:” Nếu người không uống, ta lập tức rời đi.”

Thành Khang nhìn nhìn Lưu Giai, biểu tình kia không phải là đùa, hé miệng, uống.

“Thì chưa bao giờ đối ta hung như thế.”

“Đây là lúc người nên quên Thì đi. Ta nói với người, người cứ nhớ nàng mãi, chỉ khổ mà thôi.”

“Sao có thể quên chứ, mười mấy năm.”

Thấy nước thuốc trong bát đã vơi gần hết, Lưu Giai cũng không còn gì bận khoăn.

“Ta chẳng những không nhớ rõ ngươi, mà còn đối với ngươi không chút cảm giác gì.” Lưu Giai cho rằng cho người khác ảo tưởng là một loại lỗi, phải phân rõ giới tuyến ngay từ đầu thì sẽ tốt hơn.

Một tay bỏ ra chén thuốc, bắt lấy tay Lưu Giai.

“Ê, ngươi đang định làm cái gì?”

“Họ Lâm rất cuộc có gì tốt, lúc ngươi đại hôn, ngươi rõ ràng đáp ứng ta mỗi tháng ít nhất phải gặp mặt bốn lần. Nhưng ngươi đại hôn không đến ba tháng, ngươi đã nói là không quen biết ta, tại sao chứ? Ngươi cùng hắn ở chung không đến nửa năm, mà tình nghĩa giữa ta và ngươi không dưới mười năm, tại sao ngươi lại thay lòng đổi dạ? Ngươi thật nhẫn tâm a!” Thành Khang càng nói càng kích động, tay cũng càng ngày càng ra sức.

“Ta không biết. Ngươi buông tay!” Không nghĩ tới người này khí lực lại lớn đến vậy, hồi hận vừa rồi nói chuyện quá thật lòng, mà có lẽ ngay từ đầu không nên đến đây.

“Ngươi đã nhẫn tâm như thế, ta cũng sẽ không nhượng bộ nữa. Thi, ta sẽ đối xử tốt với ngươi. Ta luôn yêu thương ngươi, ta sẽ không thay đổi. Chúng ta rời nơi này, đi đến đại mạc, chúng ta có thể bắt đầu cuộc sống mới ở nơi đó.”

“Không đi!”

Đối mặt một người có thực lực mạnh hơn mình rất nhiều, giấy dựa cũng không hề ý nghĩa.

“Ê!” Còn chưa kịp né tránh, Lưu Giai đã bị đánh hôn mê.

Rất đau, trong cơn đau nhức, Lưu Giai mất đi tri giác.

Buổi chiều, lúc Lâm Phong trở lại tướng quân phủ, kỳ quái không thấy Lưu Giai ra nghênh đón. Trở lại phòng cũng không thấy hắn nằm ngủ, tìm toàn bộ nội viện cũng không thấy bóng dáng hắn. Hỏi hết thầy hạ nhân, cũng nói không nhìn thấy phu nhân.

“Một đám phế vật, ta hỏi các người phu nhân đi nơi nào?” Lâm Phong vỗ bàn.

“Tướng quân. Nô tài cả ngày đều không nhìn thấy phu nhân.” Quân gia quỳ trên mặt đất run run trả lời.

“Có ai thấy phu nhân xuất môn?!”

Thị vệ phụ trách canh gác lập tức bị truyền triệu vào.

“Bẩm tướng quân, hôm nay buổi sáng phu nhân ngồi kiệu ra ngoài.” Biết rõ mở miệng sẽ bị mắng, nhưng binh lính không thể không trả lời.

“Sáng nay?”

“Đúng vậy, tướng quân. Sáng nay, phu nhân ngồi kiệu cùng Tiểu Thuý cô nương đi ra ngoài.”

“Các nàng đi nơi nào?”

Binh lính lập tức quỳ xuống: “Thuộc hạ không có hỏi, cho nên không biết.”

Hồi hận không phải thị vệ cho Lưu Giai, cũng không nghĩ tới Lưu Giai lại tự tiện ra ngoài. Trong tình huống chính mình không biết liền ra ngoài, đây vẫn là lần đầu tiên. Y thật lo lắng, hắn sáng sớm liền đi ra ngoài, đến bây giờ còn chưa trở về, cũng không có nhắn lại. Không có khả năng là mê chơi quên thời gian, xem ra là đã xảy ra chuyện. Cố gắng bình tĩnh suy nghĩ, Lâm Phong cho rằng, việc cấp bách là phải biết rõ mục đích mà buổi sáng hôm nay Lưu Giai ra ngoài. Y phát động toàn bộ người trong tướng quân phủ từ trên xuống dưới tìm kiếm, cũng muốn bọn họ đối việc này tuyệt đối giữ bí mật.

39. Chương 39

Tìm kiếm một buổi tối, rốt cục tìm được các kiểu phụ.

Các đại hán thành thật kể rõ sự tình mà họ biết, đem địa điểm cùng thời gian chi tiết nói cho người đặt câu hỏi.

Đã biết đại khái, Lâm Phong liền khẩn cấp mang một nhóm người ngựa đến Thành tướng quân phủ đòi người. Lâm Phong bọn họ còn chưa tới Thành tướng quân phủ, liền xa xa nhìn thấy bên ngoài tướng quân phủ vây quanh không ít người ngựa, che kín hết lối vào cửa. Hình như bọn họ đang chờ người nào đó đến.

Vừa nhìn thấy Lâm Phong, một gã kỵ binh liền cưỡi ngựa đến trước mặt Lâm Phong, xuống ngựa, đưa cho Lâm Phong một phong thư, nói đây là chủ nhân phân phó cho hần, làm cho Lâm Phong lập tức xem.

“Đáng giận!” Mới chỉ đọc vài chữ, Lâm Phong liền xé nát lá thư.

Thấy Lâm Phong đem thư xé bỏ, tên kỵ binh kia cũng không khẩn cấp, hần ôm quyền cúi đầu nói: “Tướng quân, chủ nhân mời người đến Bát Lý Đình bên cạnh vách núi đen gặp mặt, chủ nhân còn muốn thuộc hạ chuyển cáo: ‘Mang Thi đến trao đổi với nam hài kia, người không đến, thì không có gì để nói! Ta ở nơi đó chờ người, người đến một mình!’”

Hung hăng bắt lấy bả vai tên kỵ binh, kỵ binh kia không có phản kháng, Lâm Phong biết hần cũng chỉ là dựa theo chỉ lệnh làm việc, không khó xử hần nữa, quay đầu ngựa đi về hướng vách núi đen. Còn không quên ra hiệu cho bộ hạ, làm cho bọn họ không cần theo tới.

Ngay tại chân núi, Lâm Phong nhặt được một bộ quần áo tuyệt đối là của Lưu Giai, hơn nữa mặt trên còn có vết máu. Tuy rằng không thể xác định máu ấy là của ai, nhưng Lâm Phong đang vì tình cảnh của Lưu Giai mà lo lắng, có đồ máu, chứng tỏ tình huống đã tương đương nguy hiểm. Dem quần áo khoát lên trên lưng ngựa, Lâm Phong gia tốc chạy lên núi.

Vừa đến Bát Lý Đình, liền nhìn thấy bên trong đình có người, nhưng hình như chỉ có một người. Đến gần, xác định người nọ chính là Thành Khang, về phần Lưu Giai, không thấy bóng dáng.

Kìm dây cương cho ngựa dừng lại, đem bộ quần áo dính máu ném về phía người nọ, giận dữ hỏi: “Giai ở đâu?”

Nghiêng người, một tay tiếp nhận quần áo, vứt bỏ, hỏi ngược lại: “Thi đâu? Ta nói rồi, không đem Thi mang đến người đừng mơ tưởng nhìn thấy nam hài kia.”

Lâm Phong nhảy xuống ngựa, đi đến bên cạnh Thành Khang, một chưởng đập nát cái ghế trong đình.

“Giai ở đâu?!”

“Phong.....” Mơ hồ, Lâm Phong nghe được có người đang kêu tên mình. Nhìn chung quanh một vòng, đột nhiên nhìn thấy bên cạnh cái bàn có thứ gì đó đang nằm cuộn mình, mà thứ đó đúng là Lưu Giai.

“Giai!” Đi qua nâng dậy Lưu Giai bị trói lỏng, nửa người trên gần đầy vết thương, Lâm Phong đau lòng. Y ôm chặt người yêu, ghé vào lỗ tai hần nhẹ giọng an ủi: “Không sao, ta đã tới rồi.”

“Đau..... quá... người đến rồi...” Có một nửa là an tâm, một nửa khác là đau chịu không nổi. Lưu Giai hộc máu, liền ngất đi trong lòng Lâm Phong.

“A! Giai!” Đỡ Lưu Giai nằm xuống, Lâm Phong giúp hần lau vết máu bên miệng, xác định hần hô hấp cùng tim đập chỉ là tương đối mỏng manh, trên người ngoại thương cũng không quá nghiêm trọng, không có phát hiện nội thương.

“Lớn mật! Người dám đem người của ta đánh đến như thế!” Ngắm lại chính mình bình thường cũng hay khi dễ Lưu Giai, nhưng cho tới bây giờ chưa từng thương tổn hần một chút, cũng luyện tức động thủ, những vết thương này, Lâm Phong tình nguyện đánh vào trên người mình.

“Hừ, còn chưa bằng người đem Thi hại thảm.”

“Nếu người đã biết, ta cũng không đối với người khách khí nữa!” Cởi bỏ dây thừng trói ở trên người Lưu Giai, cởi áo khoác phủ thêm cho hắn, làm cho hắn ngủ ở nơi có vẻ bằng phẳng.

“Ta không tính giết người, người hiện tại đáp ứng đem Thi thả ra, ta sẽ tha hai người các người một mạng, nếu không, cho dù người và ta không cừu không oán, ta cũng sẽ giết người.”

“Thả Thi?” Vốn định động thủ Lâm Phong nghe Thành Khang nói như vậy, liền dừng tay.

“Người không cần giả bộ, người biết chuyện ta và nàng, đem nàng biếm lãnh cung, sau đó tìm hắn làm vật thay thế. Việc ấy ta đều đã biết. Hôm nay, nếu người đáp ứng đem Thi trả lại cho ta, ta sẽ cho các người an toàn rời đi. Nếu không, ta tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình.”

“Hừ! Chỉ bằng người!” Nhìn Lưu Giai bị hành hạ thê thảm, Lâm Phong ngoại trừ đau lòng vẫn là đau lòng. Món nợ này nhất định phải trả.

“Xem ra, người là không muốn thả Thi?”

“Ít lời vô nghĩa.”

Lấy tốc độ nhanh như chớp, Lâm Phong đem Thành Khang kéo ra ngoài đình, lúc định tung một chưởng, Thành Khang bắt đầu phản kích.

Hai hùng gặp nhau, trong lúc nhất thời khó phân cao thấp, qua lại một vòng, song phương đều bị tổn thương.

40. Chương 40

“Người rốt cuộc có thả Thi hay không?!” Thành Khang xoa xoa tơ máu bên khoé miệng.

“Thi đã chết rồi!” Cảm thấy không tất yếu giấu diếm chi nữa, Lâm Phong hào phóng nói cho Thành Khang về tung tích của Thi mà gã rất muốn biết.

“Người nói lung tung. Xem ra, hôm nay không đem người giết, ta sẽ không thể lại nhìn thấy Thi!” Thành Khang ra chiêu đều tàn độc, công kích vào nơi yếu hại của Lâm Phong, hơn nữa không chút lưu tình.

Lâm Phong cũng không yếu thế, phòng thủ đồng thời không quên công kích. Chức vị tướng quân của y cũng không phải dễ làm kiểng. Một cái phản thủ, liền đánh trúng bụng Thành Khang.

Thành Khang thối lui mấy bước, dưới chân lão đảo, thân thể ngã về phía sau, mất đi cân bằng. Lâm Phong thừa thắng xông lên, một chưởng, trúng. Thành Khang liền hộc máu. Lâm Phong thấy vậy mới thoáng giải hận.

“Khụ! Khụ!” So vài hiệp, Thành Khang đã rơi vào thế hạ phong.

Đem tay Thành Khang bẻ ngược ra phía sau, cố định.” Người nếu còn dám đụng đến một sợi tóc của Giai, ta lập tức giết người.”

“Người thú vị lắm! Người nếu không đem Thi thả ra, xem ta có đem tên kia đánh đến chết hay không.”

Điều chỉnh vị trí của nam nhân, Lâm Phong liền cho gã một cái tát.

“Ta thấy người còn rất mạnh miệng.”

“Mạnh miệng là vô dụng ! Thi đã chết rồi!”

“Hừ, ta sẽ tin người?”

“Vào ngày Thánh Thượng tứ hôn, cũng chính là ngày người đại hôn, nàng nhảy núi, chính là bên vách núi này.”

“Nhảy núi, người nói dối, đang tốt đẹp nàng sao phải nhảy núi chứ?” Xoay người, giãy dụa, nhưng không có cách nào thoát khỏi tay Lâm Phong.

“Ta hôm nay muốn ngươi chết rõ ràng.” Lâm Phong chưa từng nghĩ sẽ động thủ. Nếu Thành Khang chết, sẽ rất phiền toái. Đây cũng là nguyên nhân khiến Lâm Phong chậm chạp không xuống tay.

Nhưng nam nhân kia không chút cảm kích, chỉ nghĩ cách phản công.

Thừa dịp Lâm Phong sơ hở, Thành Khang giãy thoát khỏi sự khống chế của Lâm Phong. Phóng tới định bắt lấy cổ Lâm Phong, ai ngờ lơ trớn, toàn bộ thân thể gã hướng về trước phía, cuối cùng trượt chân, rơi xuống vách núi đen.

Bởi vì lúc hai người quần nhau đã đến bên vách núi rất gần, hơn nữa còn đi lại một ít, bất tri bất giác bọn họ đã gần sát bên cạnh bờ vực. Thành Khang chính là không chú ý tới điểm này mới có thể trượt chân.

Cơ hồ bị lăn xuống vách núi đen Thành Khang may mắn chụp được một gốc cây cứu mạng.

Lâm Phong đi đến vách đá, nhìn Thành Khang.

Thành Khang cũng không có cầu cứu, mà là hỏi: “Ngươi có tìm được thi thể của nàng?”

“Không có.”

“Đúng vậy.” Nam nhân mà, trải qua một hồi đánh nhau, sau khi làm cho tinh lực dùng hết mới có thể bình tĩnh lại. Kỳ thật gã sớm đã hiểu được, cũng biết. Thi quả thật không còn, chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi. Vì cho chính mình một lý do tiếp tục sinh tồn. Như bây giờ cũng tốt, có thể cho chính mình một cái cơ để chết. Sống một mình, quả thật là rất thống khổ.

Trầm mặc một lúc.

Thành Khang nhắm mắt lại, buông tay ra, mang theo ý cười mơ hồ nhìn không thấy: “Thi, ta đến đây.”

Không có thở dài, cũng không có đồng tình. Lâm Phong không có dừng lại.

Ôm lấy Lưu Giai, lại một lần nữa xác định hắn cũng không có trở ngại. Lên ngựa, một tay khống chế Liệt Hoả, đi trở về.

Trải qua suốt một ngày một đêm trị liệu, sắc mặt Lưu Giai mới khôi phục bình thường. Lúc hắn tỉnh lại đã qua ngày thứ ba.

“Rất đau.”

“Ta biết.” Lâm Phong vẫn ngồi ở bên cạnh Lưu Giai chờ đợi.

“Ta hiện tại mới biết được, thì ra ngươi là một nam nhân tốt.” Lưu Giai còn chưa thể đi lại, hắn nằm ở trên giường, bắt lấy tay Lâm Phong đùa bỡn, cùng y nói chuyện phiếm.

“Ta đương nhiên là nam nhân tốt.” Vuốt má Lưu Giai, làm bạn, vì hắn giải buồn.

“Ngày đó, hắn đem ta áp đảo, sau khi cắt quần áo của ta liền phát cuồng. Khi đó, hắn vô cùng giận dữ. Hoá ra hắn rất bạo lực, không nói hai lời liền đánh. Nhớ rõ lúc ngươi biết sự thật cũng chỉ mắng ta hai câu. Ngày hôm sau liền không có chuyện gì. Xem ra, khí độ của ngươi thật là rất lớn. Ta còn nói ngươi là nam nhân keo kiệt nữa chứ.”

Nằm lên trên người Lưu Giai. “Không biết xương cốt của ta có bị gãy hay không, ta toàn thân cao thấp đều rất đau.”

“Không có chuyện gì, đại phu nói đều là ngoại thương, bởi vì hằn trên da, cho nên có vẻ đau. Chỉ cần ngủ nửa tháng sẽ lành hết.”

“A, phải nửa tháng sao? Vậy sẽ rất buồn.”

“Ta sẽ cùng ngươi.”

“Phong..... Thật xin lỗi.”

“Hử?”

“Ta một mình đi ra ngoài.” Lưu Giai ôm lấy đầu Lâm Phong.

“Người có biết là tốt rồi, món nợ này về sau sẽ tính, người hiện tại chỉ để ý dưỡng thương là được rồi.”

“Phong.”

“Lại làm sao vậy?”

“Người rất nặng. Ta muốn rời giường.”

“Không được. Đại phu nói người còn chưa thể rời giường.”

“A, ta đây phải ăn cơm cùng tắm rửa như thế nào?”

“Ăn cơm, đương nhiên là ta đút cho người. Về phần tắm rửa, người đã không thể động, đương nhiên là ta đến giúp người.”

“Không cần.”

“Người không cần theo ta khách khí.”

Tuy rằng là phòng bệnh, nhưng không khí lại chẳng ảm đạm chút nào.

41. Chương 41

Về nhà ngày hôm sau, Lâm Phong kỳ quái không thấy có gì ồn ào như trong dự kiến, ngày thứ ba cũng không có động tĩnh gì, đến ngày thứ tư càng thêm yên lặng như tờ. Mà Tiểu Thuý cũng mất đi bóng dáng sau khi Thành Khang biến mất. Hai người bọn họ cùng mất tích mà phủ Thừa Tướng cũng không thấy có chút hành động nào.

Đôi này, Lâm Phong rất để ý, nhưng hiện tại có một chuyện khác làm y càng thêm phiền não, đó là chuyện vết thương của Lưu Giai.

Từ ngày Lưu Giai bị thương tới nay, hắn cũng rất để ý miệng vết thương trên người. Rõ ràng nhất là lúc tắm rửa. Lâm Phong nghĩ lợi dụng lúc Lưu Giai gặp khó mà chiếm hết tiện nghi, ôm hắn cùng tắm, cho dù ăn không được cũng có thể sờ. Nhưng đến lúc ấy, Lưu Giai lại lấy lý do vết thương trên người rất khó xem cự tuyệt cùng Lâm Phong thân thể tiếp xúc.

Quả thật, lúc Lưu Giai hôn mê, Lâm Phong cũng có nhìn đến những vết thương ấy. Mặt ngoài xem ra thật nghiêm trọng nhưng trên thực tế cũng không quá nặng, nhưng chúng nó phân bố cũng rất rộng, đại bộ phận miệng vết thương vừa nhìn liền biết là hậu quả do giấy dựa, trong đó một ít tuyệt đối được tạo thành do nằm trên đá vụn.

Mỗi một lần Lâm Phong hỏi hắn đau hay không, Lưu Giai đều nói không có gì.

Đối với Lưu Giai mà nói, nửa người trên trắng mịn không tì vết lập tức biến thành trạng thái giống như bị huỷ dung, hắn đương nhiên cũng sẽ thật để ý. Hắn có nghĩ tới bản thân có cái gì hấp dẫn Lâm Phong. Bộ dạng? Hắn là không phải, nhìn thái độ y đối thê tử liền biết. Tiền tài quyền thế linh tinh càng không phải. Ngoài những thứ đó ra chính mình còn có cái gì đâu, hắn nghĩ đến là thân thể hắn. Lâm Phong không chỉ một lần ca ngợi hắn có được thân thể tràn ngập dụ hoặc. Tuy rằng hắn không nghĩ như vậy, nhưng trừ bỏ cái này, hắn quả thật không có cái khác. Suy nghĩ như vậy liền thật là một chút tự tin cũng không có.

Mà Lâm Phong cũng ít nhiều cảm giác được Lưu Giai bắn khoắn.

“Liệt, ta muốn người tìm đại phu đã tìm được hay chưa?”

“Người ta là đã tìm được rồi, nhưng đối phương không chịu ngoại chẩn.”

“Này cũng không khó, chúng ta đi tìm hắn là được.”

“Ta nói đại ca, người sao có thể để ý mấy vết thương kia, người như vậy, Giai nhất định chịu khổ sở.”

“Ta không có để ý, người để ý là hân. Mặc kệ như thế nào, ngày mai ta sẽ xuất phát, quân doanh cùng sự vụ lớn nhỏ trong phủ ta đều giao cho người phụ trách.”

“Nếu đại ca đã quyết định, cứ làm như vậy đi.”

Đêm đó, hai người chuẩn bị hành lý xuất phát. Lưu Giai biết có thể đi ra ngoài liền thật sự hưng phấn.

Ngày kế, hai người bắt đầu hành trình.

“Thật sự có ôn tuyền?”

“Ừ.” Bởi vì người ngồi ở phía trước động tác quá nhiều, cho nên người ngồi ở phía sau không thể không một tay đưa hân cố định, một tay điều khiển ngựa đi tới. Thuận tiện biểu diễn một chút thuật cưỡi ngựa mà chính mình rất dỗi tự hào.

“Ta chưa từng đi ôn tuyền bao giờ, đã sớm muốn đi một lần.” Lâm Phong nói với Lưu Giai bên cạnh chỗ đại phu có một ôn tuyền. Lưu Giai liền từ buổi sáng ra khỏi cửa vẫn hưng phấn đến tận bây giờ.

“Được rồi. Đã đến lúc ngươi nên an tĩnh lại. Con đường này không dễ đi, ngươi sẽ làm ta phân tâm.” Lâm Phong tay trái lại lại một lần nữa buộc chặt.

“Mấy ngày trước không phải ngươi đã không cho ta nói chuyện.”

“Vậy ngươi là muốn nói bù cho mấy ngày đó hả?”

“Cũng gần đúng như vậy đó.”

Nhìn thấy Lưu Giai khôi phục không ít, Lâm Phong cảm thấy đi một chuyến này quả thật là đúng.

Xuất hành buổi tối ngày đầu tiên, hai người trụ ở một tiểu khách ***.

“Ta muốn tắm rửa, ngươi đi ra ngoài.”

“Giai.” Ôm lấy cổ Lưu Giai, tranh thủ quyền lợi mình được lưu lại.” Bên ngoài rất lạnh, còn đang mưa nhỏ, ngươi không thể nhẫn tâm như thế.”

Nhìn xem bên ngoài, thật là như vậy.

“Nhưng.....”

“Ta nói rồi ta không ngại.” Thấy Lưu Giai dao động, cũng không để ý đến hân có đáp ứng hay không, liền giúp hân cởi quần áo.

“Ta thấy, miệng vết thương đều kết vảy hết rồi, có một ít còn đang ra da non.”

“Này rất khó coi.”

“Một chút cũng không khó coi, hơn nữa lúc càng thăm hơn ta cũng đã xem qua.” Ném áo Lưu Giai xuống.

Lưu Giai có một chút không dám nhìn thẳng Lâm Phong, đầu cúi thấp xuống.

Thấy Lưu Giai bất động, rất tốt. Lâm Phong rất nhanh liền đem quần áo hai người cởi sạch, ôm Lưu Giai tiến vào đại mộc dũng.

“Thực thối.” Lưu Giai bịt mũi.

“Đương nhiên, trong nước bỏ thêm thuốc trị ngoại thương.”

“Cái này cũng có thể dùng để tắm rửa sao?”

“Ta mặc kệ, chỉ là muốn cùng ngươi tắm chung. Khó được có cơ hội, chúng ta đã muốn thật lâu không tắm cùng nhau rồi.”

“Phong, ngươi nói một chút ngươi thích ta ở điểm nào?” Dè lại cái tay đang chạy lung tung trên người mình, Lưu Giai hỏi.

“Ta đây cũng hỏi ngươi, ngươi thích ta ở điểm nào? Bộ dáng? Quyền thế? Hay là tài phú?”

Lưu Giai mở lớn miệng, sừng sốt. Kỳ thật hắn chưa từng đứng ở góc độ của Lâm Phong mà nghĩ tới.

“Nam nhân thôi. Thích chính là thích, sao phải có lý do.”

Nghe Lâm Phong nói như vậy, Lưu Giai tựa hồ nghĩ thông suốt. Cả người thoải mái không ít.

“Giai... Ta nói chúng ta có phải nên thân thiết một chút hay không. Đã muốn hơn mười ngày.” “Con sam” đeo ở phía sau đang vận dụng hết sức kỹ xảo bám người của mình, làm Lưu Giai chống đỡ không được.

Cảm giác được phân thân đã ngắc đầu của nam nhân đang hưởng hậu đình chính mình di động, Lưu Giai doạ ra một thân mồ hôi lạnh.

“Không cần. Chờ một chút đi. Còn chưa tắm xong mà.”

“Dù sao làm xong cũng phải tắm, chúng ta ở trong này làm, đỡ phiền toái phải tắm thêm lần nữa.”

“Ê..... Ta còn chưa đáp ứng ngươi mà.”

“A..... Ê... Ân.....”

Trong tình hình này, không cần trưng cầu người yêu đồng ý, Lâm Phong lại một lần nữa ăn no nê.

42. Chương 42

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người tới nơi. Đại phu dần xếp cho hai người trước rồi mới chẩn đoán sau.

“Phong, ta cảm thấy người kia không giống đại phu.”

“Ngươi đây là nói cái gì, ông ấy là đại phu rất nổi tiếng, ngươi không thể ở trước mặt ông ấy nói như vậy.”

“Ta thấy ông ta cũng chỉ là ba, bốn mươi tuổi mà thôi. Cái này ta biết, đại phu rất lợi hại đều là lão nhân.”

Liếc Lưu Giai một cái.” Người không thể xem tướng mạo.”

“Thế đại phu ẩn cư vì sao lại nguyện ý trị liệu cho ta?”

“Ông ấy là phụ thân của Hạo.”

“Hạo?”

“Chính là người sống cùng Liệt đó.”

“A! Sao ta chưa từng nghe nói qua, cũng chưa từng nhìn thấy qua?”

“Đương nhiên, Hạo là một tuyệt sắc giai nhân, Liệt sao có thể tùy tiện làm cho người ta xem.”

“Vậy ngươi xem qua chưa?”

“Ta là huynh trưởng của Liệt, ta đương nhiên xem qua. Đến nhà Liệt là có thể nhìn thấy, chỉ là Liệt không cho hắn ra ngoài mà thôi.”

“Mỹ nhân đẹp như thế, ta cũng muốn đi xem.”

“Ngươi đã quên ngươi cũng bị ta cầm chĩnh, không có ta ở đây, ngươi làm sao cũng đừng hòng muốn đi.”

Từ phía sau ôm lấy Lâm Phong, dùng mặt cọ lưng y.” Được rồi, chúng ta cùng đi đi, ta muốn xem.”

Bắt lấy tay Lưu Giai đang ôm eo mình.” Ta phát hiện ngươi thật dễ dàng có thể làm cho ta đáp ứng yêu cầu của ngươi, nhưng trái lại lúc muốn ngươi đáp ứng yêu cầu của ta, ngươi lại luôn thích từ chối.”

Muốn rút tay về, thất bại, dùng đầu húc vào lưng Lâm Phong.” Đó là bởi vì yêu cầu của ngươi đều rất vô lễ. Đúng rồi, cái kia, ngươi lần trước đáp ứng làm cho ta ở mặt trên, ngươi lúc nào mới cho ta làm?”

Lâm Phong yên lặng, trong lòng y đang hồi hận. Chính là lúc thân mật tiếp xúc cùng Lưu Giai bên trong mộc dũng rất nóng vội, đem Giai lộng khốc, còn làm vết sẹo trên người hắn bị bong ra. Nhấn nặn hơn mười ngày mới lại được nếm trái cấm, làm một lần sao có thể giải hoạ. Vì làm cho Lưu Giai tiếp tục bảo trì thái độ hợp tác, Lâm Phong không thể không đáp ứng yêu cầu ngay lúc đó của Lưu Giai. Y hiện tại hồi hận a, hồi hận lúc ấy chính mình nên lý tính một chút.

Ngay tại thời điểm hai người đang thân thân mật mật, bên ngoài có người gõ cửa.

“Tướng quân, tiên sinh mời người đi qua một chuyến.”

“Xin đợi một chút, chúng ta lập tức sẽ đến.”

“Người cũng không nên mượn cơ hội chạy trốn, người đáp ứng ta ta sẽ nhớ kỹ.”

Lâm Phong gật đầu một cái, xem như đồng ý rồi. Kéo tay Lâm Phong, đi theo phía sau hạ nhân.

Căn phòng nhỏ mà đại phu ở rất khác biệt, bên trong bố trí gọn gàng mà cũng không có vẻ sơ sài, đặc điểm lớn nhất là, nơi này thật yên tĩnh, làm người ta sinh ra một loại cảm giác siêu quần thoát tục.

Vừa vào cửa, nhìn thấy có người trong nhà đang ngồi, hai người cũng nhập gia tùy tục.

“Lý thúc, nhiều năm không gặp.” Lâm Phong hướng đại phu hành lễ.

“Phong, người những năm qua lập công không ít.” Đại phu vỗ vỗ vai Lâm Phong.

Sau một vòng giới thiệu, đại phu bắt đầu vì Lưu Giai nghiệm thương.

“Muốn tiêu vết sẹo hẳn là không có vấn đề, các người liền tạm thời ở nơi này đi.”

Vâng theo đại phu dặn dò, hai người quyết định trước tạm trú vài ngày.

Trong lúc nghiệm thương Lưu Giai có hỏi qua đại phu mấy vấn đề liên quan đến miệng vết thương, đại phu lại không có trả lời. Đối Lâm Phong bảo trì thái độ hoà ái nhưng đại phu đối Lưu Giai lại lạnh lùng xa cách.

Không có đối Lưu Giai giải thích bệnh tình, cũng không có một câu quan tâm, lại càng không cùng hắn nói chuyện. Lý đại phu đem bình thuốc đã bào chế xong giao cho Lâm Phong, cũng nói với y cách dùng, cùng với một ít việc cần chú ý.

Sau khi trở lại phòng, Lưu Giai buồn bực:” Ta cảm thấy đại phu kia không thích ta. Đối với người tốt như thế, đối với ta lại không có sắc mặt hoà nhã.”

“Ừ, ông ấy chắc là sẽ không đối tốt với người.”

“Vì sao chứ, ta không có đắc tội với ông ấy đâu.”

“Này không phải lỗi của người, ông ấy chỉ là không thích loại người như chúng ta mà thôi.”

“Cái gì gọi là loại người như chúng ta, ta sợ gì ông ta chứ.”

“Hạo là con trai độc nhất, hẳn lại cùng Liệt sống chung. Lý gia nhiều thế hệ là ngự dụng y sư của Mã gia. Đến thế hệ bọn họ cũng chỉ còn lại Lý thúc cùng Hạo. Sự tình năm đó sau khi được phơi bày, Lý thúc liền ẩn cư.”

“Ông ấy nhất định rất chán ghét Liệt.”

“Cũng không hẳn. Ông ấy đến bây giờ đều trung thành với Mã gia, cũng xem Liệt như thân nhi.”

“Không lẽ ông ấy đều đem trách nhiệm đổ lên trên người Hạo?”

“Cũng gần như vậy đó. Năm đó ông ấy còn muốn tự tay giết Hạo, may mắn Liệt ở đó, ngăn trở. Lý thúc vẫn hướng Liệt xin lỗi. Nói là do Hạo đem hắn phá hư. Ai... Cuối cùng còn diễn biến thật sự không xong.”

“Nếu làm cho lão ba ta biết hiện tại ta đang sống chung với nam nhân khác, ta nghĩ ông ấy cũng muốn chém chết ta quên đi.”

43. Chương 43

“Ta sẽ không cho người bị chém, chỉ cần có ta ở đây.”

“Người ít giả vờ một chút đi.” Cho Lâm Phong một quyền, tiếp tục nói: “Ta hiện tại muốn đi ngâm suối nước nóng, người đi hay là không?” Biết rõ còn cố hỏi, nhưng vẫn muốn nghe đến y trả lời.

Trên thực tế, Lý đại phu mời bọn họ tạm trú một nguyên nhân trong đó là suối nước nóng nơi này đối trị liệu ngoại thương cũng rất hay, cũng giúp cho việc chữa trị vết sẹo.

Nơi này ở giữa sườn núi thật tao nhã, toàn bộ nơi ở chiếm diện tích không lớn, chính là một gian phòng, một cái sân cộng thêm phía sau là một suối nước nóng thiên nhiên. Vây quanh ngoài phòng là một rừng cây, nếu như không phải cố ý tìm, tin tưởng không có khả năng tìm được phòng nhỏ này, nơi này quả thật là một nơi tốt dùng để ẩn cư. Cũng khó trách một vị danh y ẩn cư lâu ngày chưa từng bị tiết lộ qua.

Lưu Giai vừa mới đề nghị, Lâm Phong liền lập tức hành động, y cũng không muốn buông tha cơ hội tốt này.

Đó là suối nước nóng lộ thiên, nhưng khắp nơi không người cộng thêm có cây cối vờn quanh, hai người cũng sẽ không sợ trần truồng lộ thể.

Vừa mới đến, Lâm Phong liền đem Lưu Giai cởi sạch sẽ, mà chính mình vẫn là còn ăn mặc kỹ càng.

Giúp Lưu Giai cởi xong rồi, lại chết sống muốn người bên cạnh vì chính mình cởi áo. Đáng thương Lưu Giai hiện tại toàn thân cao thấp trần trụi, trời đông giá rét cũng không thể xuống nước.

“Ta muốn xuống nước, lạnh quá.” Lưu Giai oán giận.

Nghe một chút hơi gió, bây giờ coi như là mùa thu, thời tiết vẫn có vẻ lạnh. Chơi trò thoát y cũng tốn không ít thời gian, không mặc quần áo quả thật sẽ cảm thấy lạnh. Cởi bỏ áo khoác, ôm Lưu Giai vào lòng.

“Đứa ngốc! Mau một chút cởi quần áo xuống nước không phải tốt lắm.”

“Không được, ta hôm nay nhất định muốn người giúp ta cởi quần áo. Người còn chưa từng thử qua.”

Lưu Giai cười. Cười y nhất định là không nghĩ qua chính mình bình thường là như thế nào nóng vội, đem người cướp được tới tay liền lập tức động thủ, còn không cho người khác thời gian nói ‘không!’.

Có khi Lưu Giai cảm thấy Lâm Phong chỉ là một đứa bé, mà lúc này y là khó đối phó nhất. Không có cách nào, biết không giúp y cởi, y nhất định có thể bám dính suốt ngày.

Cảm giác được Lưu Giai đang giúp mình giải dây lưng, Lâm Phong biết kế hoạch đã thành công. Dem mặt chôn ở đầu vai người yêu, một phen loạn hôn.

Thật vất vả, vừa phải ngăn cản người nọ nhàm chán tiến công, vừa phải thay y cởi quần áo. Thời điểm không cẩn thận còn có thể đụng đến phân thân ngẩng đầu của người nọ, càng thêm không xong là người nọ thừa dịp còn loạn dùng hạ thân công kích. Nhưng quần áo vẫn chưa thành công cởi xong.

“Người rốt cuộc muốn cởi hay không?”

Lâm Phong không có trả lời, y đang bận thân thiết, miệng không rảnh.

Phiền, Lưu Giai đột nhiên ôm chặt Lâm Phong, rất nhanh đi vài bước, cùng nhau nhảy đến trong nước. Ai ngờ người nọ như vậy còn không chịu buông tay, đang kề cận, y mới mặc kệ rơi xuống nước thế nào.

Lưu Giai lắc đầu, trong đầu hiện lên một thứ gì đó, đứng vững, vượt vượt nước trên mặt, nói: “Người hiện tại buông tay, ta còn có thể lo lắng chờ một chút mới ở trên giường ăn người, nếu không buông, ta ngay tại nơi này làm. Ta cũng không phải là cùng người nói giỡn.”

Lâm Phong dừng lại, tiếp tục cò, vẫn không chịu buông tay, nhưng không có làm càn giống lúc trước.

Biết lời nói có hiệu quả, Lưu Giai cũng đang nắm giữ quyền chủ đạo, lá gan cũng tự nhiên lớn, uốn ngược ngẩng đầu, biểu hiện một chút chính mình cũng có thể làm công.

Lâm Phong suy nghĩ cẩn thận, chậm rãi buông tay, buông ra Lưu Giai:” Được, hôm nay ta khiến cho người làm một lần.”

“A!” Lưu Giai dị thường kinh ngạc, tuy rằng Lâm Phong từng đáp ứng làm cho hắn ở mặt trên, này không có sai, nhưng hắn căn bản không nghĩ qua y sẽ tuân thủ hứa hẹn.

Sảng khoái, Lâm Phong nằm lên một tảng đá diện tích khá lớn, mặt không hồng khí không suyễn mời:” Giai, lại đây, ngay tại nơi này, vị trí đủ lớn, ta nằm cũng thoải mái.”

Thu hồi chính mình kinh ngạc, nghĩ đến nếu là chính mình đưa ra, kia hiện tại cũng không thể đổi ý.

44. Chương 44

Bởi vì không có kinh nghiệm, Lưu Giai đi đến bên cạnh Lâm Phong cũng không biết làm cái gì mới tốt. Không biết làm sao, Lâm Phong liền hảo tâm kéo hắn một cái, Lưu Giai không có đứng vững, đổ đến trên người Lâm Phong.

“Muốn ta chỉ đạo?”

Không có đợi cho trả lời, Lâm Phong dùng ngón cái lau môi Lưu Giai, sau đó vuốt đến môi chính mình. Theo phương hướng ngón tay, hồng ấn từ trên xuống dưới nổi lên. Nhưng vừa đến bụng nam nhân, Lưu Giai dừng lại, mà ngón tay đang chỉ kia còn chưa dừng lại.

Ngẩng đầu nhìn nam nhân, đó là một biểu tình khát vọng. Nam nhân nhìn đến người yêu đang do dự, lập tức lộ ra bộ dáng tiểu phụ nhân, bĩu môi, làm ra biểu tình buồn bực ‘vì sao không tiếp tục đi, cái này bình thường ta cũng có giúp người làm’.

“Người hiện tại là công a.” Hơn nữa một câu nhắc nhở đúng lúc. Làm công quả thật phải làm đến cái này.

Nước trong ôn tuyền thật nóng, mà hơi nước bốc lên càng tạo ra phong cảnh thúc giục tình tề. Ôn tuyền cũng không có nóng hơn, nhưng nhiệt độ cơ thể hai người lại liên tục tăng cao. Lưu Giai hai chân khẽ run, như nhũn ra, trượt trên thân thể nam nhân.

Lần đầu tiên nhìn đến phân thân của nam nhân gần như thế, lại một lần nữa ngẩng đầu nhìn xem nam nhân muốn hắn tiếp tục hay không. Nam nhân làm sao có thể nhượng bộ, y bắt lấy cằm Lưu Giai đến gần hạ thân của mình. Hai bộ vị không chút nào tương quan lần đầu tiên thân mật đụng chạm. Bên môi sát qua bộ phận đứng thẳng.

Nam nhân một tay khống chế được khớp hàm Lưu Giai, hỗ trợ mở ra. Một bàn tay khác ấn đầu người yêu, đem phân thân từng chút một đưa vào.

“Ân..... Ân.....” Lần đầu tiên làm loại chuyện này trong đầu Lưu Giai đã muốn hoàn toàn trống rỗng, mất đi năng lực suy nghĩ, như con rối phục tùng nam nhân chỉ thị.

“Ừm.....” Nước mắt cùng với nam nhân phát tiết mà chảy ra.

Tuy rằng được đến giải phóng là Lâm Phong, nhưng mà mềm nhũn lại là Lưu Giai.

Kéo người không lực quỳ gối trong nước, lau đi dấu vết vừa đạt đến cao trào bên miệng hắn, cắn lấy bờ môi của hắn. Miệng Lưu Giai lại một lần nữa bị chà đạp một phen.

Hôn xong, Lưu Giai ngược lại thanh tỉnh không ít, hắn cũng nhớ lại quá trình thân thiết. Thừa dịp chính mình còn đang thanh tỉnh, đem Lâm Phong đặt ở trên tảng đá, ngồi ở trên người y.

Lâm Phong không vội, mặc Lưu Giai đùa nghịch thân thể của mình.

Thời điểm Lưu Giai đang suy nghĩ phải thăm dò như thế nào, Lâm Phong cũng không có nhàn rỗi, từ lưng Lưu Giai, vắn xuống phía dưới, đụng đến hai cánh mông người yêu, sau khi ăn nhiều đậu hũ một phen, xâm

nhập đến mật động. Sờ soạng hai cái, cảm giác tiểu cục hoa sau một lúc ngâm ôn tuyền cũng đủ mềm mại, thừa dịp Lưu Giai còn không có phản ứng liền giành trước một bước.

Đột nhiên cảm thấy hạ thân trầm xuống, sau đó là một loạt đau đớn.

“A..... Làm... Cái gì.....” Thành linh xảy ra tập kích, hiển nhiên Lưu Giai chưa thể thích ứng.

“Thả lỏng, chậm rãi ngồi xuống sẽ không khó chịu.” Vừa nói, vừa đem eo người yêu ấn xuống.

“Ah..... Khó chịu.....”

Nóng cháy nước sôi, nóng cháy hai người, càng miễn bàn bộ phận hai người tương liên. Mỗi lần tiến vào một chút, độ ẩm liền lên cao một chút.

Vì làm cho cảm giác thống khổ sớm một chút chấm dứt, Lưu Giai lựa chọn phối hợp, hai người rốt cục hoà làm một thể.

Một cái quay người, đổi hai người vị trí. Lưu Giai ở dưới, Lâm Phong ở trên, về tới tư thế thường ngày, động tác của Lâm Phong có thể nói là thuận buồm xuôi gió.

Sau hai hiệp, người phía dưới liền chịu không nổi. Người được ăn no cũng ngừng lại.

Chiếm được thoả mãn Lâm Phong cũng rất lương tâm, biết người yêu hành động không tiện, liền ôm hân làm cho hân có thể hảo hảo hưởng thụ ôn tuyền. Về phần rửa sạch hậu sự lại càng không cần nói, là y một mình ôm lấy mọi việc.

Đêm đó quá mệt mỏi, Lưu Giai không còn khí lực mắng chửi người, trở lại phòng liền gục đầu ngủ say. Ngày hôm sau buổi sáng, hân đương nhiên không quên truy cứu trách nhiệm. Nào biết đâu rằng người nọ giáo hoạt nói lần đầu tiên là hân ở mặt trên, y ở mặt dưới. Hơn nữa y rất hợp tác ở mặt dưới hoàn thành một lần mới quay người. Tức giận đến Lưu Giai suốt một ngày không có cùng Lâm Phong nói qua một câu.

Trong khoảng thời gian chữa thương, hai người qua thật sự vui vẻ. Trong chớp mắt hai người xuất môn đã gần nửa tháng. Mắt thấy vết sẹo cũng đã khá tốt, hai người liền từ biệt Lý đại phu.

Trước khi đi, Lý đại phu nhờ Lâm Phong chuyển lời “Bảo nó có rảnh trở về nhà một chuyến.” Nói xong Lý đại phu liền đóng cửa lại, hai người khởi hành về nhà.

45. Chương 45

Dọc theo đường đi, Lâm Phong rõ ràng cảm thấy không khí quái dị. Vừa trở lại thành, thể nhưng nhìn thấy phố lớn ngõ nhỏ thuần một màu trắng. Trước cửa mỗi nhà, đều treo một đèn ***g trắng, người đi lại trên đường cũng đội khăn tang.

Lâm Phong có một chút nóng vội giục ngựa về nhà, phát hiện trước phủ chính mình cũng là cảnh tượng đồng dạng. Liền ngay cả thủ vệ trước cửa cũng mặc đồ tang. Theo đạo lý mà nói, trừ phi chính mình chết, tướng quân phủ mới có thể xuất hiện hiện tượng như thế. Mà cho dù có lễ tang cũng không tránh khỏi quá khoa trương, thể nhưng muốn toàn thành mọi người cùng nhau để tang.

Cưỡi ngựa đến trước cửa, đang muốn hỏi binh lính, Mã Liệt liền vừa vịn đi ra.

Mã Liệt liếc mắt một cái nhìn ra Lâm Phong nghi hoặc, làm cho bọn họ đi vào trước rồi mới chậm rãi giải thích.

Sau khi nghe xong tình hình thực tế, Lâm Phong cũng không thấy chấn động.

Vĩnh Khánh ngày 8 tháng 9 năm 27, cũng chính là hai ngày trước khi Lâm Phong cùng Lưu Giai về nhà. Thái tử Hoàn Thuấn ở tẩm cung gặp chuyện bỏ mình, thái tử phi cùng với năm phi tần khác cũng cùng chung số phận, thích khách đang lẩn trốn. Quân chủ bệnh tình tăng thêm, lại học máu, đã muốn hôn mê gần một ngày. Ngự y môn trắng đêm chờ đợi, quân chủ vẫn như cũ không thấy khởi sắc.

Nam Lăng Quốc bắt đầu không khí hỗn loạn, hơn nữa gặp sự kiện như vậy, mọi người biết chính biến bắt đầu, làm cả nước cao thấp lâm vào một mảnh khủng hoảng.

Thái tử vốn chính là tôn tử mà thái hậu thích nhất, từ sau khi Hoàng Thượng hôn mê, thái hậu lâm thời chấp chính.

Thái hậu lệnh cho cả nước cao thấp vì thái tử ai điều ba ngày, toàn quốc để tang, tạm dừng việc sung quân.

Quan quân tam phẩm cùng quan viên cấp thấp bị cấm chỉ tiến vào hoàng cung. Trong hoàng cung các viện, người hầu cùng thái giám đều bị một lần nữa phân phối, người nào có chút hiềm nghi tức thời bị đuổi ra hoàng cung.

Hôm nay đúng là ngày thứ ba ban bố thánh chỉ, cho nên lúc Lâm Phong cùng Lưu Giai trở về, bọn họ thấy được chính là cảnh đó.

“Đại ca. Tam vương tử đã bị cấm chầu.”

“Việc này hẳn là không thể tránh.”

“Nhưng ngũ vương tử chỉ bị hạn chế quân quyền, tạm thời không cho phép tham dự chính sự mà thôi.”

Lặng yên một trận, Lâm Phong hỏi: “Phủ Thừa Tướng có động tĩnh gì không?” So với chuyện của ngũ vương tử, Lâm Phong cảm thấy biết việc này càng thêm trọng yếu.

“Kỳ quái là, bọn họ chẳng những không có áp dụng hành động gì, còn ủng hộ Từ thái hậu lâm thời chấp chính. Đáng lưu ý là Thành Khang tướng quân thuộc phủ Thừa Tướng đột nhiên mất tích, chính là trong khoảng thời gian người xuất phát, hoàn toàn bất vô âm tín. Giống như là hoàn toàn biến mất vậy.”

Thành Khang chết, đến hiện thời, Lâm Phong chưa từng nói cho người khác biết, bao gồm cả Lưu Giai.

“Đại ca. Ta định đi tìm tam vương tử, người đi không?”

“Được, ta cũng đi.”

“Đại ca vẫn là về quân doanh trước một chuyến, chỉnh đốn một chút, để ngừa vạn nhất.”

“Vậy về quân doanh trước.”

Lâm Phong làm cho Mã Liệt trước tiên ở bên ngoài chờ.

“Giai, người thân phận đặc thù, đi nơi nào cũng là nguy hiểm, người đi quân doanh ở một vài ngày, nơi đó phần lớn là bộ hạ thân tín của ta, so với nơi này còn an toàn hơn.”

Lưu Giai tự biết tình thế nghiêm trọng, chính mình cũng không có biện pháp chen chân, thế là đáp ứng rồi.

Ba người trở lại quân doanh, Lâm Phong cùng Mã Liệt chia nhau sửa sang lại nội vụ cùng an trí tốt mọi việc, thay đồ tang, cùng vào trong cung.

Vừa đến cửa cung, là một đội ngũ quan viên chờ đợi kiểm tra.

Sau khi bọn họ nhìn thấy Lâm Phong cùng Mã Liệt đều là lấm la lấm lét, thấp đầu, làm như không nhìn thấy, lại càng đừng nói là lên tiếng chào hỏi.

“Đại ca..... Người nói...” Mã Liệt không thể nhẫn nhịn.

“Không có việc gì, quan trường chính là như vậy. Hiện tại tam vương tử đã xảy ra chuyện, chúng ta đương nhiên vào sổ đen.”

Mới vào cửa cung, bọn họ cũng đã cảm thấy rất kỳ quái, đi một đoạn đường cuối cùng xác định cảm giác kỳ quái này cũng không sai. Thủ vệ nơi này đều là người của phủ Thừa Tướng. Còn có ẩn núp thì không cần phải nói.

Thật vất vả thoát khỏi lão thái giám vẫn đi theo, Lâm Phong cùng Mã Liệt cuối cùng thấy được tam vương tử.

“Phong, Liệt, các người cuối cùng đã đến.” Mới vừa nghe đến thông truyền, tam vương tử liền khẩn cấp đi ra nghênh đón.

Tam vương tử trước mắt, kỳ thật chỉ là một thiếu niên tuổi chừng mười tám, không cao, khuôn mặt thật thanh tú, màu da hơi trắng, cũng không mất đi phong phạm thân là hoàng giả. Mi cong vút, ánh mắt lại rất kiên định, nhìn qua cũng là một người rất có sức ảnh hưởng.

“Điện hạ, ta tới hôm qua mới được phê chuẩn vào cung, còn đại ca là ta hôm nay mới thông qua nhân sự đi xin.”

“Điều nói bảo ta Hoàn Cơ là được rồi. Dựa vào quan hệ của chúng ta, người còn theo ta khách khí cái gì.”

“Lễ giáo là không thể thiếu.”

“Người cổ hủ a.” Tam vương tử ngồi xuống, cũng ý bảo bọn họ cùng ngồi.

Vừa uống trà, vừa nói rõ lý do bị cấm chầu.

“Trúng kế? Điện hạ vẫn là trước đừng nói, nơi này phần đông là người ngoài, chỉ sợ không quá an toàn.” Mã Liệt thật hối hận lúc đến không mang theo vài bộ hạ tâm phúc.

“Không sợ, trong viện đều là người của ta. Yên tâm.”

“Ngày đó, chính là ngày thái tử gặp chuyện. Hai giờ trước, ta bị kêu đi thăm thái tử, hai giờ sau, thái tử liền bị đâm. Tuy rằng khi đó ta cũng không ở đây, nhưng vẫn đang có rất lớn hiềm nghi. Thái hậu mới có thể cấm ta ra ngoài. Điều do ta sợ ý, lúc ấy ta không nên đi. Đến sau này, bọn họ nói cho ta biết thái tử không có thông truyền, ta mới nhận thấy không quá thích hợp. Đáng tiếc đã muộn rồi.”

“Đúng vậy a, điện hạ thật sự là rất sợ ý.”

“Cho nên, ta hiện tại đang ăn năn đây này.” Sau đó, tam vương tử đem tình hình mấy ngày nay báo cho hai người biết, ba người cộng đồng thảo luận hiện tượng quái dị trong hoàng cung. Mới đầu, tam vương tử cùng Mã Liệt đều tập trung nghi phạm ám sát ở trên người Thành Khang, sau đó lại biết ngũ vương tử cũng phái rất nhiều thủ hạ ở trong hoàng cung tìm kiếm qua tung tích Thành Khang, vẫn như cũ không thu hoạch được gì.

Lâm Phong mượn cơ hội công khai chuyện Thành Khang chết. Thảo luận một buổi chiều, ba người cho rằng việc đáng chú ý nhất là thái hậu vừa mới nhận quyền cùng Thừa tướng đến nay vẫn đang bảo trì im lặng. Ba người phân công, Lâm Phong phụ trách giám thị thừa tướng, Mã Liệt phụ trách trông coi quân doanh, tam vương tử thông qua nội tuyến tiếp tục quan sát động thái mới nhất của thái hậu. Năm ngày trôi qua, vẫn như cũ là giẫm chân tại chỗ. Sự tình không hề tiến triển.

Vĩnh Khánh ngày 13 tháng 9 năm 27, cũng chính là ngày thứ sáu thái tử gặp chuyện, quân chủ Nam Lăng quốc bệnh chết. Ngày hôm sau, trưởng tử của Thừa tướng cưới con gái nuôi Lan Chi của Thái hậu, nghe nói tham dự chỉ có người của hai nhà, đến nỗi nguyên nhân đại hôn cũng không nêu rõ. Ngày thứ ba, quần thần dâng sớ, hy vọng sớm ngày lập tam vương tử lên ngôi để yên ổn lòng dân. Tại triều thượng, nhị vương gia công khai tiên đề di thư, trên di thư chỉ định tam vương tử kế vị, cũng hy vọng chúng đại thần phụ trợ tam vương tử. Các Vương gia cùng quần thần đều đồng ý, thái hậu cũng tỏ vẻ nhận, chỉ là hy vọng việc kế vị phải chờ sự kiện thái tử gặp chuyện chấm dứt mới thương nghị sau. Mà quyền hạn của tam vương tử cũng được trả lại trước khi hắn thoát khỏi hiềm nghi.

Trong Tướng quân phủ.

“Đại ca. Bộ hạ của ta cuối cùng tìm được Tiểu Thuý rồi.”

“Ở nơi nào?” Đối với hành tung của Tiểu Thuý, Lâm Phong cũng có phái người tìm qua, nhưng đều không hề tin tức.

“Lần đầu tiên là ở bên cạnh vách núi đen kia, bộ hạ của ta nhìn thấy nàng đang đắp một mộ phần. Nàng là ở chỗ đó bái tế, còn chôn xuống một phong thơ.”

Nói xong, Mã Liệt từ trong người lấy ra một lá thư. Đó là một phong thư có vài trang, bên trong biểu đạt chính mình đối Thành Khang ái mộ cùng với tâm ý của nàng. Đường nhiên cũng nói rõ nàng đối tiểu thư oán hận cùng oán niệm.

“Nàng hiện tại đã là tiểu thiếp của Thừa tướng.”

Mã Liệt không khỏi vì nữ tử si tình này cảm thấy tiếc hận. Xem xong, Lâm Phong nhắm mắt suy nghĩ một lúc. “Ta cho rằng hết thấy việc này đều có liên quan với nàng.”

“Đúng vậy, đại ca. Ta cũng cảm thấy như vậy. Còn lại liền giao cho ta là được. Sáng nay, ta đã bắt được tên đến ám sát kia. Đáng tiếc là trong năm người đã có ba người tự sát. Còn lại hai người cũng có vợ con, ta đáp ứng nếu bọn họ cung khai, ta sẽ làm cho thê thất bọn họ an toàn.”

Vĩnh Khánh ngày 22 tháng 9 năm 27, trước mặt nhiều nhân chứng cùng vật chứng, Thừa tướng đắc tội tham gia bạo động bị phán chém cả nhà. Lúc niêm phong phủ, Tiểu Thuý lại một lần nữa mất tích. Ba ngày sau, ở phần mộ bên cạnh vách núi đen tìm được thi thể của nàng, nàng ôm mộ bia uống thuốc độc tự sát. Thái hậu vẫn chẳng hay biết gì, vì tôn tử nàng yêu quý gặp chuyện không may mà tin lời sám tấu. Làm cho chính biến. Thái hậu hứa sẽ không hề can thiệp nội chính triều đình, từ nay về sau ngộ nhập không môn, giới huân vì ái nhi cùng tôn tử niệm kinh cầu nguyện.

Vĩnh Khánh vào một ngày của tháng 10 năm 27. Tam vương tử chính thức kế vị, thâm niên mười tám tuổi. Quốc hiệu là ‘Quang Hoa’. Lâm Phong cùng Mã Liệt đều được phong làm Vương gia, lãnh thưởng hoàng kim, tơ lụa, tuần mã nhiều vô số kể. Sau đó, Lâm Phong và Mã Liệt cùng một nửa đến lãnh địa của mình tiêu dao tự tại. Đáng tiếc là, cho đến khi nói lời từ biệt, Lưu Giai vẫn không có cơ hội nhìn thấy chân diện mục của Hạo.

Một ngày, Lâm Phong cùng Lưu Giai hai người ở bên hồ tản bộ.

“Giai, ngươi còn chưa đáp ứng ta.”

“Vấn đề này cũng không tiện trả lời, liền nhìn biểu hiện ngươi thôi.”

Đột nhiên ôm Lưu Giai đem hắn đặt ở trên cỏ. “Ta đối với ngươi không tốt?”

“Cho ngươi 80 điểm.”

“Còn 20 điểm đâu?”

“Ngươi thích khi dễ ta, trừ 20 điểm. Còn chuyện trở về, liền xem thiên ý tốt lắm.”

Lâm Phong vươn “vòi” bạch tuộc, đem Lưu Giai trói gô: “Không được xem thiên ý, xem ta là được rồi.”

“Theo ta thấy, cả đời này ta không thể trở về rồi.” Sờ sờ đầu cái tên tâm tính như con nít kia, Lưu Giai cười.

“Đương nhiên. Ở mãi bên ta giống như từ trước đến nay vậy.

”Ê..... Ê... Ngươi muốn làm cái gì?!”

“Ngươi nói muốn xem biểu hiện của ta. Ta hiện tại sẽ biểu hiện thật tốt cho ngươi xem.”

“Nơi này là bên ngoài a! Khốn kiếp.”

“Không cần lo lắng, nơi này là địa phương của ta, không ai dám tiến vào.”

“Buông..... Buông tay.....”

Phiên ngoại 1 : Là nam nhân sẽ ghen

Một ngày buổi sáng, bên trong phủ Lâm tướng quân, trên giường trong phòng chủ nhân. Lâm Phong trước sau như một sớm rời giường, Lưu Giai trước sau như một lại ở trên giường.

“Giai, hôm nay có đi quân doanh hay không?” Lâm Phong lay gọi người ngủ như chết ở bên cạnh.

“Không đi, quân doanh có cái gì tốt. Toàn là nam nhân.”

Không hài lòng bị người đánh thức, rất muốn đánh cho tên phá giấc ngủ của người khác một cái.

“Nếu là một đám nữ nhân, người sẽ đi?”

“Cái kia, ta còn có thể lo lắng một chút.” Bản năng Lưu Giai đáp một câu như vậy.

“A..... Ê! Làm gì vậy.....”

Chấn động nhiên bị xúc lên, còn bị đặt ở phía dưới, dù là ai cũng sẽ lập tức bị bình tĩnh. Lúc Lưu Giai còn chưa kịp hiểu đã xảy ra chuyện gì, hấn hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Người cũng dám hoa tâm, nhất định là ta bình thường đối với người thật tốt quá, làm cho người quên ta nghiêm khắc một mặt. Xem ra, không trừng phạt người một chút, người sẽ không biết ta là một người nam nhân như thế nào. Sau này nhất định sẽ ngoại tình.”

Lâm Phong mị mắt, nhìn con mồi dưới thân đã muốn không chạy thoát được, cúi xuống dây lưng, lộ ra tràn ngập quỷ dị tươi cười.

“Người..... Người muốn làm cái gì?”

“Người muốn biết như thế?”

“Không phải, ta tuyệt không muốn biết. Ta..... Ta thay đổi chủ ý, ta đáp ứng người, ta..... Ta đi quân doanh, ta sẽ cùng người đi, người đứng lên đi, người hôm nay phải đi quân doanh, thân là tướng quân, không thể muộn, người mau đứng lên.”

Tuy rằng không biết chờ một chút sẽ phát sinh sự tình gì, nhưng thân đang ở trong tình huống này, Lưu Giai cũng biết là nên trả lời như thế nào, giây dựa muốn đứng lên.

“Đã quá muộn, người chờ sự trừng phạt của ta đi.”

Dễ dàng liền đem Lưu Giai ngăn chặn ở trên giường, bắt lấy hai tay của hấn, trói trụ, cột vào đầu giường, cứ như vậy Lưu Giai đã bị gắt gao cố định ở trên giường.

“Phong, ta vừa rồi chỉ là nói đùa mà thôi, không nên tưởng thiệt, người trước buông.”

Lưu Giai trở mắt nhìn quần áo trên người mình từng cái từng cái một bị cởi đi, cuối cùng biết cái gọi là trò chơi trừng phạt là sẽ diễn ra như thế nào.

“Ta quần người có phải chỉ nói đùa mà thôi hay không, tóm lại, trong đầu người từng có qua một cái ý niệm như vậy.”

“Không có, thật sự không có, ta chỉ là nói lung tung mà thôi, người không cần cởi nữa.”

Ngay cả cái quần lót cuối cùng cũng không còn trên người mình, Lưu Giai cuối cùng cảm nhận được cái gì gọi là hoa từ miệng mà ra. Nam nhân kia tìm được cơ cùng người yêu thân thiết, tận tình hưởng thụ buổi sáng ngọt ngào không dễ dàng đến được này.

“Người không cần lộn xộn. Không thể không bôi trơn tề.”

“Người không làm sẽ không cần bôi.”

“Người mơ tưởng, đây là hậu quả người hoa tâm!”

Lâm Phong khi làm việc luôn mạnh mẽ quyết liệt, nhưng khi làm tiền diễn cho người yêu lại vô cùng cẩn thận. Tiền diễn xong, dạy dỗ chính thức bắt đầu.

“Nói! Có từng sau lưng ta muốn cùng người khác một chỗ hay không?!” Hạ thân Lâm Phong hung hăng cử động.

“Ah..... Không có.” Mất đi năng lực phản kháng Lưu Giai hai tay bị trói, hai chân bị mở ra, thất lưng còn bị nâng lên, thật không dễ dàng mới có thể mở miệng trả lời vấn đề của nam nhân.

“Thật sự không có?”

“Là..... Thật sự.” Giường lớn bị kéo kẹt rung động.

“Người có cùng nữ nhân thân thiết qua hay không?”

“Không có. A..... Chậm một chút.....”

Sau khi nghe được đáp án vừa lòng, Lâm Phong liền đem tốc độ thả chậm. “Trước kia thì sao, trước khi cùng ta quen biết thì sao hả?”

Hơi suy tư một chút, Lưu Giai nhớ tới trước kia ở trong trường học xác thực có mấy người bạn học nữ khá thân, nhưng chắc không thể xem như thân mật tiếp xúc đi. Thấy Lưu Giai không có lập tức trả lời, Lâm Phong lại dùng lực cử giật hạ thân.

“Ah..... Không có.”

“Không có? Thế người để làm chi còn phải nghỉ?”

“Bởi vì..... Ah..... A.....” Giường lay động lợi hại, trong phòng nơi nơi là tiếng rên rỉ. Toàn bộ buổi sáng trôi qua, quân doanh? Hai người đều không có đi. Kết quả dạy dỗ? Đây cũng rất khó nói rõ ràng. Vì sao ư? Bởi vì sau đó, Lưu Giai một tuần cũng không cùng Lâm Phong nói qua một câu, còn tin tức kế tiếp, ta cũng không rõ ràng. Nhưng mà về sau, hai người vẫn là ân ái như vậy.

Phiên ngoại 2 : Kỹ viện phong vân

Hôm nay, Lâm Phong khó có dịp mang Lưu Giai ra ngoài. Mà mục tiêu của bọn họ là một nơi có thể làm nam nhân thật thích — kỹ viện. Đến nỗi bọn họ vì cái gì muốn đi kỹ viện, phải kể đến từ tối hôm qua. Ngày hôm qua, một tiểu quan vì nịnh bợ Lâm đại tướng quân, cố ý đến mời Lâm đại tướng quân đến Thái hồ nổi tiếng cả nước du ngoạn. Vốn đối này hứng thú thiếu thiếu Lâm Phong định cự tuyệt, nhưng Lưu Giai lại giành trước đáp ứng rồi. Rồi sau đó Lưu Giai dùng đôi mắt to biết nói đối Lâm Phong phát điện, chuyện du hồ cứ như vậy định ra đến.

Hôm nay buổi sáng, hai người liền đi ra ngoài. Tên tiểu quan thông minh vì tiến thêm một bước lấy lòng Lâm đại tướng quân, cố ý vì y an bài một mỹ nữ hướng dẫn du lịch. Mỹ nữ tương đối diễm lệ dưới sự giới thiệu của tên tiểu quan liền xuất trường.

“Lâm tướng quân, Như Yên là trấn *** chi bảo của Nghi Yến viện, xinh đẹp bậc nhất trong thành. Nàng đối Thái hồ rất đối quen thuộc, hạ quan cố ý làm cho Như Yên vì tướng quân dẫn đường.”

Như Yên đối Lâm Phong ngọt ngào cười, chạy đến bên cạnh Lâm Phong.

“Không cần, ta cùng phu nhân hai người là có thể. Hướng dẫn du lịch, mang người theo là được!”

Lâm Phong thật không ngờ tên tiểu quan sẽ an bày như thế, này không phải muốn hại ta! Lâm Phong cảm thán. Sờ cánh tay Lâm Phong, dùng sức nắm, trên mặt Lưu Giai mang vô hạn tươi cười nói: “Du hồ còn có mỹ nữ làm bạn, thật đúng là một chuyện phi thường tốt. Phong Phong, bằng không người cùng mỹ nhân đi đi, ta cùng..... À, xin hỏi người tên là gì?” Lưu Giai ngược lại hỏi tên tiểu quan.

“Hạ quan Vương Tiểu Hồ.” Vương tiểu quan nghĩ đến chính mình chiếm được cảm tình của phu nhân Lâm đại tướng quân, thật vui vẻ tự báo tính danh.

“Ồ, Tiểu Hồ, vậy hai ta đi thôi, không cần làm phiền Lâm tướng quân.” Vương tiểu quan khâm phục, gã chưa từng nhìn thấy nữ nhân nào hào phóng như thế, mấy vị phu nhân nhà mình mỗi ngày đều đóng đóng cái miệng đánh ghen. Nếu có thể cưới được một nữ nhân am hiểu thế này là tốt rồi, Vương tiểu quan ham mộ.

“Kia, hạ quan tuân mệnh.” Vương tiểu quan cúi người, vì Lưu Giai dẫn đường.

Hắn gọi ta Lâm tướng quân, Lâm Phong nóng ruột. “Này, Tiểu Hồ đúng không? Ta không cần các người dẫn đường, ta cùng phu nhân tự du ngoạn là được rồi, các người đều lui ra.”

Như Yên nghe được lệnh đuổi khách, nghĩ rằng: Không phải chứ, lại giống như lần trước. Như Yên gấp rút tiến lên kéo lấy cánh tay Lâm Phong dán tại trước ngực, hơi chút ma sát. “Đại tướng quân, chẳng lẽ người đã muốn quên tiểu nữ tử? Ta là Như Yên a, lần trước người tới *** chúng ta, còn gọi ta tới hầu hạ. Như Yên rất nhớ tướng quân.” Mỹ nữ làm nũng nói.

Nghe đến mấy lời đó, Lưu Giai xoay người, thấy hai người dính vào cùng nhau quả thật là chướng mắt. “Ồ, thì ra là quen biết cũ a.” Lưu Giai như trước cười hỏi Lâm Phong. Chưa từng nhìn thấy Lưu Giai như vậy,

Lâm Phong biết tình huống không ổn, y lập tức đẩy ra nữ nhân, đi đến bên cạnh Lưu Giai, định mở miệng giải thích.

Ai biết, Lưu Giai lại lách qua y cùng mỹ nữ nói chuyện. “Người cùng Phong quan hệ tốt lắm?”

Mỹ nữ cũng không sợ Lưu Giai là chính thất, dù sao nàng cũng không nghĩ tới sẽ làm đại phu nhân, có thể làm tiểu thiếp cũng tốt lắm. Theo tình hình hiện tại, đương nhiên là phải trước lấy lòng” tỷ tỷ”, miễn cho sau này nhập môn chịu tội. Mỹ nữ hướng Lưu Giai hành lễ, đáp:” Ta cùng tướng quân là ở Nghi Yên viện nhận thức, chúng ta cũng chỉ là gặp qua một lần mà thôi.”

“Cũng chỉ là gặp qua một lần, liền đối Phong thân thiết như thế?” Nhớ tới bộ dáng nữ nhân vừa rồi dán lấy Lâm Phong, Lưu Giai liền nổi nóng.

“Tướng quân tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tài trí hơn người, tuấn lãng bất phàm, khí vũ hiên ngang, tài tình hơn người.....” Đem hết thấy đoản ngữ bốn chữ mà mọi người thường ca ngợi đều nói một lần, nữ nhân mới bằng lòng ngừng lại.

Làm Lưu Giai không thể không bội phục, văn chương của nàng hẳn là tốt hơn so với mình. Nữ nhân chết tiệt, ta và người không cừu không oán, người nói nhiều như thế để làm chi. Lâm Phong cũng không chịu nổi, vừa nghe vừa nhìn sắc mặt Lưu Giai. Ở giữa còn khựng hai tiếng cũng không thể ngăn cản nàng tiếp tục nói. Quả thật chút nữa là đem Lâm Phong tức muốn hôn mê.

Cùng mỹ nữ nói chuyện một lúc, Lưu Giai đã biết bối cảnh mỹ nữ, nàng là trấn *** chi bảo của Nghi Yên viện, xinh đẹp nhất trong thành. Nhưng cái này cũng không quan trọng, quan trọng là Lưu Giai biết Lâm Phong từng đi qua kỹ viện kia, còn từng muốn nữ nhân trước mắt này hầu hạ. Lưu Giai tức giận a.

Mắt thấy Lưu Giai mỉm cười đến mặt không chút thay đổi, rồi đến mắt lộ hung quang, Lâm Phong cuối cùng phát huy bản sắc làm tướng quân, đem hai tên môn thần đuổi đi. Làm cho y hảo hảo mà đỡ dành bảo bối của mình.

“Giai, người đừng nghe nàng nói lung tung, ta ngay cả tên của nàng đều quên, nàng cũng nói chúng ta chỉ là gặp qua một lần mà thôi.” Lâm Phong giải thích.

“Ngay cả mỹ nhân kiều diễm như vậy cũng quên, ta thấy người là kỹ viện đi hơn, mỹ nữ gặp nhiều lắm.” Lưu Giai châm chọc.

“Giai!”

“Vậy người chính là thừa nhận người từng đi kỹ viện?! Mà còn không chỉ một lần?!”

Sao người không phủ nhận?! Lưu Giai tức giận. Lâm Phong tự biết đuối lý.

”Này đều là sự tình trước kia, sau khi ở cùng người, ta không còn đến những nơi phong nguyệt nữa.”

Cũng không để ý đây là nơi đông người, Lâm đại tướng quân như bạch tuột quần quít lấy Lưu Giai, lời thề son sắt cam đoan về sau quyết không tái phạm. Lưu Giai cũng không thêm để ý đến bộ dạng mất mặt của y, không mượn cơ hội tốt này cho y một cái giáo huấn, thuận tiện áp chế tính kiêu ngạo của y, cộng thêm cảnh cáo y về sau không thể tùy tiện đối chính mình động tay động chân, thật đúng là khó tiêu giận.

“Ta cũng muốn đi kỹ viện.”

Cầm Lâm Phong thiếu chút nữa rút xuống đất, ngậy ra một lúc mới phản ứng lại, cười hỏi:” Sao lại muốn đi kỹ viện chứ? Nơi đó cũng không phải nơi người nên đến.”

“Sao người đi được, mà ta lại không thể đi? Người đi qua, ta đây cũng có thể đi.”

“Này.....” Lại một lần nữa, Lâm Phong đối sự xuất hiện của nữ nhân kia hận thấu xương, cũng đem tiểu quan kia xếp vào danh sách quan viên vĩnh viễn cự tuyệt lui tới, còn tính giúp tiểu quan kia tìm một chuyện gì thật ‘tốt’, làm cho gã vì triều đình mà cống hiến sức lực. Đáng thương Vương tiểu quan còn không biết chính mình đại nạn buông xuống, gã còn đang vì hành động nịnh bợ của mình cảm thấy thực vừa lòng.

“Người không cần nói nữa, ta nhất định phải đi một lần.” Lưu Giai kiên định quyết tâm.

“Như vậy sao được, người vừa đi, nhất định sẽ bị mấy nữ nhân kia ăn sạch sẽ.”

“Người nói lung tung, ta đi kỹ viện là muốn đi ăn các nàng, làm sao đến phiên các nàng ăn ta.”

“Đôi ta cùng đi.”

Không có cách nào, Lâm Phong không thể trở mắt nhìn Lưu Giai đi kỹ viện một mình, có mình ở đó, có thể ngăn cản chuyện nhỏ nhất phát sinh. Để hả giận, Lưu Giai muốn đi Nghi Yên viện, nơi mà Như Yên kia đóng quân. Trước khi vào cửa, hắn còn cố ý vì chính mình sửa sang lại một phen, thể phải cho Lâm Phong mắt mặt.

Hai người mới vừa vào cửa, một đàn con bướm giống như đã sớm biết hành tung của bọn họ, toàn bộ dừng mãnh tiến ra nghênh đón khách quý. Đây nữ nhân rất đối khôn khéo, hướng tới người tới có quyền có thể cũng chính là Lâm Phong Lâm đại tướng quân cùng khoe tư sắc, mà những người không thể tiến vào trong phạm vi bán kính của Lâm Phong ngược lại liền hướng Lưu Giai a dua. Bị một đám nữ nhân làm cho không thể an bình cộng thêm thấy Lưu Giai ở một bên sinh hờn dỗi, Lâm Phong cảm thấy chính mình mới là người uỷ khuất nhất.

Thật vất vả đi đến bên cạnh Lưu Giai, Lưu Giai lại không được tự nhiên đi đến vòng vây của các mỹ nữ. Lão nương trong *** biết đại khách đến đây, lập tức vì bọn họ khai một gian thượng phòng, còn đem mỹ nữ xinh đẹp nhất trong *** đều gọi tới.

Nhìn nhìn sắc trời, đã muốn không còn sớm. Lâm Phong nói: “Giai, người có thể thấy được đủ rồi. Là thời điểm phải đi về.”

Không để ý tới Lâm Phong, tiếp nhận mỹ nữ châm rượu liền uống. Sau một hai chén, Lưu Giai bắt đầu say, cùng nữ nhân tiếp xúc cũng càng không chút kiêng kị. Ngồi ở một bên, Lâm Phong bị trấn *** chỉ bảo đây đưa, kỳ quái là ngoại trừ nàng ra thì tất cả đều bám lấy Lưu Giai.

Nắm lấy tay Lâm Phong, Như Yên nhẹ nhàng mà hỏi: “Tướng quân, đêm nay có ở lại Như Yên nơi này qua đêm không?”

“Giai, đủ, không cần uống nữa.”

Như Yên ngạc nhiên, đó không phải là rõ ràng đối nàng coi thường sao? Nàng thật chịu không nổi, chính mình tốt xấu cũng là mạo mĩ kinh diễm tứ phương, bình thường quan viên là không thể dễ dàng nhìn thấy, phần lớn đẳng đồ lãng tử quý gồi dưới chân nàng, phần lớn cậu ấm nàng không thèm để vào trong mắt. Vì vấn danh dự, Như Yên đem tư thái đẹp nhất của mình đều bày biện ra, muốn có bao nhiêu tuyệt sắc là có bấy nhiêu tuyệt sắc, muốn có bao nhiêu câu hồn là có bấy nhiêu câu hồn.

Đáng tiếc này đó Lâm Phong cũng chẳng thèm nhìn đến, y còn đang bận nhìn chăm chú vào người yêu đã muốn say mềm. Uống rượu Lưu Giai làm sao còn có thể nghe được Lâm Phong khuyên bảo, có thể là say quá, hắn không có uống nữa, ngược lại ngã vào trên người một mỹ nữ ngủ như chết. Mỹ nữ kia vui mừng, lập tức ôm lấy Lưu Giai hướng tỷ muội bốn phía khoe ra nàng đã muốn thắng, này chiến lợi phẩm này là của nàng.

Mãnh liệt cảm thấy Lâm Phong nắm chặt nắm tay, lần này Như Yên thật biết thời biết thế, buông ra tay Lâm Phong cáo lui. Nhớ tới lần trước thất bại, lại nhìn lần này không thành công, Như Yên quyết định buông tha cho mộng đẹp làm tiểu thiếp tướng quân.

Lâm Phong đứng lên, một tay ôm lấy Lưu Giai, nghiêm mặt đuổi đi những người vướng bận. Tuy rằng thật không tình nguyện, nhưng bị Lâm Phong trừng sợ chết khiếp, các mỹ nữ đều ngoan ngoãn đi hết.

“Vân vân, tay người thật mềm.” Lưu Giai cười nói mớ.

“Vân Vân?” Lâm Phong lập tức tỉnh ngộ lại. Một câu, y nghe được rành mạch, một chữ không sót. Giận! Không nói hai lời đưa hắn đặt ở trên giường cối sạch sẽ, nhưng người kia vẫn tiếp tục ngủ say như chết.

“Ta cho người tiếp tục ngủ!”

Ngay tại khúc nhạc dạo, Lâm Phong đột nhiên phát hiện trên cổ Lưu Giai có một hồng ấn không thể che giấu, dứt khoát buông tha cho chuẩn bị tiền diễn, trực tiếp tiến công.

“A! Đau!” Người ngủ như chết rốt cục đã tỉnh. “Phong.... Làm cái gì.....”

Muốn ngồi dậy, nhưng chỉ vừa động, nơi mà hai người đang kết hợp liền làm hắn càng thêm không khoẻ.

“Làm cái gì?! Ta còn muốn hỏi người đấy! Người xem trên cổ người là cái gì?! Còn có một thân nước hoa vị!”

“A..... Phong... Nhẹ một chút.....”

“Hừ, người còn dám làm cho ta nhẹ một chút!” Lâm Phong càng thêm dùng sức về phía trước đỉnh, nơi tương liên càng thêm chặt chẽ.

“Ta xem người về sau còn dám tới kỹ viện không?!” Lâm Phong vươn tay muốn chà sát cái hồng ấn kia.

“Không..... Từ bỏ..... Phong..... Đau!”

“Người cam đoan về sau sẽ không đến kỹ viện?”

“Ta..... Cam đoan.”

“Ah..... Đau.....”

Thấy người dưới thân nhú chặt hai hàng lông mày, Lâm Phong hối hận không có làm tiền diễn, sau khi kết thúc một lần cũng không định làm thêm lần nữa.

“Người xác định về sau người sẽ không muốn đến kỹ viện?” Vừa giúp Lưu Giai mặc quần áo, Lâm Phong vừa hỏi.

“Không tới.” Lưu Giai khịt khịt mũi, vuốt cái mông vô cùng đau nhức. Hắn không rõ sự tình vì sao lại biến thành như vậy, ngay từ đầu sai rõ ràng không phải hắn, nhưng đến cuối cùng bị phạt cũng là hắn.

Sau, cũng chính là ngày hôm sau, Lâm Phong phát hiện thì ra cái hồng ngân kia là một đê trước chính mình lưu lại, cùng mấy nữ nhân kia không liên quan. Đương nhiên y không có đem điều này nói cho Lưu Giai biết.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-the>